

BÜYÜK ALDATICI ŞEYTAN!

Bu çalışma ilk olarak “Mesih’te Kardeşler” İzolasyon Ligi'nin Kutsal Kitap Çalışması Bölümü tarafından “Bazı Zor Pasajlar” başlığı altında yayınlanan bir dizi makale olarak ortaya çıkmıştı. Daha sonra konu, 1969 ve 1970 yıllarında Mesih’te Kardeşler’de yayınlanan “Şeytan” üzerine bir dizi makalede daha ayrıntılı olarak ele alındı. Şimdi, büyük ölçüde anonim bir eleştirmenin yararlı tavsiyesi üzerine, makaleler genişletildi ve bir girişim daha mantıklı bir sekans sunmak için malzemenin hafif bir yeniden düzenlenmesiyle hazır hale getirilmiştir.

Hizmet eden Kardeş James White, Mesih’te Kardeşler’de (Temmuz ve Ağustos, 1950) yayınlanan “Şeytan ve Melekleri” hakkındaki iki makalesi ile verimli bir tartışma için merhum W. William Watkin’e teşekkürlerimi bir borç bilirim.

Bu iki kardeş bana gerçekten çok yardımcı oldu ve bu inanılmaz Kutsal kitap konusunu anlamama gerçekten katkıda bulundular. Bundan dolayı Tanrı'ya şükrediyorum.

EKİM, 1971

PETER WATKINS

ÖNSÖZ

Kutsal yazıların bizlere kendi içerisinde bazı konularda zıtlık kavramlarını gösterdiğini görebiliriz. Karşılıklı ve karşıt (zıt) bazı konuların olması bizler için Tanrı'nın amacını insanlığa açıklamak için kullandığı yollardan biri olduğunu gösterir. Örnek vermek gerekirse Kötülüğün aksine, mutlak iyilik önümüze çıkıyor. Günah kavramı karşısında doğruluk kavramını görüyoruz. Aynı zamanda mükemmellik ve tanrısallık için çaba göstermemiz ve kötülükten kaçınmamız öğretiliyor. Kurtuluşa ihtiyaç duyuyoruz çünkü çaresizliğimizi anlıyoruz ve Krallığın huzurunun açıklanışını barışını ve adaletini dört gözle bekliyoruz.

Çağlar boyunca insan, kötülüğün doğasını ve kökenini düşünmüş ve belki de bir çeşit doğal simetriden yola çıkarak, genellikle iyi bir Tanrı varsa, bir de kötülüğü temsil eden bir ilahın Yada Tanrının olabileceği sonucuna varmıştır. Bu şekilde süre geldiği için insanın aydınlanmamış düşüncesi bundan etkilenmektedir. Aslında bu düşüncenin ilk kez çıktığı yer burasıdır. Tanrı'ya eş, başka bir güç olamaz yani onun karşısında bir güç ona denk olamaz.

RAB benim, başkası yok,
Benden başka Tanrı yok.
Beni tanımadığın halde seni güçlü kılacağım. Öyle ki, doğudan batıya dek
Benden başkası olmadığını herkes bilsin.
RAB benim, başkası yok. Işığı biçimlendiren, karanlığı yapan,
Esenliği ve felaketi yaratan (İbranice Orjinal metinde iyiliği ve kötülüğü),
Bütün bunları yapan RAB benim.
Yeşaya 45:5-7

Peki özellikle Yeni Antlaşma'da neden Şeytan'a ve ibislere yapılan göndermeler vardır? Bu soru, rahmetli Peter Watkins'in ele aldığı sorudur.

Ancak sadece olumsuzlukları - kötülük, günah ve bunun “büyük bir aldatmaca” olup olmadığı sorusunu ele almaz! Kendisi aynı zamanda zıt pozitifler yani itaat, kurtuluş ve Efendimiz İsa Mesih'te görülecek mükemmellik ile de ilgilenir.

Takip eden sayfalarda amaç sadece yanlış anlaşılmış bir öğretiyi çürütmek değil aynı zamanda anlayışımızı yerlerden göksel anlayışa çevirmenin bir tespitini göstermek istiyoruz.

Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün. Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır. Yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O'nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz. Bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini —fuhşu, pisliği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü öldürün. Koloseliler 3:1-5

JOHN MORRIS

Nihai şeytan denen şey insanın eğilimlerinin kişiselleştirilmiş halidir. Yalnız dikkat edilmesi gereken nokta, Tanrı'nın suretinde yaratılan insan değil, itaatsizlikle bu sureti bozan ve ölüme mahkum edilen insan!

İlk başta şaşırtıcı gelebilecek bu çıkarımın elbette ki açıklanması ve altının doldurulması gerekmektedir! Bu çalışmanın amacı tam da budur. Bu geniş konunun bazı karmaşık görülebilecek detaylarını çözmeye çalışacağız ve buradaki yöntemimiz yani ilkemiz kutsal yazıların kendi sağladığı rehber çizgilerini takip etmekle olacaktır. Bir tanımlama yapılması gerekiyorsa bunun aynı zamanda bir Kutsal çalışması olduğudur! Ve Kutsal Kitap kendisini açıklayacaktır.

Şeytan, iblis, cinler, kötü ruhlar, yılan ve ejderha tanımlamaları yani tüm bu Kutsal kitap temaları büyük bir resime kapı açar. Tüm parçaların üzerinde hikmetle çalışılmalıdır. Böylece önümüze çıkan resmi bir bütün olarak görebilecek konumda oluruz.

Ve elbette resmi bir bütün olarak görmemiz gerçekten önemlidir. Kutsal yazıların gayretli öğrencilerinin bu konudan çekinmeleri için bir sebep yoktur ve incelemelerini kendilerine öneririm.

Kutsal yazıları okuyan ve inceleyen çokça imanlı insanın kutsal kitapta anlatılan şeytanın bir şekilde insan doğasının bir sembolü olduğu sonucuna kendi okumalarıyla yönlendirildiğini gözlemlemek güven vericidir.

Kutsal yazıların bağımsız çalışılması halinde farklı insanları aynı cevaba getirmesi de gerçekten güven verici olduğu kadar sevindiricidir. Ancak çalışmaların sonunda ulaşılan cevabın kendisi son derece rahatsız edici olabilir. Gerçekten de, şeytanın yani bu eğilimin içimizden kaynaklandığını ve dışımızdan kaynaklanmadığını tespit etmiş olmamız konusuna alçakgönüllü bir gerçekle yaklaşmak zor olacaktır.

Konuya geri dönersek şeytanın bir varlık olmasından ziyade benliğimize ait eğilimleri temsil ettiğini anladıktan sonra kutsal kitap öğrencilerinin konuyu çok daha önemli bir noktada ele aldığını ve klasik şeytan inancının basit ve temelsiz olması nedeniyle dikkate almamaktadır. Gözleri şeytanın ne olduğu gerçeğine açıldı. Ne de olsa Şeytan doğaüstü bir canavar değildi. Bazıları ise basit bir şekilde ifade ederek sıra dışı ve doğa üstü bir şeytan yok diyebilmiştir.

Not: Şeytan inancı vardır ama bu şeytanın ne olduğu konusunda bir görüş farkı vardır. (Çevirmen notu)

Aslında Hayır! Konu bu kadar sıradan ve şeytan yok diyecek kadar kolay ve basit değildir! Çünkü bu basit söylem iki açıdan tatmin edici değildir.

İlk olarak anlaşılması gereken şey, Şeytanı insan doğasının eğilimi veya insan doğasında istenmeyen dürtü ile anlamak ve bu kötü gücü etkisiz hale getirmek olduğu anlaşılmalıdır. Ve elbette endişe verici gerçek şu ki, o bize hayal edebileceğimizden daha yakındır! İşimiz zor!

İkincisi Kutsal yazılarda Şeytan, iblis ve kötü ruhlarla ilgili tanımlamaları nasıl anlayacağız? Bu tanımlamalar kafamızın karışması için mi kutsal yazılarda yer tutmaktadır? Çünkü Birçok Kutsal Kitap okuyucusu bu tanımlamalardan hangi sonuçların çıkarılmayacağını bilirken, hangi olumlu amaca hizmet etmeyi amaçladıklarını ayırt etmekte zorluk çekebiliyorlar.

Açıkçası bu doğru ve yerinde bir varsayım değildir. Kutsal yazılar, bilgelik arayanların aklını karıştırmak yahut onların anlamalarını engellemek için verilmemiştir;

Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur. 2. Timoteos 3:16,17

Tanrı'nın mesajının bazı bölümleri bizi endişelendirdiğinde veya utandırdığında, yapılacak doğru şey sundukları zorluklarla yüzleşmektir. Başka bir deyişle yapılacak şey üzerinde daha fazla çalışmak ve dua etmektir.

Önerimiz ele aldığımız mevcut konu ile ilgili olarak yapmamız gereken ilk şey karşı karşıya olduğumuz bir "şeytan" pasajını açıklamaya yada savunmaya çalışmak yerine, kendimizi tüm bu temaları incelemek ve tüm sorgulamaları yaparak ilerlememiz gerektiğidir.

Tüm bu kutsal metinler aracılığıyla tüm konunun tutarlı ve kapsamlı bir resmini elde edebiliriz. Aslında burada da yapmaya çalıştığımız şey budur. Ve tabii ki çalışmanın amacı bu şekilde bitmiyor. Keşfedilecek derinlikler ve bağlamlar için önemli noktalar var. Ancak bu çalışma, kutsal yazıların, şaşırtıcı bir dizi pasajdan ziyade harika, büyüleyici bir tema sunduğunu görmemize yardımcı olursa, faydalı bir başlangıçta olacaktır.

Bu tür araştırmalar harika bir ödül gibidir. Kendimizi, ciddiyetle ve dua ederek doğru bir yöntem amacıyla araştırmayı ele alırsak, Kutsal Kitap bilgiye dair büyük hazinesinin bizlere neler vereceğini bilmek şaşırtıcı olacaktır. Sonuçta kutsal yazılar hakikatleri anlamamız ve tam anlamıyla yetkin olabilmemiz için verilmiştir.

NIHAİ AMAÇ

Bu detaylı ve bize karmaşık gibi gelen tema hakkında bilgi edinme süreci önemli bir şey olsa da, bu kendi başına bir son değildir. Hepimizin tekrar ve tekrar öğrenmesi gereken bazı dersler vardır. Hepimiz için Tanrısal bilgeliğe dayanmayan bir bilgi arayışının boş olduğunu tekrar tekrar hatırlatmamız yerinde olacaktır. Derin Kutsal kitap çalışması ve dualar daha alçakgönüllü hissetmemizi sağlamalıdır. Kutsal bir yolda yürüyoruz ve Tanrı'nın sözünün gerçekleri bizi saygı duyusunu ile doldurmalıdır. Ve sözün en büyük konularından birisi de kendi sefaletimizin yani aciz durumumuzun keskin gerçekliğini ortaya çıkardığında lütuf tahtının önüne getiriliyoruz. Bu nedenle de Dünyanın günahını ortadan kaldıran ve Tanrı kuzusu olan Efendimiz İsa'ya ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyoruz.

KELİMELER

Zorunlu olarak, zaman zaman dikkatimizi kelimelerin anlamlarına çevirmek zorundayız. Bu gereklidir, çünkü 'şeytan' ve 'İblis' gibi kelimeler bile kutsal yazıları iyi bilen insanlar tarafından bile sıklıkla yanlış anlaşılabilir ve yanlış kullanılabilir. Bazı okuyucular için, kelimelerin incelenmesi sıkıcı ve hatta rahatsız edici bir süreç olabilir. Kutsal yazılarda ki bazı kelime çalışmaları abartılabilir bu doğrudur ancak kaçınılmaz olduğu durumlar da vardır. Yapmamız gereken şey kelime anlamları hakkında ki yorumlar, düşünceler ve dayatılanlardan zihnimizi arındırmak yani şartlandırılmış aklımızı bir tarafa koymak olacaktır.

ŞEYTANLAR VE İBLİSLER

Evet! Bir şeytan var. Bunun başlangıçta kategorik olarak söylememize izin verin. Yeni Antlaşma şeytana ve İblis tanımlamalarına atıfta bulunur. Bunu inkar etmiyoruz.

Tabii ki, bir kişi olan ve aynı zamanda doğüstü bir şeytan olmadığını biliyoruz ve bazen kutsal yazılar bunu canavar gibi doğa üstü bir varlık olduğunu resmeder. Basit bir şekilde bunu iddia eden kişilerle meseleye yaklaşırken bu fikre katılmamız gerekir.

Ama biz hiçbir şekilde şeytan olmadığını söylersek işte bu doğru olmaz! Şeytanla ilgili kutsal yazılarda geçen pasajların Yeni Ahit'e dahil edilmesiyle hiçbir olumlu amacın tasarlanmadığını ciddi olarak düşünüyor muyuz? Elbette hayır! Tüm bu tanımlamalar bize bir şeyler öğretmek için vardır ve bu pasajlara olan tek ilgimiz onları açıklamaksa önemli gerçekleri gözümüzden kaçırmamalıyız.

Bu konuyu tartışırken, şeytanın insanüstü bir varlık olduğuna dair geleneksel inancın yanlışlığını göstermek gerekli olacaktır: ama orada durmayacağız. Asıl amacımız mevcut metin materyallerini bir araya getirmek ve bazı olumlu sonuçlara doğru ilerlemek olacaktır.

YENİ ANTLAŞMADA ŞEYTAN

Yeni antlaşmada Şeytan kelimesinin ilk ortaya çıkışının Matta 4:1'de olduğunu öğrenmek bazı insanlar için sürpriz olabilir:

“Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü.”

İblis Yeni Antlaşma kelimesidir ve konu çoğunlukla Yeni Ahit konusudur. Tüm Yeni Ahit konuları gibi, bunun da Eski Ahit'te doğal olarak uzantıları vardır ve araştırırken Eski ve Yeni Antlaşma uyumunu ve öğretisini hesaba katmalıdır.

İBLİSLER

İlk olarak, yetkin kutsal kitap versiyonlarında her ikisinde de şeytan olarak tercüme edilen iki Yunanca kelime arasında ayırım yaparak zemini temizlemeliyiz . Öncelikle ilgilendiğimiz kelime diabolos, ama daimonion kelimesi de bazı çevirilerde sıklıkla şeytan olarak çevrilmektedir. Böylece iki farklı Yunanca kelime aynı İngilizce kelime ile çevriliyor. Bu durum elbette talihsiz ve çok fazla karışıklığa neden olmuştur. Tercümanların daimonion kelimesini İblis olarak çevirmesi ve sadece orijinal kelimesi diabolos olan kelimeyi şeytan olarak kullanması çok daha tatmin edici olurdu . Gözden Geçirilmiş Standart Sürüm çevirmenleri bunu yaptı ve herhangi bir şüpheye yer bırakmaksızın bu çeviriye bakarak doğru şekilde tespitlere ulaşabiliriz.

Bazı çevirmenler gereksiz bir zorluk yarattı, ancak diğer çevirilerin yardımı olmadan bile bunu tespit etmek zor bir şey değildir. İki pasaj kümesinin karşılaştırılması, iki kelime arasındaki farkı gösterecektir.

ŞEYTAN İÇİN KULLANILAN ORİJİNAL KELİMELEİN “DİABOLOS” OLDUĞU BAZI PASAJLAR

Matta4:1 Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü.

Matta13:39 Deliceleri eken düşman, İblis'tir. Biçim vakti, çağın sonu; orakçılar ise meleklerdir.

Yuhanna 8:44 Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz.

İbraniler2:14 Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı.

Yakup 4:7 Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır.

DIAMONION KELİMESİ YERİNE BAZI ÇEVİRİLERDE ŞEYTAN KELİMESİNİN KULLANILMASI KONUSUNDA BAZI PASAJLAR

Not: Bu konuda Türkçe çeviride çok hata yoktur. (Çevirmenin notu)
Ancak yine de evrensel anlamda konuyu incelediğimiz için belirtiyoruz.

Matta 7:22 Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?

Matta12:27 Eğer ben cinleri Baalzevul'un gücüyle kovuyorsam, sizin adamlarınız kimin gücüyle kovuyor?

Luk4:33 Havrada cinli, içinde kötü ruh olan bir adam vardı.

Yuhanna 8:48 Yahudiler O'na şu karşılığı verdiler: Sen, cin çarpmış bir Samiriyeli'sin demekte haklı değil miyiz?

1.Korintliler 10:21 Hem Rab'bin, hem cinlerin kâsesinden içemezsiniz; hem Rab'bin, hem cinlerin sofrasına ortak olamazsınız.

Aşağıdaki farklar not edilecektir:

DIABOLOS - IBLIS

1-Neredeyse her zaman tekil olarak kullanılır. Üç istisna şunlardır: 1 Timoteos 3:11; 2.Timoteos 3: 3; Titus 2: 3.

2-Neredeyse her zaman şeytan. Bunun tek istisnası Yahuda İskaryot'a denir. Yuhanna 6:70'e bakınız.

3-Tanrı'nın büyük düşmanı ve insan benliğinin eğilimi.

DAIMONION CİNLER

1. Genellikle çoğul.

2. Genellikle , bir (değil) Şeytan, tekil.
3. Sözcük, belirli rahatsızlıklar ve bazen de bazı kötülük biçimleriyle ilişkili etkilere atfedilir.

Her ne kadar diabolos ve daimonion sözcükleri farklı olsa da farklı şekilde tercüme edilmiş olmalarına rağmen, bir fikir ilişkisi vardır. Ancak, her zaman konuyla ilgili ve ilintili değildir. Şimdilik ilgimiz diabolos üzerinde yoğunlaşacak.

SUÇLAYICI / İFTİRACI

Diabolos iki Yunanca kelimededen oluşmaktadır. dia (içinden) ve ballo (atmak). Saldırı genellikle sözlüdür: ho diabolos , şeytan, bir suçlayıcı veya iftiracı olması olarak anlaşılmasına neden olur.

Beklenmedik bir şekilde çoğulda diabolos kelimesinin kullanıldığı üç pasaja atıf yapılmıştır . Bu kelime çevrilmiştir dikkati çekiyor yerici bu geçitler ve ilk yılında sahte suçlayanların diğer ikisinde.

1.Timoteos 3:11 Aynı şekilde kadınlar ağırbaşlı olmalı; **iftiracı** değil, ama ölçülü ve her bakımdan güvenilir olmalı.

2.Timoteos 3:2 İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övünge, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, **iftiracı**, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı olacaklar.

Titus 2:3 Aynı şekilde yaşlı kadınlar saygın bir yaşam sürmeli. **İftiracı**, şaraba tutsak olmamalı; iyi olanı öğretmeli.

Orijinal sözcüğün diabolos olduğu pasajların incelenmesi, normal Yeni Ahit kullanımında sözcüğün Tanrı'nın büyük düşmanı ve insanın büyük cazibesine uygulandığını ortaya çıkarmamaktadır.

Şimdi bu güce verilen ismin “iftira eden/ suçlayan kimse” olduğunu dikkate alıyoruz . Bu isim için iyi bir sebep olmalı. Bu “düşmanca güçle” ilgili bilgi toplamaya devam ederken, bu ismi aklımızda tutmalıyız ve düşmanın neden ho diabolos - İftiracı/suçlayıcı olarak adlandırılması gerektiğini keşfedip keşfedemeyeceğimizi görmeliyiz.

EFENDİMİZ İSA'NIN DENENMESİ

Efendimiz İsa Mesih'i vahşi doğada deneyen onunla çatışan kimdi? Daha önce birçok kez tartışılan bu soruya odaklanalım.

VAHŞİ DOĞADA DENENME

Popüler fikir, Mesih'i ayartmaya çalışan şeytanın bir kişi olduğu ve aynı zamanda doğaüstü düşmüş bir meleğin onu denediği düşüncesindedir.

Matta Markos ve Luka'nın açıklamalarını hızlıca okumak, bu fikri destekliyor gibi görünebilir. Şeytan ve Efendimiz İsa arasında bir diyalog var. Şeytan, Tanrı'nın iradesine aykırı olan bazı şeyleri yapmanın İsa'nın yararına olacağını ileri sürmektedir. İsa bu önerileri reddeder ve şeytan onu terk eder ve oradan ayrılır.

Bununla birlikte, dikkatli bir okuma bir takım zorlukları ortaya çıkarır. Birincisi, ayartma koşullarıyla ilgili zorluklar var. Matta, Markos ve Luka'da denenmenin vahşi doğada gerçekleştiği açıkça ifade edilir. Markos olayı şöyle aktarıyor;

Markos 1:13 İsa çölde kaldığı kırk gün boyunca Şeytan tarafından denendi. Yabanıl hayvanlar arasındaydı, melekler O'na hizmet ediyordu.

Yine de denenmelerin birinde Efendimiz İsa Kudüs'te tapınağın zirvesine götürülür. Kudüs vahşi bir doğada değildi. Ve yine bize şeytanın İsa'yı yüksek bir dağa çıkardığı ve bir süre sonra dünyanın tüm krallıklarını gösterdiği aktarılmıştır. Vahşi doğada veya onun dışında tüm krallıkların bir anda görülebileceği bir dağ olabilir mi veya var mıdır? Bu şekilde aktarılan olayın harfi anlamda anlaşılması gerektiği söylenebilir ve böyle inanmamız gerektiği söylenebilir. Doğru ancak belki başka bir şekilde de anlaşılabilir.

İSA TAKİP ETTİ Mİ ?

Ancak var olan zorluklar bitmedi. Tüm ayrıntıların tam anlamıyla anlaşılması ve şeytanın bir kişi olduğu görüşüne karşı daha ciddi itirazlar ortaya çıkmaktadır. Tapınağın zirvesiyle ilgili denenmeyi düşünelim. İncil'den Efendimiz İsa Mesih'in Babasının iradesine karşı olan her şeyi hoş görmediğini hatta mahkum ettiğini okuyoruz. Bunu göz önünde bulundurarak bu tehlikeli düşmanın Kudüs ve tapınağın zirvesine çıktığını beraber yürüdüklerini nasıl düşünebiliriz?

İsa'nın karar verdiği yeri aklımızda canlandırıyor muyuz? O hayır demeden önce Tanrı, kötülüğü cezbedenin "Şeytanın" onu oraya getirmesine izin verir miydi? Bu tür tavizleri cazip hale getirmek kesinlikle İsa'nın karakteri hakkında öğrendiklerimizle tutarlı olmaz. İsa bir şeytanla gerçekten yürüdü ve onu ciddiye alıp dinledi mi?

Yine Şeytana boyun eğme neticesinde dünyanın tüm krallıklarına sahip olması ile ilgili denenmeyi biraz düşünelim. Bazı önemli ve etkileyici kişilerin bu teklifi bize sunduğunu düşünelim. Tepkimiz nasıl olurdu? Ne kadar cazip olsa da, tarafımıza böyle bir söz verebilecek kimsenin olmadığını biliyoruz. Bu nedenle böylesi bir teklif gerçekçi olmadığı gibi buna karşın vereceğimiz cevap da bizi çok zorlamayacaktı. O halde bu günaha karşı bir mücadele olabilir miydi? Zorlanmadan hemen hayır diyebileceğimize göre bunun tam anlamıyla denenme olması pek olası değildir.

Kuşkusuz Tanrı Sözü'ne bu kadar saygı duyan, bilen ve "her şeyin sahibinin Tanrısı olduğunu o kadar iyi bilen İsa Mesih, herhangi bir sahtekar tarafından en ufak bir derecede ayartılamayacaktı. (sahtekar, yalancı ve içinde doğruluk hiç bulunmayan bir kişi adına söylüyoruz). Hatta Tüm Krallıkların kendisine teslim edeceğini bilen İsa'ya bu teklifler bir denenme olarak görülemezdi.

İBLİSİN YOK EDİLMESİ

Kutsal yazılara bakıp mantıklı olmayan önerme ve yorumlamalar ciddiye alınmamalıdır. Vahşi doğadaki denenmenin mantıklı bir şekilde anlaşılıp anlaşılamayacağını görmeliyiz. Ama bunu yapmadan önce, bize yardımcı olabilecek başka bir pasaja da bakmak istiyoruz.

Efendimiz İsa vahşi doğada şeytana direndi (ancak bu anlaşılmalıdır), çarmıha gerildiğinde iblisi yok etti.

Böylece İbraniler 2:14 okuyalım;

İbraniler 2:14 Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. (Günahlı insan yapısı benzerliği)

Bu pasaj, bize “çocuklar” (yani, önceki ayetlerden öğrenildiği gibi Mesih tarafından kurtarılanlar) et ve kandan olduğu için, Mesih'in de kendilerine benzer bir doğa taşıdığını açıkça söyler. Bizim doğamızda gelmesine de şaşırılmamalıyız çünkü insandı. Dünyamıza hangi amaçla gelmişti? Ve onun ne için ölmesi neden gerekliydi? Bunun cevabı elbette ki ölüm yoluyla iblisi yok edebilirdi!

Bir an için Popüler fikrin doğru olduğunu ve şeytanın güçlü doğa üstü kötü bir varlık olduğunu varsayalım. İsa Mesih'in zayıf insan doğamıza gelip bu canavarı yok etmek için çarmıhta öldüğünü varsaymak makul olabilir mi? Bu şekilde Mesih'in ölümü, kötülüğün bu güçlü düzenlemesinin yok edilmesini nasıl etkileyebilirdi ki -gerçekten de şeytan bu şekilde değerlendirilecekse? Ve eğer Mesih'in ölümü bir canavarı yani kişisel olan şeytanı yok etmek amacıyla ise o halde şimdi bu canavarın yaşaması ve hala dünyayı etkisi altına nasıl alması nasıl açıklanabilir ki? Burada yine başka bir açıklamaya ihtiyaç olduğu anlaşılabilir. Kutsal yazılarda denenmenin, cazibenin Eski antlaşmada yer alan pasajların anlamlarını anlayacak bir şeytan tanımının gerekli olduğunu anlayabiliriz. Böyle bir tanım bulunabilir mi?

KÖTÜ EĞİLİM

Aşağıdaki tanımın sorunları ortadan kaldırdığı belirtilmektedir:

Şeytan, insanlığın benliğine dayanan eğilimlerin ve arzuların bir simgesidir aynı zamanda kişiselleştirilmiş tanımıdır. Bu tanım için senaryo desteği istemiyoruz ve daha sonra konuyu kendi içerisinde sorgulayacağız. Ancak öncelikle bizim asıl amacımız, bu tanımın vahşi günaha ve İbranilerin öğretisine nasıl uyduğunu görmek olmalıdır. İbraniler 2:14

“HER AÇIDAN...”

Efendimiz İsa'yı deneyen kendi insani eğilimleri /dürtüleri idi. Şimdi bu noktayı ele alıp inceleyeceğiz. Efendimiz İsa'nın tıpkı bizimki gibi bir doğaya sahip olduğuna dair kutsal yazılarda çok ayet vardır (aynı zamanda insan olduğuna dair).

İbraniler 2:14 - ayetin ilk kısmına atıfta bulunuyoruz;

Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Efendimiz İsa'nın gerçekten bizim gibi bir doğaya sahip olduğu gerçeğini vurgulamak için kendisi adına ”aynı” kelimesi de konulmuştur.

Aynı bölümün 17. ayeti şu noktayı tekrarlamaktadır: Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu.

Aynı zamanda İbraniler 4:15'te

Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.

Bizim gibi her yönden denendiğini okuyoruz. Mesih'i daha fazla onurlandırmalıyız. Çünkü bizim gibi her yönden denenmiş olmasına rağmen günah işlemediğini kabul ediyoruz. Bu durum kendisini eşsiz kılıyor.

GÜNAHA BİR BAKIŞ

Şimdi denenmenin detaylarını bulmaya çalışalım. Vaftiz edildikten hemen sonra, Efendimiz İsa, Kutsal Ruh'u aldı ve Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi. Bu yeni bir güç ve yeni ilan edilen statü heyecan verici ve tehlikeli olasılıklara kapı açtı. Tüm yaşamı bu noktaya kadar bir hazırlık olmasına rağmen, bu yeni durum daha kısa ve yoğun bir hazırlık süreci gerektiriyordu.

İki kez ayartma, "Eğer Tanrı'nın Oğlusan" ve en azından iki kez, bu yeni kazanılmış güçlerin bencil amaçlarla kullanılabileceği önerisinde bulunuldu.

İsa Mesih kırk gün yemeksiz kaldı ve bir şey yemedi. Doğal olarak çok aç hissediyordu ve düşüncesi kısmen yemek yeme sorunuyla ilgiliydi. Kırk gün önce Tanrı'nın ona Oğlu dediğini duymuştu ve yeni ve harika güçlerle donatılmıştı. Eğer gerçekten Tanrı'nın Oğlu olsaydı ve eğer öyleyse, bu güçlere gerçekten sahipse, harekete geçme vesilesi olabilirdi.

Geçici olarak saygıyla ve haddimizi bilerek Efendimizin neler ile mücadele ettiğini düşünmeye çalışalım;

Sen Tanrı'nın oğlusun, Babanın isteğini yerine getirmeye geldin. Eğer Babanın iradesini yerine getireceksen, yaşamalısın. Eğer yaşayacaksan yemelisin. Eğer yiyeceksen, kendin için yiyecek üretmelisin çünkü bu vahşi doğada hiçbir şey yok. Mucizevi güçlerini kullanmalı ve bu taşları ekmeğe dönüştürmelisin ve böylece Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için hayatta kalacağından emin olursun. Eti ve kanı yani bizim doğamıza sahip olan birinin bu şekilde akıl yürütmesi normal olurdu. Ve bu tür düşüncelerin aklımıza gelmesi imkansız değildi. Fakat Efendimiz İsa bunu yapmış olsaydı işte günaha düşmüş olurdu.

Efendimizin, tapınağın zirvesine kişisel yani doğa üstü Tanrının düşmanı olan Şeytan ile çıkmış olmasını hayal etmek zordur. Ama bireysel anlamda düşüncesinde yani bunu kendisinde yaşamasını hayal etmek makul bir temele oturur. "Eğer Tanrı'nın oğlusan" diye kendi kendine düşünmüş olabilir! Neden herkese gerçeği kanıtlamıyorsun ki? Böylelikle herkese kendini kanıtlamış olacaksın! Ve Tanrı yüceltilecek. Kendini aşağı at!

İsa'nın, dünyanın tüm krallıklarının bir anda görülebileceği bir dağa çıktığını düşünmek zor. Ancak düşüncesinde, Babasının kendisine vaat ettiği büyük alemi görebileceği büyük bir bakış açısına daldığını düşünmek akla yatkındır. Evet bu ona vaat edilmişti ve şimdi onun kavrayışındaydı aynı zamanda da büyük bir yetkiye sahipti. Eğer şimdi dünyaya sahip olursa Tanrı'nın nihai amacı yerine getirmiş olacak ve çarmıha gerilmenin acısı ve utancının da önüne geçmiş olabilirdi. Bu düşünce insanı çekebilir. Tek yapması gereken kendi isteğine kendisinin ön gördüğü fikre boyun eğmekti! İşte bu tür bir ayartma gerçektir! Benlik ile ruh arasındaki bir savaşı ve Ruh galip geldi. Bu deneyimin değeri çok büyüktü çünkü İsa, görevi sırasında kendilerini daha incelikli bir şekilde sunacak ayartmalara karşı da hazırlamıştı.

Luka 4. Bölümde denenmeyi anlatan bölüme baktığımızda bazı detayları yakalayabiliriz. Kızgın kalabalık Nasıralı İsa'yı uçurumdan aşağı atmaya çalıştı. Onlara boyun eğmesi ve atmasına izin

vermesi ne kadar kolay olurdu öyle değil mi? Uçurumdan düşerken onu yavaşça melekler tarafından elleri üstünde taşındığını herkes görünce ne kadar da şaşıracaktı!

Kendisine cazip gelebilirdi! Çünkü bu kendi planladığı bir tanıtım gösterisi olmayacaktı. Koşullar onu bu duruma götürmüştü ve Tanrı kesinlikle koşullarını yönetiyordu. Ama zaten tekin olmayan doğada bu tür bir durum hakkında düşünceleri kullanılmıştı. Tiyatro gösterilerinin Tanrı'nın onun için amacının bir parçası olmadığını ve "onların arasından geçerek yoluna gittiğini" görmeye gelmişti. Yuhanna'da bize açıkça İsa'nın yorgun olduğunu ve Samiriyeli bir kadından su istediğini okuyoruz. Bu doğal dinlenme, yiyecek ve içecek isteklerini yerine getirme isteğini güçlü şekilde hissetmiş olması olasıdır.

İBRANİLER 2:14'E TEKRAR BİR BAKIŞ

Vahşi doğada hayal kırıklığına uğramış olan insan arzuları zorluk çekebilir. Tanrı'nın iradesine karşı çıkan insani eğilimlerini mücadele edip yenmek yeterli değildi. Yok edilmeleri gerekiyordu ancak bu başka nasıl yapılabilirdi? Tabi ki bu eğilimlerin kaynağının - Adem'den miras kalan doğanın - yok edilmesiyle başarılı olabilirdi. Böylece İsa, kendisinde ki eğilimleri yok etti. Bu İbranilerin 2:14 orjin bir mesajdır. İsa ölümü ile şeytanın ya da Tanrı'ya ait olmayan eğilimlerinin yok edilebileceğini söyledi.

Öyle olsaydı, dünyanın kuruluşundan beri Mesih'in tekrar tekrar acı çekmesi gerekirdi. Oysa Mesih, kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için çağların sonunda ortaya çıkmıştır. İbraniler 9:26

EFSANELER VE GERÇEKLER

Şeytanın doğa üstü bir canavar olduğu fikrinin, Efendimizin ayartılmaya çalışılması ile İbraniler 2: 14'ün öğretisi ile karşılaştırılamayacağını gördük. Teorinin başka zayıf yönleri de var ve belki bunlara şimdi bakmalı ve daha olumlu araştırmalar için yolunu açmalıyız.

SESSİZLİK

Şeytan konusunun Yeni Ahit konusu olduğu belirtildi. Bu başlı başına gerçekten de önemlidir. Kişisel bir şeytana inananlar, bu şeytanın Eski Ahit zamanlarında canlı ve aktif olduğuna da inanırlar. Öyleyse neden sadece Yeni Ahit'te bahsediliyor? İnsanın baştan çıkarılmasından ve düşmesinden bu şeytanın sorumlu olduğu iddia edilir, ancak Yaratılış bölümünde atfedilen kader rolünün ipucu kadar fazla bir şey yoktur. Şeytanın sadece büyük insanlık trajedisini başlatmakla kalmayıp, o zamandan beri derin bir şekilde dahil olduğu, kötülüğün ve ıstırapın asla insan ırkından ayrılmamasını sağlamak için kendini güçlü bir şekilde gösterdiği varsayılır. İnsan günahının ve ilahi lütfun Eski Ahit'te bulunan uzun kayıtları, bu kötü huylu ruha tesadüfi bir referans bile vermez. (Eski ahitte İnsan günahı ve İlahi lütuf a dair ayetler)

Bazıları, Eski Ahit'te şeytanın bu adla değil, Şeytan, Lucifer ve "meshedilmiş melek" gibi başka adlarla anılması konusunda ısrar eder ve bu söylemlerimize itiraz eder.

Şeytan ile ilgili olarak burada, Eski Ahit'te bu kelimenin kullanımının, sonraki iki bölümde ayrıntılı olarak ele alacağımız ilginç bir çalışma olduğunu belirtmek yeterli olacaktır. Diğer iki bölüme İşaya 14 ve Hezekiel 28'e aittir.

Ey parlak yıldız , seherin oğlu,
Göklerden nasıl da düştün!

Ey ulusları ezip geçen,
Nasıl da yere yıkıldın! İçinden, “Göklere çıkacağım” dedin,
“Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım;
İlahların toplandığı dağda,
Safon'un doruğunda oturacağım. Bulutların üstüne çıkacak,
Kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım.” Ancak ölümler diyarına,
Ölüm çukurunun dibine
İndirilmiş bulunuyorsun.
Yeşaya 14:12-15

Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin.
Yakut, topaz, aytaşı,
Sarı yakut, oniks, yeşim,
Laciverttaşı, firuze, zümrütle, çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin.
Kakma ve oyma işlerin hep altındandı.
Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmışlardı. Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak
Seni oraya yerleştirdim.
Tanrı'nın kutsal dağındaydın,
Yanan taşlar arasında dolaştın. Yaratıldığın günden
Sende kötülük bulunana dek
Yollarında kusursuzdun.
Hezekiel 28:13-15

Bu pasajları kendi bağlamlarında okumak, onların kişisel bir şeytanla hiçbir ilgisi olmadığını anlamak için gereklidir. Yeşaya ve Hezekiel, bize kehanetlerinin ne hakkında olduğunu söyleme konusunda en liyakatli kişilerdir. Yeşaya'nın sözleri kitabının 'yük' bölümünde yer alıyor ve Babil'in yükünün bir parçası. Aynı bölümün 4. ayetinde, “Bu atasözünü Babil kralına karşı kullanacaksın...” diyor. Benzer şekilde, Hezekiel'in sözleri, kitabının Yahudi olmayan milletler hakkındaki yargılarla ilgili bir bölümünde yer almaktadır. Hezekiel'de sadece bir ayet öncesinden okumaya başlarsak, “İnsanoğlu, Tyrus'un kralına bir ağıt yak...” okuruz. Bu açık ifade sorunu çözer: Tyrus'un kralı hakkındadır. Cennet ile ilgili sözler, Asur'un Cennet'te diğer tüm ağaçların kıskandığı bir ağaç olarak tanımlandığı 31. Bölümdeki pasajda olduğu gibi bariz bir şekilde mecazidir!

Popüler görüş, şeytanın düşmüş bir melek olduğu yönündedir. Düşüşün Adem'in yaratılmasından önce gerçekleşmiş olması gerekiyor!

Kanıt olarak gösterilen ayetlerden birisi de
Vahiy 12: 7-10'dur:

Va 12:7,9-10 Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum: Tanrımız'ın kurtarışı, gücü, egemenliği Ve Mesihî'nin yetkisi şimdi gerçekleşti. Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı,
Onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan Aşağı atıldı.

Burada kısa bir yorum yeterlidir. Vahiy Kitabı, esas olarak gelecekle ilgili yoğun bir sembolizm içeren bir kitaptır. Aynı anlatı, aynı bölümde, ayın altında ay ile güneşe bürünmüş bir kadından söz ediyor. Bunun gerçek olduğu konusunda ısrar eden var mı?

Bu arada, Vahiy 12'de şeytandan "o eski yılan" diye bahsedilir ve dikkat çekmektedir. Bu yüzden aralarında ki bağlantıyı daha sonrada inceleyeceğiz.

Bu düşmüş meleğin ne tür bir doğaya sahip olması gerekiyor? Bize meleklerle ilişkilendirdiğimiz türden bir doğaya sahip olduğu söylendi - ruhsal bir doğası olduğu düşüncesi! Bu fikir bir sorun yaratmaktadır. Efendimiz İsa'ya göre melekler ölümsüzdür. Dirilişin çocuklarından söz ederken, "... artık ölemezler: çünkü melekler gibidir"der. (Luka 20:36). Bu nedenle şeytan, bir melek gibi bir doğaya sahipse, ölümsüz olmalıdır. Ancak İbraniler 2:14 gibi kutsal yazılar şeytanın yok edilmesinden söz eder.

Sorunlar burada bitmiyor. Melekler ölmese de, ölümsüzlük onların kendi başlarına edindiği bir hak değildir. Ölümsüzlüklerini Tanrı'dan alırlar. Pavlus, "yalnızca Tanrı'nın ölümsüzlüğe sahip olduğunu" (1 Timoteos 6:16) söyleyerek bu temel gerçeği ifade eder. Öyleyse, ölümsüzlüğün tek kaynağı olan Tanrı'nın, baş düşmanın ölümsüz olmasına müsaade etmesi düşünülebilir mi? Robert Roberts haklı olarak "ölümsüz bir isyan imkansızdır... Kutsal Kitabın değindiği şeytan bir günahkardır! (1 Yuhanna 3: 8) Bu nedenle şeytan ölümsüz olamaz demiştir.

Şeytanın düşmüş bir melek olduğuna dair güçlü inançları olan Yehova'nın Şahitleri, şeytanın sonsuza dek yaşayacağına inanmadıklarını söylerler. Efendimiz İsa ise meleklerin ölümsüz olduğunu söylemişti.

ŞEYTANLAR VE SONSUZLUK

İnsanın düşüşünde şeytana atfedilen rol ilginçtir. İlk ebeveynlerimizin her açıdan fazla masum ve fazla iyi olduğu için bir yılan tarafından ayartılamayacağı iddia ediliyor. Denilene göre Şeytan insanın günahından sorumlu olan kötü dahi. Bazılarına göre, şeytan bir yılan kılığında Havva'ya göründü; diğerlerine göre şeytan, yılanı Havva'yı ayartmak için bir araç olarak kullandı. Bunlar sadece aynı konudaki varyasyonlardır; her iki durumda da şeytan gerçek ayartıcı olarak temsil edilir.

Bu argümanı mantıksal bir sonuca bağlayalım. Adem ve Havva'nın doğası o kadar iyiydi ki, sadece çok güçlü bir ayartıcının düşüşlerine sebep olabileceği söylendi. O zaman bozulmamış insan çiftinin günah işlemeye teşvik edilmesi kolay olmadıysa, bir meleği ayartmak çok zor olmuş olsa gerek!

Düşmüş melek Lucifer'in müdahalesi bu insanların düşüşüne sebep olabildiyse, bu Tanrı meleği Lucifer'ı isyan etmeye ikna eden ve düşmesine neden olan ayartıcı ne kadar güçlü olmalı! Bu nedenle, düşmüş melek şeytanın arkasında daha da büyük bir şeytan olmalı. Bu ilginç mantığa göre, her şeyi başlatmış olması gereken bu baş şeytandan hiç bahsedilmiyor bile. Bu baş şeytan gerçekten her şeyi başlatan kişi miydi?! Kendisi daha büyük bir ayartıcı tarafından kandırılmış olmalı ...

KATEGORİK ŞEKİLDE İNKAR

Bu konuda Özellikle bahsedilmeyi hak eden bir Eski Ahit pasajı var, çünkü bu kişisel şeytan sapkınlığının çok güçlü bir reddi: Yeşaya 45: 5-7., Bölümün ilk ayetinde belirtildiği üzere Perslerin kralı Korei'e hitaben yazılmıştır. Bu önemlidir çünkü Persler, her şeyden önce, kişisel bir şeytana inanıyorlardı. İyiliğin ve Işığın tanrısı ile kötülüğün ve karanlığın tanrısı olmak üzere iktidar için yarışan iki büyük tanrı olduğuna inanıyorlardı. Bu pasajda Tanrı, bir rakibi olduğu fikrini öfkeyle reddeder:

Yşa45:5-7 RAB benim, başkası yok,
Benden başka Tanrı yok.
Beni tanımadığın halde seni güçlü kılacağım. Öyle ki, doğudan batıya dek
Benden başkası olmadığını herkes bilsin.
RAB benim, başkası yok. Işığı biçimlendiren, karanlığı yapan,
Esenliği ve felaketi yaratan,
Bütün bunları yapan RAB benim.
Yeşaya 45:5-7

Bazıları, Tanrı'nın kötülüğün yaratıcısı olduğu iddiasından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumdadır. Kötülüğün günah ile aynı şey olmadığını anlamıyorlar. Kötülük beladır, genellikle günahkârları ziyaret eder. Böylece Tanrı, Peygamber Amos aracılığıyla retorik bir soru sorar;

RAB'bin onayı olmadan bir kentin başına felaket gelir mi? Amos 3:6

Bu yan meselenin peşinden giderken ana noktayı gözden kaçırmayalım. Tanrı'nın Kendisi, Yeşaya aracılığıyla rakibi olmadığını bildirir. Kişisel, doğüstü şeytan yoktur.

ŞEYTAN

Şimdi dikkatimizi “Şeytan” sözcüğüne çevirmeli ve kutsal yazılarda nasıl kullanıldığını görmeliyiz. Kişisel bir Şeytana inananlar için bu İblisin başka bir adıdır. Şeytan kelimesinin anlamı itibariyle anlaşılmasının çok basit bir yolu var.

Şeytan kesinlikle düşman anlamına gelir! Ancak kelimenin Eski Ahit ve Yeni Ahit'teki kullanımını ayırt etmeliyiz ve buna göre incelemeliyiz. Eski antlaşma ve yeni antlaşmadaki kullanımları araştırıp incelememiz yerinde olacaktır.

ESKİ ANTLAŞMA

Eski Ahit İbranice yazılmıştır ve şeytan kelimesi sıradan bir İbranice kelimedir. Genellikle İngilizce karşılığı olan “düşman” şeklinde çevrilebilir! ve genellikle bazı çevirmenler bu şekilde yaptı. Young's Concordance , şeytan kelimesinin Bazı çevirilerde de düşman olarak çevrildiği aşağıdaki pasajları bize listeler :

...RAB'bin meleği “engel” olmak için yoluna dikildi. Balam eşeğine binmişti, yanında iki uşağı vardı. Çölde Sayım 22:22

Bu adamı (Davut'u) geri getirin... savaşta bize düşman olmasın. 1.Samuel 29: 4

Davut, Ey Seruya oğulları, bu sizin işiniz değil!” dedi, Bugün bana düşman oldunuz. 2.Samuel 19:22

Oysa şimdi Tanrım RAB her yönden bana rahatlık verdi. Ne bir “düşmanım” var, ne de kötü bir olay. 1. Krallar 5:4

RAB kral soyundan gelen bir düşmanı, Edomlu Hadat'ı Süleyman'a karşı ayaklandırdı. 1.Krallar 11:14 - benzer şekilde 23 ve 25 ayetler)

Bu bölümler, düşmanın iyi kötü veya kayıtsız olabileceğini gösteriyor. İlki, kötü Balam'ın düşmanı olan Tanrı'nın bir meleğiyle ilgilidir. ikincisi, Filistlilerin düşmanı olarak görülen Davut'a, üçüncüsü Davut'un yeğenlerine, dördüncüsü geriye kalanlar (1.Krallar 11:14), Tanrı'nın itaatsizliği nedeniyle Süleyman'a karşı kıskırttığı düşmanlardı. İlgili fiil olan şeytan (düşman olmak; direnmek, engel olmak) tam dört kez geçer!

(Mezmur 71:13; 109: 20,29; Zekeriya 3:1)

Bazen çevirmenler, Eyüp'ün ilk iki bölümünde ve Zekeriya 3'te olduğu gibi, şeytan kelimesini tercüme edilmemiş şekilde bırakmışlardır. Bu pasajlarda orijinal kelimenin yer almasına izin vermeleri için elbette ki sebepleri olmuştur!

Çünkü burada Düşmandan ziyade bir rakip olarak görülür. Bu kelime özel bir düşmana verilen ayırt edici bir isimdir. Tabii çevirmenler koyarak ayırım yapmıştır. Ve kelime ünvan ya da isim olarak kullanıldığı için tercüme edilmeden bırakılmasında yanlış olduklarını söyleyemeyiz.

Bazı çevirmenlerin bizi gerçekten yanılttığı iki bölüm daha var:

Şeytan İsraililer'e karşı çıkıp İsrail'de sayım yapması için Davut'u kıskırttı.

1. Tarihler 21:1

Kötü bir adam koy düşmanın başına, Sağında onu suçlayan biri dursun!

Mezmur 109:6

Bu kutsal yazılarda hiçbir gerekçe göstermeden şeytanı bir özel bir isimmiş gibi çevirmişlerdir. Her birinin İbranice “düşman” olarak çevrilmesi en doğru adım olacaktır.

Çevirmenler, 1 Tarihler 21: 1'in düşmanını belirlediklerini varsayarak bir çelişki yaratmış oldular. Kişisel bir şeytana inanarak, bu düşmanın (klasik anlamda ki) şeytan olduğunu zannettiler ve ona "şeytan" adını verdiler. Bu şekilde tercüme edildiğinde ise;

2.Samuel 24: 1'deki paralel anlatım ile uyuşmamaktır.

RAB İsrail halkına yine öfkeleni. Davut'u onlara karşı kıskırtarak, “Git, İsrail ve Yahuda halkını say” dedi. 2. Samuel 24:1

Bir kayıtta Tanrı'ya atfedilenin, başka bir kayıtta O'nun baş düşmanına atfedilmesi durumunda pek çok açıklama yapılması gerekir. Ama Krallar bölümünde Bir düşman ayağa kalktı olarak çevrilsedydi Herkes Tanrının veya O'nun meleğinin düşman olduğunu anlayacaktı.

Mezmur 109: 6 ile ilgili olarak, Bazı çevirmenler özel isim olarak şeytanı kullanmamış olup bunu bir Düşman olarak anlayabilip bu şekilde yorumlasalar daha iyi olurdu.

YENİ ANTLAŞMA

Şeytan kelimesi Yeni Ahit'te yaklaşık 36 kez kullanılmıştır. Bizi etkilemesi gereken ilk şey, İbranice olan bu kelimenin Yeni Ahit'te hiç geçmemesidir. Yeni Ahit grekçe yazılmıştır ve şeytan İbranice bir kelimedir. Grekçe olan Yeni antlaşmada “Düşman” anlamına gelen birkaç Grekçe kelime var. Yeni Antlaşma yazarları bunlardan kaçınmış ve bunun yerine bu İbranice sözcük yerine Grekçe ifadeler kullanmıştır. Açıktır ki, Yeni Antlaşma'da bunun yerine sıradan bir Grekçe kelime kullanılsaydı gözden kaçacak şeyler olabilirdi. Şeytan Ruh'un amaçladığı (tanrısal esin) kelimeydi ve çevirmenler onu buraya tercüme etmemekle akıllıca yaptılar. Yeni

Ahit'te Şeytan her zaman özel bir düşmandır - büyük düşman - ve sık sık duyulan, şeytanı her zamanki gibi düşman yapmamız gerektiği önerisine direnmelidir.

ÖZET

Şimdiye kadar şeytan kelimesiyle ilgili daha önemli bulgularımızı özetleyelim :

- 1.Sıradan bir İbranice kelimedir, düşman anlamına gelir .
- 2.Eski Ahit'te her türden düşman için kullanılır ve çoğu durumda düşman kelimesi şeytan kelimesiyle karşılaştığında anlaşılabilir.
3. Eski Ahit'in iki yerinde (Zekeriya ve Eyüp) isim olarak kullanılır ve düşman özel bir isimdir.
- 4.Grekçe olan Yeni Ahit'te, bu tercüme edilmemiş İbranice kelimenin varlığı, söz konusu düşmanın her zaman özel bir kelime olduğunu gösterir.

KÖPRÜ GEÇİTLERİ

Şimdi, Eyüp ve Zekeriya'daki şeytan kelimesinin özel kullanımının, kelimenin Yeni Ahit'te her zaman nasıl kullanıldığını tahmin etmek için tasarlandığını anlayabiliriz. Bunlar 'köprü' geçitleridir.

Bir sonraki amacımız, bu kutsal yazıları daha yakından incelemek ve gerçekten de şeytan kelimesinin Yeni Ahit kullanımıyla bir bağlantı sağlayıp sağlamadıklarını görmek olmalıdır .

EYÜP VE ZEKARİYA'DAKİ ŞEYTAN

İbranice şeytanın Eyüp ve Zekeriya'da özel bir şekilde kullanıldığını not etmiştik. Bir düşmandan ziyade bir rakip!

EYÜP KİTABINDA ŞEYTAN

Eyüp kitabında ki Rakip (düşman) kimdir? Kişisel bir şeytana inananlar, Şeytan'ın gizemli gelişleri ve gidişleri, kötü tasarıları ve insanüstü gücü nedeniyle bunun doğa üstü kişisel şeytan olması gerektiğini savunuyorlar.

İncil'deki Şeytanın bir kişi olmadığını göstermek için bir dizi ayet yazabilsek de, Eyüp bölümünde ki Şeytanının oynadığı tuhaf rolün açıklaması hala arzu edilir. Dahası, Şeytan kelimesinin Eyüp ve Zekeriya'daki özel kullanımının kelimenin Yeni Ahit'te her zaman nasıl kullanıldığını öngördüğü düşüncesini takip etmek istiyoruz .

Kıssayı biliyoruz. Şeytan Tanrı'nın önünde durur ve Eyüp'ün istisnai doğruluğunun değerli güdülerden kaynaklanmadığında ısrar eder. Eyüp bundan çıkarabileceği şey için Tanrı'dan korkar. O çok zengin bir adamdır: Zenginliği ortadan kalkarsa, Tanrı'yı terk edebilir. Görünüşe göre Tanrı Şeytan'a özgürce yardım ediyor ve bir dizi felaket Eyüp'ün tüm mal varlığını kaybetmesine neden oluyor ve buna on çocuğu da dahil. Eyüp hâlâ Tanrı'dan korkuyor. Şeytan ısrarcıdır ve Eyüp'ün bedensel ızdıraplara maruz kalması durumunda Tanrı'yı lanetleyeceğini savunur. Yine de, görünüşe göre Tanrı Şeytan'ın hareket etmesine izin veriyor ve Eyüp'ün vücudu ağır bir şekilde eziyet görüyor.

Görünüşe göre! Tanrı gerçekten Eyüp'ü güçlü bir düşmanın gücüne mi teslim etti? Eyüp'ün karısı, Eyüp'e "Tanrı'ya lanet et ve öl kurtul"

(2: 9) diye haykırdığında Tanrı'nın Kendisinin acı çektiğini düşünüyor gibiydi. Eyüp de onun sıkıntılarını Tanrı'dan bir hayır olarak gördü ve cevap verdi:

"Ne? Tanrı'nın elinden iyilik alacak mıyız ve kötülük almayacak mıyız?" (2:10)

Eyüp yine eleştirilere karşın şöyle dedi:

Ey dostlarım, acıyın bana, siz acıyın,
Çünkü Tanrı'nın eli vurdu bana. Eyüp 19:21

Daha da önemlisi, Tanrı'nın Şeytan'a söylediği sözler:

RAB, Kulum Eyüp'e bakıp da düşündün mü?dedi, Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınır. Senin kışkırtmaların sonucunda onu boş yere yıkıma uğrattım, ama o doğruluğunu hâlâ sürdürüyor. Eyüp 2:3

Bu kelimeler net şekilde sorunu ortadan kaldırır. Bize Şeytan ve Tanrı'nın Eyüp'ün sıkıntılarında rol oynadığını göstermektedir. Şeytan olumsuzlukları önerdi ve Tanrı bunları gerçekleştirdi. Eylemde bulunanın Tanrı olduğunu gösteren bir diğer kesin ifade ise sonuç bölümünde yer almaktadır. Anlatıcı otoriter bir şekilde şunu belirtir:

Bütün erkek ve kız kardeşleri, eski tanıdıklarının hepsi Eyüp'ün yanına gelip evinde onunla birlikte yemek yediler. Acısını paylaşıp RAB'bin başına getirmiş olduğu felaketlerden ötürü onu avuttular. Her biri ona bir parça gümüş, bir de altın halka verdi.
Eyüp 42:11

“DÜŞMAN” KİMDİ ?

Ama yine de bir sorun var! Şeytan'ın yalnızca Tanrının istediği şekilde hareket edebildiği önermelerde bulunduğunu gördük. Bu nedenle Şeytan, Eyüp'ün acı çektiğini görmek isteyen kötü bir varlık gibi görünüyordu, ancak ille de güçlü bir varlık değil. O zaman kim olabilirdi? Onun gelişlerini ve gidişlerini, görünüşünü ve Tanrı'nın oğulları arasında yeniden ortaya çıkışlarını nasıl anlamalıyız?

İşte bir öneri! Şeytan'ı değersiz insan düşüncelerinin bir sembolü olarak düşünmeye çalışalım - dünyada değil, "Tanrı'nın oğulları" arasında. Rüzgarlar gibi, bu düşünceler de inananlar arasında görünmez ama güçlü bir şekilde hareket edebilir. Tanrı'nın oğulları ibadet için bir araya geldiklerinde, bu değersiz düşünceler, Eyüp'e karşı kıskançlık düşüncelerinin yanlarında getirilmiş olması ihtimali yüksekti!

Ama kesinlikle "Tanrı'nın oğullarının" en alçak gönüllüleri Eyüp'ün bu tür ızdıraplara maruz kaldığını görmek istemez mi? Yapmaz ama yine de benliklerine uyup isteyebilirlerdi. Nefretle bakmak cinayetse ve şehvetle bakmak zina ise (Tanrı'nın Matta 5'te açıkladığı gibi), o zaman kıskanç ve çekemez bir şekilde bakmak da mümkündür. Nihai kötü düşünce asla yüzeye çıkarılamayabilir hatta düşünür tarafından tanınmayabilir! Ama yine de her zaman oradadır.

Örnek verelim;

Kardeş Eyüp için her şey çok iyi sağlığı iyi ve işleri çok daha iyiye gidiyor, hiçbir mali kaygısı veya iç sorunu yok. Benim yerimde olsaydı acaba bu tür bir kardeşçe yaklaşımları olur muydu merak ediyorum?

Gizli düşünceler - Kardeş Eyübü olduğundan daha da kötü bir durumda görmeyi arzu edebilir bir an için!

Tanrı şaşırtıcı bir güçle, değersiz hizmetçilerinin en içteki düşüncelerini açığa çıkabilir! Eyüp, onların gizli arzularına uygun olarak, mevcut durumundan kötü bir duruma gelir ve bedeninde de acılar çeker. Elifaz, Bildad ve Zophar, kötü ve gizli düşüncelerinin yerine getirildiğini gördüklerinde şaşkınlıkla susarlar. Yedi gün sessiz kalıyorlar. Ancak Eyüp ağzını açıp gününü lanetlediğinde konuşmaya cesaretlenirler.

Ve dikkat edelim Elifaz söze nasıl başlar? Eyüp'ün lanetlemesi eski kötü düşünceleri canlandırır. Bu defa Elifaz Şeytan'ın bıraktığı yerden durumu devralır. Şeytan, olumsuzluklar Eyübün gerçek yüzünü gösterecek demişti. Elifaz şimdi, Sen acı çektin ve gerçek yüzünü gösterdin diyor ve sonra belki kendi kendine sessizce tam düşündüğüm gibi demiş olması çok yüksek bir ihtimal!

Elifaz ve arkadaşlarının sadece Şeytan ortadan kaybolduğunda hikayeye girmekle kalmayıp, aynı zamanda Şeytan'ın argümanını da kullanmaları kesinlikle önemli ve dikkat çekici bir detaydır. Bu adamlar ve belki de onlar gibi diğerleri, kesinlikle Şeytan sınıfını temsil ediyor. Hikaye, günümüzde kardeşlerimizle ilgili kötü, şeytani düşünceleri ve onları bizden daha çok kutsayan Tanrı'yı ilgilendirmesin diye bize öğretmek için tasarlanmıştır.

ZEKERİYA'DA ŞEYTAN

Şimdi Zekeriya bölümünde yer alan Şeytan kavramına daha yakından bakalım. 3. paragraf şu şekildedir;

RAB, meleğinin önünde duran Başkâhin Yeşu'yu ve onu suçlamak için sağında duran Şeytan'ı bana gösterdi. RAB'bin meleği Şeytan'a, “RAB seni azarlasın, ey Şeytan! dedi, Yeruşalim'i seçen RAB seni azarlasın! Bu adam ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçası değil mi?” Yeşu meleğinin önünde çok kirli giysiler içinde duruyordu. Melek önündeki meleklerle, “Üzerinden kirli giysileri çıkarın” dedi. Sonra Yeşu'ya, “Bak, suçunu kaldırdım. Sana bayramlık giysiler giydireceğim” dedi.

Zekeriya 3:1-4

Zekeriya'nın vizyonu, ilahi olarak düzenlenmiş ayrıntılı bir dramının parçasıdır. Yahuda ile onu anlamamıza yardımcı olacak bağlantılar var. Yahuda 9. ayet şu şekildedir;

Oysa Başmelek Mikail bile Musa'nın cesedi konusunda İblis'le çekişip tartışırken, söverek onu yargılamaya kalkışmadı. Ancak, Seni Rab azarlasın dedi.

Yahuda 9. Ayet

Şimdi iki bölümü karşılaştıralım:

ZEKERİYA 3. Bölüm

*Yeşu Başkâhin

*Şeytan Rab'bin meleği

*Tanrı seni azarlar (ifadesi)

*Kirli giysiler

*Ateşten koparılmış bir yara

YAHUDA 9. Ayet

*Musa'nın bedeni

*Şeytan

*Başmelek Mikail

*Rab seni azarlıyor

*Lekeli görülen giysiler (23. ayet)

*Onları ateşten çekip almak(23. ayet)

Bazı maddelerde paralellik açıktır. Şeytan, zorlanmadan şeytanla eşitlenebilir; Rab'bin meleği Yahuda'da Mikail adı verilmiştir. Temiz olmayan giysilere yapılan atıflar ve ateşten kaçma her iki bölümde paralellik göstermektedir. O halde baş rahip Yeşu'nun (Zekeriya'daki tartışma merkezi) Musa'nın bedenine (Yahuda'daki tartışma konusu) karşılık geldiği sonucundan kaçamayız. Denklem bunu gerektiriyor gibi görünmektedir.

John Carter, Musa'nın cesedi konusunu şöyle açıklamaktadır:

Pavlus'un 1. Korintliler 10: 2'deki ifadesi, anlamamız için önemli bir anahtar sağlar. İsrail bulutta ve denizde Musa'ya vaftiz edildi. Mesih'e vaftiz edilenler 'Mesih'in bedenini' oluştururken, İsrailoğulları da 'Musa'nın bedenini' oluşturdular. İsrail milleti bu şekilde belirtilmiştir.

O halde Musa'nın bedenini İsrail ulusu olarak görmek mantıklı görünüyor. Başkâhin Yeşu, Musa'nın bedeniyle özdeşleştirilecekse, o da İsrail ulusunu temsil etmelidir. Bu kesinlikle geçerlidir. Bir rahip temsili bir adamdır. O, hizmet ettiği insanların yaşayan bir sembolüdür. Zekeriya'nın restorasyonun bir peygamberi olduğunu ve Yeşu'nun restorasyonun rahiplerinden biri olduğunu hatırlıyoruz. Peki ya kirli giysiler? Tuhaf eşlerle evlenen ve Tanrı'nın emirlerini çiğneyen bu insanların ruhi kirliliklerini temsil etmezler mi? Ezra ve Nehemya'da onların kirletildiğini okuyabiliriz!

Zekeriya 3'te Şeytan denilen gücün Yahuda'da ki şeytan olarak adlandırıldığını gördük. Bu, iki ismin birbirinin yerine kullanıldığı tek durum değildir. Matta'da efendimizin vahşi doğadaki denenmesine ilişkin açıklamasında, ayartıcıya şeytan, Markos'ta ayartıcıya Şeytan dendiğini okuyoruz.

Vahiy 12: 9 ve 20: 2'de bir güç "büyük ejderha... o eski yılan, Şeytan ve Şeytan" olarak tanımlanır.

Ama Zekeriya 3. bölümünde ki Şeytana geri dönelim ve tanımlamada daha fazla ilerleyip ilerleyemeyeceğimize bir bakalım. Daha önce de belirtildiği gibi, tarihsel arka plan Ezra tarafından sağlanmaktadır. Birçok Yahudi esareten dönmüştü. Kudüs kararnamesine göre tapınağı inşa etmeye başlamıştı.

Samaritanlar bu Yahudi faaliyetine içerlediler ve Pers kralını bu işi durdurması için ikna ettiler.

Böylece Tanrı'nın Yeruşalim'deki Tapınağı'nın yapımı, Pers Kralı Darius'un krallığının ikinci yılına dek askıda kaldı. Ezra 4:24

Bu, Hagay ve Zekeriya'nın peygamberlikte bulunmaya başladığı zamandı. Her iki peygamber de bunu bize anlatmaya dikkat ediyor!

Ezra 5: 1 de şöyle yazmaktadır;

O sırada Peygamber Hagay ile İddo oğlu Peygamber Zekeriya, Yahuda ve Yeruslaim'deki Yahudiler'e İsrail Tanrısı'nın adıyla peygamberlikte bulundular.

Bu peygamberlerin halkı tapınağı inşa etme işine geri dönmeye teşvik ettiği açıktır, çünkü anlatı şöyle devam eder:

Bunun üzerine Şealtiel oğlu Zerubbabil ile Yosadak oğlu Yeşu Tanrı'nın Yeruslaim'deki Tapınağı'nı yeniden kurmaya giriştiler. Tanrı'nın peygamberleri de onlarla birlikteydi ve onlara yardım ediyordu.

Hemen Tattenay, Şetar-Bozenay Yahudilere meydan okudular ve bu kışkırtıcı faaliyet durumunu Pers kralı Darius'a şikayet ettiler! Ancak Tanrı hizmetçileriyle birlikteydi ve iş devam etti.

Tıpkı Eyüp'te Şeytanın, Tanrı'nın oğulları arasında yararsız olan birisi olup itiraz ve çekememezlik edenleri temsil etmesi gibi, Zekeriya'da ki Şeytan'da restorasyon sırasında Tanrı'nın halkına değersiz bir şekilde karşı çıkanları temsil ediyor gibi görünüyordu.

Baş melek, Tanrı'nın halkının işini boşa çıkarmaya çalışan adamlara “Rab seni azarlıyor” demişse burada neye işaret ettiğini de anlayabiliriz.

Zekeriya'nın vizyonunda üç ana aktör olduğunu ve her birinin birden fazla kişiyi yada direkt bir grubu temsil ettiğini belirtmekte fayda var. Örneğin Peygamber Yeşu, Tanrı'nın halkını temsil ediyordu Ve düşmanları şeytanı temsil ediyordu. Ve elbette bir taraftan da muhtemelen Tanrı'nın halkına hizmet etmeye hazır başka melekler vardı.

BİR İFTİRA

Şimdi bir yanda Zekeriya'da hemen Şeytan ile Eyüp ve diğer yanda Yeni Antlaşmada ki büyük düşman olarak temsil edilen güç arasında başka bir bağlantı düşünelim.

Eyüp ve Zekeriya'da Şeytan bir suçlayıcı rolünü oynamıştır. Eyüp'te geçen Şeytan ,Eyübü, Zekeriya'da geçen şeytan ise Yeşu'yu suçlar. Şeytanın bu iki yerde iftira atıyor olması çok önemlidir.

Zekeriya'da Şeytan denilen güce Yahudiye'de şeytan denildiğini gördük ve şimdi kendimize Yunanca diabolos (tercüme edilen şeytan) kelimesinin iftira veya suçlayıcı anlamına geldiğini hatırlatmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Aşağıda ki bölüm ve ayetleri burada paylaşmamızın önemli olacağını belirtmek istiyoruz:

Büyük ejderha —İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan— melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum!
Tanrımız'ın kurtarıcısı, gücü, egemenliği
Ve Mesih'i'nin yetkisi şimdi gerçekleşti.
Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı,
Onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan Aşağı atıldı. Vahiy 12:9-10

ÖZET

Şimdi Şeytan'ın kutsal yazılarda kullanımına ilişkin şimdiye kadarki bulgularımızı özetlemeye çalışalım:

1. Eski Ahit'in iki yeri dışında hepsinde şeytan, düşman anlamına gelir .
2. İki yerde de (Eyüp ve Zekeriya 3) şeytan kullanımı özel düşmanı gösterir ve kelimenin Yeni Antlaşma kullanımı ile bir bağlantı önerilir.
3. Gerekçe olan Yeni Antlaşma da tercüme edilmemiş şeytan kelimesinin varlığı, söz konusu düşmanın her zaman özel bir düşman olduğunu da bizlere gösterir.
4. Zekeriya'da şeytan bir grubu temsil ederek tanımlanır.
5. Yeni Antlaşmada ki şeytan ve iblis kelimeleri aynı güce ilişkin farklı isimlerdir.
6. Eyüp'te ve Zekeriya'da Şeytan bir iftiracıdır.
7. İlgili Yeni Antlaşma kelimesi olan diabolos (şeytan) iftiracı/düşman anlamına gelir .

Dahası, Yeni Antlaşma'nın tarif ettiği şeytanı, "kardeşlerimize" iftira eden /düşmanlık eden niteliğinde temsil eder.

Bu durumda, Eski Antlaşmada iki özel Şeytan pasajları ile Yeni Antlaşmada ki tanımlanan şeytan kavramının kutsal yazılar arasında açık bağlantılar olduğunu görebiliriz.

Eyüp ve Zekeriya'da geçen Şeytan, Tanrı'nın halkının düşmanı ve suçlusunu temsil eder. Kıskaç ve düşmanca tutum gösteren insanlar (ve onların düşünceleri) kişiselleştirilir. Yeni Antlaşma da ise bu tanım gelişerek tanımını derinleştirdi. Suçlanan, aldatılan ve ayartılan insanlar Mesih'in takip eden kişilerdir.

Şeytan, imanlı kişinin kalbinde veya sadık bir topluluk içinde çalışabilir. Şeytan, kalbin değersiz arzularının kişiselleşmiş halidir. Nihayetinde Şeytan engellenmelidir! Cinsel şehveti taşıyan eğilimler Hristiyan'ın kalbinden çıkarılmalı ve dünyevi düşünen insanlar Hristiyan toplumundan arındırılmalıdır.

O ESKİ YILAN

Şimdi amacımız, Aden yılanı, şeytan ve Yeni Ahit'in iblisi arasında çok yakın bağlantılar olduğu gerçeğini not etmektir. Bu gerçek bazı önemli noktalara işaret ediyor.

Vahiye iki kez iblis ve şeytan olarak adlandırılan güç de "o eski yılan" olarak adlandırılır.

"Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı." (12:9)

"Melek ejderhayı –İblis ya da Şeytan denen o eski yılanı– yakalayıp bin yıl için bağladı. Bin yıl tamamlanıncaya dek ulusları bir daha saptırmasın diye onu dipsiz derinliklere attı, oraya kapayıp girişi mühürledi. Bin yıl geçtikten sonra kısa bir süre için serbest bırakılması gerekiyor." (20:2-3)

Bu kutsal yazıların yılan, şeytan ve iblis arasında bir bağlantı olduğunu gösterdiğini söylemek yetersiz kalan bir ifadedir. Onlar bir şekilde yılanın şeytan ve iblis olduğunu gösterirler.

Bu pasajların her birinde iktidarın büyük bir aldatıcı olarak temsil edildiğini belirtmekte fayda - Aden'deki yılanın oynadığı rolün bir hatırlatıcısı.

Şimdi iblisi yılanla birleştiren diğer iki pasaja bakalım. Birincisi Romalılar [16:17-20](#):

"Kardeşler, size yalvarırım, aldığımız öğretiyeye karşı gelerek ayrılıklara ve sapmalara neden olanlara dikkat edin, onlardan sakının. Böyle kişiler Rabbimiz Mesih'e değil, kendi midelerine kulluk ediyorlar. Saf kişilerin yüreklerini kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatıyorlar. Sözdinlerliğinizi herkes duydu, bu nedenle sizin adınıza seviniyorum. İyilik konusunda bilge, kötülük konusunda deneyimsiz olmanızı isterim. Esenlik veren Tanrı çok geçmeden iblisi ayaklarınızın altında ezecektir."

Bu pasaj etkileyici çünkü Aden ile çok fazla bağlantı içeriyor. Sahte öğretmenlere karşı bir uyarı var: böyle bir yılanı. "İyi sözler ve adil konuşmalarla birlikte" yılan, talimat istemek için basit olan Havva'yı aldattı. "Göbek" kelimesi, Aden'deki yılanın hikayesinde özel bir öneme sahiptir. Pavlus'un Roma'daki inananların itaatini takdir etmesi, Aden'deki gibi bir itaatsizliğe karşı örtük bir uyarıdır. İyi ve kötü referans iyi ve kötüyü bilme ağacını bize hatırlatıyor. Ve Tanrı'nın iblisi ayaklarının altında kısa bir süre çürüteceğine dair güvence, yılanın kafasının çürüğüne dair bir ipucu olacaktır.

Aden'de bir yılanı. Romalılar 16'da iblistir. Denklem açık değildir.

Diğer alıntı 2. Korintliler 11:

"Sizler için tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. Çünkü sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım. Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan sapıtılmasından korkuyorum." (2,3 ayetler)

" Bu tür adamlar sahte elçiler, düzenbaz işçiler, kendilerine Mesih'in elçisi süsü verenlerdir. Buna şaşmamalı. İblis de kendisine ışık meleği süsü verir. Ona hizmet edenlerin de kendilerine doğruluğun hizmetkârları süsü vermesi şaşırtıcı değildir. Onların sonu yaptıklarına göre olacaktır."(13,15 ayetler)

Pavlus bu duyguları ifade ederken bizi bir an için Aden bahçesine götürür. ... Yılan Havva'yı incelikleriyle aldattığı gibi, sahte öğretmenler böylece ilk aldatan yılanı benzetilir. Bu düşünce bizlerin 13. ayet için bağlantı kurmamızı sağlar.

Sahte öğretmenlerden bahsetmişken, Pavlus şöyle devam eder:

"Bu tür adamlar sahte elçiler, düzenbaz işçiler, kendilerine Mesih'in elçisi süsü verenlerdir."

Bu tüm sahte öğretmenlerin prototipinin yılan olduğunu ve ayrıca Tanrı'nın atadığı bir elçi olarak kabul edilmesi gerektiğini ifade ettiğinde merak edilmemesi gerektiğini söylemesine karşın dikkatli olmamız gerektiğini söylememiz gerekiyor nitekim:

"Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleği süsü verir."

Yılan Havva'ya konuşurken Tanrı'nın sözlerinden de alıntılar yaparak kendisini adeta bir rehber olarak faydalanabileceği bir kişi olarak sundu.

"Tanrı biliyor ki..." dedi.

Yılanın mesajı "Kesinlikle ölmeyeceksin" oldu ve Havva tarafından o sözler kabul edildi. O zamandan beri insan düşüncesine egemen olan felsefe oldu yani canın ölümsüzlüğü konusu...

Neredeyse tüm dindar insanlar ne olursa olsun, ölümsüz olduklarına inanırlar ve tüm insanlar neredeyse istisnasız asla ölmeyecekmiş gibi yaşarlar. Böylece, yılanın ilk yalan mesajı insanın ilk inancıdır desek yanlış olmayacaktır!

Böylelikle ilk sahte haberci, insanın zihninde göksel bir ışık taşıyıcıya dönüştürülür. O halde, daha az aldaticıların bu kadar yüksek saygınlığa sahip olması ve inananlar için böyle bir tehdit oluşturması şartıdır.

Detay arayışımızın ana noktasını gözden kaçırmamalıyız. İşte yılanla dair açık bir referans:

Yılanla ~ iblis

Aden ile bu Yeni Antlaşma bağlantıları arasında ki büyüleyici bir çalışmadır! Ancak şu aşamada daha fazla örneğe bakmak bizi asıl amacımızdan saptırır. Şimdi sorulması gereken soru şudur: Aden'in yılanı ile şeytan ve iblis arasında bir bağlantı olduğu gerçeğini nasıl açıklayabiliriz?

Bazıları bağlantının açık olduğunu söyler: iblis bir yılan şeklinde Aden'e geldi.

Yılan iblis olur

Burada aslında gerçeğin tam tersi olduğu ortaya çıkmaktadır. İblis bir yılan olmadı, yılan iblis oldu!

Yılan ilk baştan çıkarıcı olduğu için, daha sonra insanı baştan çıkarmanın sembolü haline geldi. Tanrısız insan arzuları ve günahkar insan arzularının kişiselleştirilmiş diğer iki adı şeytan ve iblistir.

Aden bahçesinin yılanı, günahkar insan arzularının bir sembolüdür. Yaratılış 3:14,15'in ünlü "düşmanlık" pasajı bu düşüncüyü ortaya koymaktadır:

"Bunun üzerine RAB Tanrı yılanla, "Bu yaptığından ötürü Bütün evcil ve yabani hayvanların En lanetlisi sen olacaksın" dedi, "Karnının üzerinde sürünecek, Yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu Birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın."

Bu pasajın ilk kısmı açıkça doğrudan Aden yılanı ile ilgilidir. İkinci bölüm, Yaratılış fermanlarına özgü bir şekilde, acil durumların ötesine geçer.

Düşmanlığın üç ifadesi vardır, ya da karşılıklı düşmanlık:

1. Yılan ile kadın arasında (seninle kadın arasında düşmanlık edeceğim).
2. Yılanın tohumu ile kadının tohumu arasında (tohumunuz ve tohumu arasında).
3. Yılan ve kadının tohumu arasında (ve topuğuna saldırılacak ve başı ezilecek).

Üçüncü düşmanlık ifadesinin iki ilginç ve aydınlatıcı özelliği vardır. İlk olarak, kadının tohumunun tekil olduğunu not edelim:

"başını ezecek" Bu kadının tohumunu yani Efendimiz İsa'yı olarak tanımlar.

İkinci kayda değer özellik şudur:

ilk "düşmanlık" yılan ve kadını ilgilendirirken, ikinci "düşmanlık" kendi tohumunu ilgilendirirken, üçüncü "düşmanlık" ise dünya ile imanlılar arasında betimlemektedir.

Burada yılan (literal anlamda yılanın tohumu değildir) ve kadının tohumu arasında ölümcül bir mücadele var. Kutsal Yazılar o kadar kesin ki, bu beklenmedik durum için bir nedenler aramalıyız. Kadının tohumu ortaya çıktığında yılanın hala var olacağı (ancak anlaşılmalıdır) görünmektedir. Ve kadının tohumu tekil olduğu ve Mesih için geçerli olması sebebiyle terimlerimizi değiştirebilir ve Mesih ortaya çıktığında yılanın da var olacağını söyleyebiliriz.

Mesih ortaya çıktığında yılanında var olacağını söylemek bu orijinal Aden bahçesinde ki yılan olduğunu söylemek pek de doğru olmaz!
Bu yılanın başka bir şeyin sembolü haline geldiğini kesin şekilde anlayabiliriz.

Tanrı'nın iradesine karşı olan insanın benliğinin arzuları veya eğilimleri

Yeni Antlaşmanın bu kötü arzular için tanımladığı iki ifade vardır:

Şeytan ve iblis

YILAN VE İBLİS

Aden bahçesine ait yılanın İblis ve Şeytan'a atıfta bulunulan Yeni Antlaşma pasajlarının temeli olduğu kanıtlanmıştır. Yılan, Tanrı'nın iradesine karşı çıkan insanda bunun bir sembolü haline gelmiştir ve bu isyankar eğilimin Yeni Antlaşmada ki tanımları şeytan ve iblistir.

Bu Yeni Antlaşmada şeytan ve iblisi her okuduğumuzda yılanı düşünmemiz ve ilk atalarımızın düştüğü durumu anımsatan bağlamda bir şey aramamız gerektiği anlamına gelir. Eğer her birimiz günah işlemeye yönelik her arzuyu Aden krizinin yeniden canlandırması olarak görebilsek, kesinlikle üstesinden gelmemize yardımcı olacaktır.

Yılan ve şeytan arasındaki ilişki, daha fazla takip etmeye değer etkileyici bir Yeni Ahit temasıdır. O zaman yeni Ahit'in baş düşmanı ile Aden yılanı arasında net bir bağlantı olduğu daha fazla pasaja bakalım.

EFENDİMİZİN DENENMESİ

Çölde ki ayartılma kıssası hakkında zaten görüşlerimizi paylaşmıştık ve biz bu ayrıntılara artık yabancı değiliz. Havva'nın ayartılması gibi bu denenmenin de üç aşamalı bir süreci olduğu sık sık dile getirilmiştir.

Gerçekte her ikisi de “bedenin şehvetini, gözlerin şehvetini ve yaşamın gururunu”heyecanlandırabilen cezbedici olgular olarak görülmüştür(1 Yuhanna 2:16 bkz).

Bir an için Adem'in eşi tarafından kendisine sunulan yasak meyveyi kabul etmeyi reddettiğini varsayalım. Bu durumda, kadın bir günahkar ve erkek doğru bir insan olurdu. Peki ya sonra? Kadın bahçeden kovulacaktı ve muhtemelen erkeğin orada (Aden) kalmasına izin verilecekti. Peki ya sonra? Bilmiyoruz! Ama gelini günahla lekelendiğinde dürüst kalan bir adamı biliyoruz. Her ne kadar çok denenmiş olsa da doğruluğunu korudu ve bu nedenle Havva'yı Tanrı'nın lehine geri kazanmayı başardı. Bütün bunlar Aden bahçesinin denetimli serbestliği ile çölde ki denenmemin karşılaştırılması önerilmektedir.
(Efesliler 5:25-27)

"Çekil önümden, İblis "

"Ama İsa Petrus'a dönüp, "Çekil önümden, Şeytan!" dedi, "Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür."

(MATTA 16:23)

Arka planı biliyoruz. Efendimiz acı çekmek ve ölmek için Kudüs'e gitmesi gerektiğini söylemişti. Bu olasılık karşısında dehşete düşen Petrus, öğretmenini azarladı, ancak efendisi kendisine sert bir cevap verdi. Peki ama neden bu kadar şiddetli bir azarlamaya ihtiyaç duydu? Ve zamansız müdahalesi yalnızca Rab'be olan sevgisinden kaynaklanıyorken, Petrus neden Şeytan olarak adlandırıldı? Yeni Antlaşmada iblisin/şeytanın her zaman kötü bir anlamı olan bir tanımlama olduğunu unutmamalıyız. Petrus'a şeytan demek Yahuda'ya şeytan demek gibiydi. Sadece Yahuda'nın bu tanımlamaya maruz kaldığını söylemek bu nedenle de çok mümkün değildir.

Petrus niyeti ne kadar iyi olursa olsun, Efendimizi Tanrının yolunda ve tasarısında itaatsizlik etmeye teşvik ediyordu. Tabiri caiz ise Yılanın Havva'ya yaptığını yapıyordu. İsa, Kudüs'te ölmeye hazır olduğunu ifade ettiğinde, Petrus onu azarlamıştı. Petrus'un sözlerinde yılanın sesini neredeyse duyabilirsiniz, "Kesinlikle ölmeyeceksin". O halde Petrus'un yılan rolünü oynadığı için iblis olarak adlandırılması varsayımında bulunabiliriz. Efendimiz İsa, Petrus'u dinleseydi, Aden trajedisi yeniden canlandırılırdı - bu sefer tüm insanlık için geri dönülmez sonuçlarla!

"Ardından gelmek isteyen kendini inkar etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin.

Petrus dersi öğrendi. Daha sonra şunu söyleyebildi:

" Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu."(1.PETRUS 2:20-21)

Petrus'un bunu kendisine karşı da söylemiş olması yüksek ihtimaldir. İsa'nın önünde durmuş ve onu acı çeken yere gitmesini engellemeye çalışmıştı. Aslında Efendimiz ona, "Yoluma çıkma....Tam tersine beni izle ve acı çekerken beni takip et" demişti.

YILANIN TOHUMU

"Söylediklerimi neden anlamıyorsunuz? Benim sözümü dinlemeye dayanamıyorsunuz da ondan. Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır . Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır. Ama ben gerçeği söylüyorum. İşte bunun için bana iman etmiyorsunuz."(Yuhanna 8:43-45)

Yılanla olan bağlantı burada açıktır. Şeytan, tıpkı yılan gibi bir yalancı ve yaşamı yok eden bir kişi olarak temsil edilir. Bu Yahudiler gerçeği reddettikleri ve gerçeği söyleyen bir adamı öldürmeye çalıştıkları için, ruhsal olarak yılanın çocuklarıyız. Ve böylece Efendimiz İsa düşüncelerimizi ünlü "düşmanlık" pasajına yönlendiriyor ve bu insanları yılanın tohumu olarak tanımlıyor.Burada gerçekten de yılanın tohumu (çoğul bir tohum) ile kadının tohumu olduğunu iddia edebilecek insan arasındaki düşmanlığın bir örneği vardı.

KABİL'İN YOLU

"Günah işleyen, İblis'tendir. Çünkü İblis başlangıçtan beri günah işlemektedir. Tanrı'nın Oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı. Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez. Doğru olanı yapmayan ve kardeşini sevmeyen kişi Tanrı'dan değildir. İşte Tanrı'nın çocuklarıyla İblis'in çocukları böyle ayırt edilir. Başlangıçtan beri işittiğiniz buyruk şudur: Birbirimizi sevelim."(1.Yuhanna 3:8-11)

Kadının soyu tek kişiden oluşsa da, Efendimiz İsa Mesih, bu tek tohum aracılığıyla Tanrı'nın ailesine bir büyük bir kalabalığı dahil eder. Tanrı'nın çocukları ile şeytanın çocukları yada yılanın tohumu olarak adlandırılan iki taraf arasında Yuhanna bize Tanrı'nın çocuklarının iki ayırt edici özelliğinin olduğunu söyler:

“Günah işlemiyorlar ve birbirlerini seviyorlar”

Şimdi Yuhanna'nın argümanını nasıl geliştirdiğini görün. Tanrı'nın çocuklarının birbirlerini sevdiğini söyleyerek, şeytanın çocukları ya da yılanın tohumu için bunun tersinin geçerli olduğunu gösterir ve bir örnek gösterir:

"Şeytan'a ait olup kardeşini öldüren Kayın gibi olmayalım. Kayın kardeşini neden öldürdü? Kendi yaptıkları kötü, kardeşinin yaptıkları doğru olduğu için öldürdü." (ayet 12)

Ruhsal olarak Kabil yılanın ve tüm kötü insanların prototipiydi. Havva Kabil'i doğurduğunda şöyle dedi:

" RAB 'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim"(Yaratılış 4:1)

Aslında ne kadar yanılmıştı! Günahkâr ebeveynlerin bu günahkâr çocuğu ruhsal anlamda yılanın çocuğuydu yada Yuhanna'nın ifade ettiği gibi, o “ kötü olandan” idi. Bu nedenle, kardeşini sevmedi: ondan nefret etti ve onu öldürdü. Kabil, günahkâr ebeveynlerin ilk çocuğuydu ve kendisi bir günahkardı! Günahında dikkat çekici bir şekilde, yılanın aldatıcı ve öldürücü eğilimlerini gösterdi. O kelimenin tam anlamıyla, kötü bir ırkın babasıydı.

Tufandan önce dünyadaki en önemli iki aile, Kabil ve Şit'inkilerdi. Kabil'in çocukları, kötülük yolunda babalarının peşinden gittiler. Onun sayesinde Kabil'in çocuklarının nasıl gittiğini daha iyi anlıyoruz "Kabil'in yolundan" ve Şit ailesinin de aynı şekilde hareket etmeleri ve Tanrı'nın gazabını başlarına getirmeleri çok uzun sürmedi. Daha sonraki bir çağın isyancılarından bahseden Yahuda, onları manevi atalarıyla ilişkilendirir: "Vay onların haline! Çünkü Kabil'in yolundan gittiler."(ayet11)

1 Yuhanna 3'ten uzaklaştık, ama konudan değil. Tanrı'nın çocuklarının kardeşlerini sevmeleri gerektiğini, onlardan Kabil gibi nefret etmemeleri gerektiğini söyleyen Yuhanna meselenin kalbine doğru gider ve şöyle der:

"Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz."(ayet 15)

Bu ironik. Bir katil, bir başkasını hayattan mahrum etmeye çalışır. Gerçekte yaptığı şey kendini yaşamdan mahrum bırakmaktır. Sonra büyük karşılık geliyor. Yılanın ürünlerinden ilki katil Kabil'e atıfta bulundu. Şimdi ise Tanrı'nın ailesinin ilk oğlunu düşünmeye davet ediyoruz.

Başkalarını hayattan mahrum bırakmaktan çok uzakta, kardeşleri uğruna ölüme gitti ve acı çekti.

Her ne kadar büyüleyici olsa da, şu dersi yürekten almazsak, bizim için tamamen kaybolur! Ve bizler gerçekten kardeşler için gerektiğinde hayatlarımızı feda edebilecek sevgiyi içimizde yaşatmalıyız.

ŞEYTAN VE KUTSAL RUH

Biz artık şeytan temasının aslında Yeni Antlaşma konusu olduğunu bir kenara not aldık. Elbette şeytan olarak bilinen güç Eski Ahit zamanlarında geçerliydi, ve bizi daha sonra geleceklere hazırlamak için bir ve ya iki tane ilginç Eski Ahit metinleri var. Ama şeytan konusu, bir konu olarak Yeni Ahit'le kısıtlıdır.

Başka bir Yeni Ahit Konusu

İlginç olan ise aynı şey Kutsal Ruh için de geçerlidir. Kutsal Ruh olarak bilinen güç Eski Ahit zamanlarında kullanılıyordu, ve yine bizi takip etmemiz için hazırlayan bazı kayda değer Eski Ahit metinleri var: ama Kutsal Güç Yeni Ahit'e kadar bir konu olarak ele alınmaz.

Ama bu iki konu da bize Matta İncili'nin başlarında gösterildi. Tanrının hizmetinin en başında, hem şeytan hem de Kutsal Ruh güçlü, ve potansiyel olarak kararlı etkiler olarak gösteriliyordu. Aniden, İsa İsrail'e ifşa edilmeden önce Vaftizci Yahya Kutsal Ruh'la vaftiz edilen kişinin peşinden gelmesi gerektiğini duyurdu. Bu çabucak Efendimiz'in su vaftiziyle devam eder: ve sonra,

"İsa, vaftiz edildiğinde, doğruca sudan çıktı: ve, gökler ona doğru açıldı, ve o Rabb'in Ruhu'nun bir güvercin gibi onun üzerine inip ışık saçtığını gördü." (Matta [3:16](#))

Hemen sonraki olay vahşi doğada şeytanla karşılaşmadır. Bu iki gücün bize böyle dramatik bir yolla sunulduğu sonucuna varmak zordur, o yüzden de biz onları zıt ve rakip olarak görebiliriz. İsa'da, iyilik ve kötülük arasındaki çatışma bir odak noktasına getirilir, ve grafik olarak Kutsal Ruh ve şeytan arasındakiler bir düello olarak temsil edilir.

BİR DÜELLO

İsa'nın hizmetinin başlangıcındaki düello fikri, Luka İncili'nde daha açık bir şekilde ifade edilir. Olaylar sırayla şöyledir:

1. Kutsal Ruh İsa'ya doğru gelir.
2. "Kutsal Ruh ile dolu olan" İsa Ruh tarafından vahşi doğaya götürülür, burada -
3. O şeytanın cazibesine kapılıyor.
4. Şeytan bir süre için yok oluyor (çünkü Ruh hüküm sürüyor); ve -
5. Ruh İsa'yı Nasıra'ya götürüyor, burada -
6. İşıya'dan olan bir metni okuyor ("RABB'in ruhu üzerimde...")

Başka metinlerde, biz iki zıt gücün doğrudan bir çatışma içerisinde olduğu izlenimini de alırız. Matta 12:22-31 güzel bir örnek:

"Daha sonra İsa'ya kör ve dilsiz bir cinli getirdiler. İsa adamı iyileştirdi. Adam konuşmaya, görmeye başladı. Bütün kalabalık şaşırıp kaldı. "Bu, Davut'un Oğlu olabilir mi?" diye soruyorlardı. Ferisiler bunu duyunca, "Bu adam cinleri, ancak cinlerin önderi Baalzevul'un gücüyle kovuyor" dediler. Onların ne düşündüğünü bilen İsa şöyle dedi: "Kendi içinde bölünen ülke yıkılır. Kendi içinde bölünen kent ya da ev ayakta kalmaz. Eğer Şeytan Şeytan'ı kovarsa, kendi içinde bölünmüş demektir. Bu durumda onun egemenliği nasıl ayakta kalabilir? Eğer ben cinleri Baalzevul'un gücüyle kovuyorsam, sizin adamlarınız kimin gücüyle kovuyor? Bu durumda sizi kendi adamlarınız yargılayacak. Ama ben cinleri Tanrı'nın Ruh'uyla kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir. "Bir kimse güçlü adamın evine girip malını nasıl çalabilir? Ancak onu bağladıktan sonra evini soyabilir. "Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte toplamayan dağıtıyor demektir. Bunun için size diyorum ki, insanların işlediği her günah, ettiği her küfür bağışlanacak; ama Ruh'a edilen küfür bağışlanmayacaktır. İnsanoğlu'na karşı bir söz söyleyen, bağışlanacak; ama Kutsal Ruh'a karşı bir söz söyleyen, ne bu çağda, ne de gelecek çağda bağışlanacaktır..."

Bu iblisler konusunu tartışmak için bir sebep değil. Burada, ne kadar anlaşılacaklarsa bile, bu kötücül tesirlerin, Şeytan'ın krallığı ile ilişkili olduğunu belirtmek yeterli olmalıdır.

Şimdi argümanı takip edelim. Düşmanlar İsa'nın iblisleri iblis prensi ise Baalzevul, veya Şeytan'ın yardımıyla konduğunu söylüyor. İsa gösteriyor ki, insan mantığı ile bile bu önerme saçmadır. O eğer Şeytan'ın ajanlarından birisi olsaydı, iblis aktivitesine ve onu yok etmemeye bağlı olurdu. İsa, Şeytan'ın krallığına karşı olan bu eylemleri Tanrı'nın Ruhu sayesinde gerçekleştirir. O, rakip krallık için savaşıyor: yani Tanrı'nın krallığı için. Böylece, "Tanrı'nın Egemenliği size geldi". Kutsal Ruh'un işini Şeytana atfederek Ferisiler, Kutsal Ruh'a küfrediyor ve sert bir azar kazanıyorlar.

"Benimle olmayan bana karşıdır" sözleri, bazen gözden kaçırılır. Açık delillerle beraber, İsa, Şeytan'ın düşmanıdır. Dolayısıyla, ona karşı olanlar ise Şeytan'ın tarafındadır. O zaman, Efendimizi Şeytan'ın ajanı olmakla suçlayan Ferisilerin kendilerini Şeytan'ın taraftarı olarak göstermesi ne kadar da ironik!

PETRUS'UN ÇATIŞAN ROLLERİ

Kutsal Ruh ve şeytan arasındaki doğrudan bir çatışma fikrini daha da ileriye götürerek, Petrus'un yaşamındaki iki ardışık olayı hatırlıyoruz. Petrus, "Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" itirafını yaptığında, İsa, et ve kanın ona değil göklerdeki Baba'ya gösterildiğini söyledi. Başka bir deyişle, bu ifade Ruh'tan esinlenmiştir. Hemen ardından, Petrus Kudüs'e acı çekmeye ve ölmeye giden efendisini durdurmaya çalıştı ve Şeytan'ı çağırdı. Yine Şeytan ve Tanrı'nın Ruhu tam olarak zıt bakış açılarını temsil eder.

ELÇİLERİN İŞLERİ'NDEKİ KÖTÜCÜL GÜÇLER

Kutsal Ruh ve Şeytan arasındaki düşmanlığın diğer ifadeleri Elçiler'in İşleri'nde bulunuyor. Elçilerin İşleri 4'ün sonunda biz bir araya gelen birçok sayıda inananın Kutsal Ruh'la dolu olduğunu okuyoruz; ve hemen ardından bize özel eşyalarını sattıkları ve her şeye ortak sahip oldukları söylendi. Tüm servetlerini bir araya toplama dürtüsü, Kutsal Ruh'u elde etmelerinin doğrudan bir sonucu gibi görünüyor. Eğer doğruysa, bu Hananya ve Safira'nın bir toprak

parçasının satışı için elde ettikleri her şeyi teslim ediyormuş gibi yaptıkları aldatmacanın Kutsal Ruh'a yalan olarak tanımlanmasının nedenini açıklar.

Bu neden doğru olsun ya da olmasın, Hananya'nın günahı bir şekilde Kutsal Ruh'a karşı bir günahı, çünkü anlatı öyle diyor. Şimdi Kutsal Ruh'a karşı bu günahın Şeytan'ın etkisine atfedildiği gerçeğini not alalım:

"Petrus ona, "Hananya, neden Şeytan'a uyup, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip mülkün parasının bir kısmını kendine sakladın?" dedi." (Elçilerin İşleri 5:3)

Bu metnin, kişisel bir şeytana inananlar için cephane sağlayan bir metin olarak düşünülmesin diye, "Kalbini neden Şeytan doldurdu?" sözlerinin "Bu şeyi neden yüreğinde düşündün?" ayetiyle paralel olmasına dikkat etmek gerekir.

Petrus'un Kornelyus'a söylediği sözler ayrıca Kutsal Ruh ve şeytanın rakip olarak temsil edildiği bir pasajı da içerir:

"... Tanrı'nın, Nasıralı İsa'yı nasıl Kutsal Ruh'la ve kudretle meshettiğini biliyorsunuz. İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyor, İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu. Çünkü Tanrı O'nunla birlikteydi."

CİNLERİN (KÖTÜ RUHLARIN) SESLERİ

Pek çok insan, Yeni Ahit'te, iblislerin sahip olduğu insanların, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu ve elçilerin Tanrı'nın hizmetkarları olduğunu yüksek sesle ilan etmeleriyle ilgili pek çok örnek olmasından etkilenmiştir. İşte bazı örnekler:

"Uzaktan İsa'yı görünce koşup geldi, O'nun önünde yere kapandı. Yüksek sesle haykırarak, "Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun?" (Markos 5:6,7)

"Havrada cinli, içinde kötü ruh olan bir adam vardı. Adam yüksek sesle, "Ey Nasıralı İsa, bırak bizi! Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!" (Luka 4:33,34)

"Bir gün biz dua yerine giderken, karşımıza, falcılık ruhuna tutulmuş köle bir kız çıktı. Bu kız, gelecekte haber vererek efendilerine bir hayli kazanç sağlıyordu. Pavlus'u ve bizleri izleyerek, "Bu adamlar yüce Tanrı'nın kullarıdır, size kurtuluş yolunu bildiriyorlar!" diye bağırp durdu." (Elçilerin İşleri 16:16,17)

Başka örnekler de var. Onları nasıl açıklarız? Bazıları, iblislerin sadece insanların söylediklerinden duyduklarını tekrar ettiklerini öne sürdü. Tabii ki, açıklama bu olsaydı, demek ki iblislerin ele geçirdiği insanlar, İsa'yı ve havarilerini küfür ve sahtekarlıkla suçlama olasılıkları daha yüksek olmasa da, birçoklarının bu suçlamaları duyduklarını duyacaklardı. Ama hâlâ da bize Tanrı'dan gönderilen bu öğretmenler hakkında doğru olan şey dışında bir şey söyledikleri söylenmedi.

Burada sunulan öneri, şeytanlarla olan bu yüzleşmelerin, rakip güçlerin, yani Kutsal Ruh'un ve şeytanın düşmanlığını keskin bir biçimde odak noktasına getirdiğidir. Durumlar bir sorun teşkil ediyordu. Bu deli insanlar şeytan tarafından (kutsal yazı dilinde) acı bir şekilde ezildi. Ama Tanrı'nın Ruhu öyle güçlüydü ki, bu sefil yaratıkları yüce ifadeler söylemeye zorladı. Kelimenin tam anlamıyla ifade etmek gerekirse, bu adamlar, günahın çirkin sonuçlarını hemen hemen her

şeyden daha açık bir şekilde ortaya koydular. Demek ki bu, Tanrı'nın günah üzerindeki gücünün, tüm insanların Tanrı'nın hizmetçilerine böyle bir övgüde bulunmaları gerektiğinin bir kanıtı! İsa'nın gönderdiği yetmiş kişi bundan çok etkilenmiş görünüyor. Onlar sevinçle döndüler, "Efendimiz, şeytanlar bile senin isminle bize bağıyorlardı.

ŞEYTAN VE MELEKLERİ

Şeytanlar (İblisler) konusuna doğrudan kendimize hitap etmenin zamanı geldi. Sorunun ne olduğunu anlamaya başlıyoruz. Evet Yeni Ahit'te şeytanların ve kötü ruhların faaliyetlerinden bahseden bölümler var. Bu pasajların açık bir şekilde okunması bizi, insanların zihinlerini rahatsız eden ve bedenlerine eziyet eden bazı görünmez, kötü varlıkların var olduğunu - ve belki de göklerde var olduğunu - varsaymamıza yol açıyor olabilir. Delilik, sağırlık, dilsizlik ve diğer hastalıklar İncillerde ve Elçilerin İşleri'nde bu kötü ruhlara atfedilmiş gibi görünüyor.

İblislerin şeytanla hiçbir ilgisi olmadığı izlenimi doğru da değildir! ikisi arasında önemli bir bağlantı vardır. Bu, önceki bölümde 'Baalzevul' tartışmasında belirtilmiştir. Efendimiz, iblislerin prensi Baalzevul tarafından iblisleri kovmakla suçlanmıştı. İsa bu suçlamayı reddederek Baalzevul'a karşı Tanrı için hareket ettiğini ve mücadele gösterdiğini ifade ediyor. Kötü ruhları kovduğunu ancak bunu Tanrı'nın gücüyle yaptığını belirtiyor. Böylece İsa, Baalzevul ile cinler arasında bir bağlantı olduğunu kabul eder! Ayrıca Baalzevul'u Şeytan ile eş ve paralel tuttuğu için (Matta 12: 26,27) bu, Şeytan veya iblisler ile cinler arasında bir bağlantı olduğu anlamına gelmektedir.

Şeytan ile cinler arasında bir ilişki olduğunu gösteren bir başka pasajda Luka 10: 17,18 ayetleridir! İsa'nın vaaz etmesi için gönderdiği yetmiş elçiler sevinçle;

"Efendimiz" dediler, "Senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor."

İsa onlara şöyle dedi: "Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm."

Bu pasajlarda sadece Şeytan ve İblisler arasında bir ilişki görmekle kalmayız aynı zamanda bu ilişkinin doğasını anlayabiliriz. İblislerin, Şeytan'ın askerleri veya hizmetkar melekleri olarak ileri sürülür. Şeytanın bir krallığı vardır ve bu kötü ruhlar onun hizmetkarlarıdır. Tüm bu konunun yinelenen bir Yeni Ahit figürü olarak görülmesi gerektiği sonucuna işaret ediyor gibi görünüyor! Nitekim Markos, Baalzebub anlaşmazlığıyla ilgili olarak bize İsa'nın benzetmelerle konuştuğunu yazmıştı:

Yeruşalim'den gelen din bilginleri ise, Baalzevul O'nun içine girmiş ve Cinleri, cinlerin önderinin gücüyle kovuyor" diyorlardı. Bunun üzerine İsa din bilginlerini yanına çağırıp onlara benzetmelerle seslendi. Şeytan, Şeytan'ı nasıl kovabilir? dedi. Markos 3:22-23

SÜRDÜRÜLEN BİR BENZETME

Markos bu 'benzetme' kelimesini kullanarak, konunun bir bütün olarak anlaşılması için bize hayati bir ipucu veriyor. Şeytan ve iblislerin konusu - ya da şeytan ve melekleri - ayrıntılı şekliyle genelinde bir Yeni Antlaşmada sürdürülen bir benzetme olarak düşünülmelidir.

Kutsal yazılar tarafından "iblis" pasajlarını şeytanla ilgili daha geniş temanın bir yönü olarak düşünmeye yönlendirildik.

Şeytanların varlığı sorusunu bu nasıl etkiler? Açıkçası, iblis bölümleri için bir tür gerçek temel var olduğunun altını çizmemiz yerinde olur. Bu anlatılar uzun süreli bir benzetmenin elbette

parçaları durumundadır. "Benzetmeler" kelimesini kullanarak olayları mutlaka elden çıkarmayız, ancak onları farklı bir ışıktaki görebiliriz.

İblis hikayelerinin bazı özellikleri elbette gerçektir. İnsanlar gerçektir, acıları gerçektir ve Efendimizin onların acılarını dindirmek için yaptığı mucizeler de gerçektir. Ve böylece anlatılardaki gerçek olmayan öğenin, sıkıntıları ve tedavi yöntemlerini tanımlamak için kullanılan dil olduğu düşüncesine geçiyoruz.

Böylelikle delilik, sağırılık ve dilsizlikten muzdarip insanlar, cinlere sahip insanlar olarak tanımlanır ve onların tedavileri, bu şeytanların kovulması olarak temsil edilmektedir. Yeni Antlaşma yazarlarının mevcut hurafeleri reddeden bir dil kullandıklarını söylemenin yeterli olmadığını kategorik olarak zaten söylüyoruz. İblis batıl inancının dönemin diline damgasını vurduğu şüphesiz doğrudur! Ancak konuyla ilgili tek gerçek bununla bitmiyor. Aslında en önemli gerçek bu değildir. İncil yazarlarının iblis terminolojisini böylesine ayrıntılı bir şekilde kullanmaya zorlayan dilin sınırlamaları değildi:

Tanrı'nın Ruhu idi. Kötü bir efendiye ve onun kölelerine ilişkin pagan hurafesi, gerçek düşmanla ilgili bir benzetme için takdire şayan bir temel sağlamıştı. Yeni Ahit yazarları, bir baş düşmanın ve iblislerinin varlığını inkar etmek yerine, onların varlığını kabul eder, ancak onları tamamen farklı bir şekilde ele alırlar. Gerçek baş düşmanı, bizzat insanın kalbinde gizlidir.

İBLİS BATIL İNANÇ

Özellikle Grekler için daimonion kelimesi ne ifade ediyordu ? Önce genel olarak tanrılara, daha sonra kötü tanrılara uygulandı yani onlar için tanımlanmıştı. Bu kötü tanrıların veya şeytanların, insanların ölmüş ruhları olduğu da düşünülüyordu. İyi ruhlar iyi insanlardan, kötü şeytanlar kötü adamlardan gelir. Kötü iblisler, insanları avlar, bedenlerine girer ve bazı hastalıklara neden olur. Böylelikle delilik, sağırılık ve dilsizlik gibi rahatsızlıkları olan insanlar, şeytanlara sahip olarak tanımlandı.

İblislere atfedilen rahatsızlık türlerinin, bariz bir fiziksel durumla ilişkilendirilemeyecek rahatsızlıklar olduğunu belirtmek gerçekten de ilginçtir! Örneğin Topallık ve benzeri sorunlar iblislere yada kötü ruhlara atfedilmiyordu çünkü topal insanların uzuvlarının anormal durumu, yürüyüşleri konusunda bir açıklama sağlıyordu. Ama deli insanlar, sağır insanlar ve dilsiz insanlar diğer normal insanlar olarak görünüyordu... Bu nedenle bu konuya ilişkin bildikleri basit bir fizyolojik açıklama yoktu - ve bu yüzden iblis tarafından ele geçirildiği varsayıldı. Matta 9:28 ve 9:32 okuyarak karşılaştırmasını yapabilirsiniz.

GERÇEKTEN Mİ YOKSA FARKLI BİR TANIM MI ?

Şimdi birisinin Yeni Ahit'te iblis denen varlıkların var olduğunu ve bunu açıkça öğrettiğinde ısrar ettiğini varsayalım: Nasıl cevap vereceğiz?

İlk olarak, Markos 3:23'e atıfta bulunarak, Şeytan ve iblislerin konusunun bir benzetme olduğunu ve diğer benzetmeler gibi çok dikkatli bir şekilde ele alınması gerektiğini belirtiyoruz.

Daha sonra, iblisolojinin pagan kökenine ve kutsal kitapların son derece kararlı bir şekilde çürüttüğü ruhun ölümsüzlüğü doktrinine bu kadar yakından bağlı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, kutsal yazıların kendilerinin gerçekten öğretmesi olası değildir. Bu doktrin son olarak, kutsal yazıların şeytanlara sahip olmaktan söz etmesine rağmen, bunu yapmalarının, iblislere inanmadıklarını gösterdiğini gözlemliyoruz. Bunu desteklemek için birkaç bölüm;

Akşam olunca birçok cinliyi kendisine getirdiler. İsa onlardaki kötü ruhları tek sözle kovdu, hastaların hepsini iyileştirdi. Bu, Peygamber Yeşaya aracılığıyla bildirilen şu söz yerine gelsin diye oldu: Zayıflıklarımızı O kaldırdı, Hastalıklarımızı O üstlendi. Matta 8:16,17

Matta burada bize, İsa'nın cinleri kovarak ruhsal haftalıklarımızı bitirdiğini ve hastalıklarımızı ortadan kaldırdığını söyler: bu nedenle, cinlere sahip olmak, hastalık ve hastalıkları tarif etmenin bir yoludur.

Tam o sırada İsa, çeşitli hastalıklara, illetlere ve kötü ruhlara tutulmuş birçok kişiyi iyileştirdi, birçok körün gözünü açtı. Luka 7:21

İsa burada insanları kötü ruhlarından kurtaran ve tedavi eden eden biri olarak tanımlamaktadır.

Daha sonra İsa'ya kör ve dilsiz bir cinli getirdiler. İsa adamı iyileştirdi. Adam konuşmaya, görmeye başladı. Matta 12:22

GERESALILARIN CİNLERİ

Bazı durumlarda dilin İncil yazarlarının ve aslında İsa'nın cinler olarak bilinen canlı varlıkların var olduğuna inandığını öne sürdüğü söylenebilir. Geresal'da domuz olayında (Markos 5: 1-20), anlatımının üç ayrıntısı bu sonuca işaret ediyor gibi görünüyor:

1. İsa cinlere hitap etti.
2. İblisler İsa ile konuştu.
3. İblisler domuzlara transfer edildi.

İsa'nın cinlere hitap etmesi, onların zeki yaşayan varlıklar oldukları anlamına gelmez; İsa'nın rüzgâr ve denize hitap etmesi (Markos bölümünde hemen öncesinde kaydedilen olay bkz) "Göle, sakin ol" demesi gibi... Rüzgar ve denizin zeki varlıklar olduğunu ima eder ama gerçekten de öyle midir? Kutsal yazılarda bilinçli bir varlık olarak ele alındığı birkaç örnek vardır: sunak, incir ağacı, cennet ve yeryüzü...

Ve bir zamanlar Musa'ya bir kayaya konuşarak talimat vermesi istendi. Öne sürdüklerimizle tutarlı olarak, bu olayların her biri de eylemde bir benzetme amacıyla kullanıldı.

İBLİSLER İSA İLE KONUŞMUŞLAR MIYDI ?

Markos bize delirmiş bir adamın İsa'yı uzaktan gördüğünü ve "Yüksek sesle haykırarak, "Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun? Tanrı hakkı için sana yalvarırım, bana işkence etme!" dedi." Markos 5:7

Çünkü ona,

Çünkü İsa, "Ey kötü ruh, adamın içinden çık!" demişti. Markos 5:8

1. İsa, görünüşe göre cinlere hitap ederken, "Adamdan çık, sen kötü ruh" demişti (ayet 8).
2. Adam cevap verir, "Yüksek sesle haykırarak, "Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun? Dedi. (Ayet 7)

İsa kötü bir Ruh'a hitap ediyor gibi görünse de, özellikle adamın konuştuğuna dikkat edin.

Sonra İsa adama "Senin adın ne?" Diye sorar. Adam cevap verir, ancak cevabında kendini kötü ruhlarla özdeşleştiriyor: "Benim adım Legion: çünkü biz çok sayıdayız" demiştir.

Adam daha sonra cinleri kendinden dışarı göndermemesi için İsa'ya yalvarır ama sonuç değişmeyince sonrasında görünüşe göre iblisler domuza gönderilmeye razı oluyor. İsa cinlere hitap ettiğinde adamın cevap vermesi ve adamın cinler/ kötü ruhlar hakkında "biz çok sayıdayız" demesi gerçeğinden yola çıkarak adamın baştan sona konuşmacının kendisi olduğu sonucuna kesin şekilde varıyoruz.

Benzer bir olay Markos 1:23-26'da kaydedilmiştir, burada yine İsa ile kötü bir ruh arasında bir konuşma meydana gelir, ancak "kötü ruha sahip olan" adam asıl konuşmayı yapar. Dikkatli bir okuma bunu bize konuyu açıkça netleştirir:

Tam o sırada havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğuna biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!" ... İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı. Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çığlık atarak içinden çıktı.

Markos 1:23,25

KÖTÜ RUHLARIN DOMUZLARA GÖNDERİLMESİ

Kötü Ruhlar canlı varlıklar değilse, neden bize bu kötü ruhların iblislerin domuzlara aktarıldığı söylensin? Adamın çoklu kişilik bozukluğu olan bu kötü hastalığı kesinlikle domuzlara gönderildi. Ancak bu durum onların gerçekten varlık (bilinç sahibi varlık) oldukları anlamına gelmemektedir.

Ayrıntı arayışımız bizi ana noktadan çok uzağa götürmesin diye, burada tekrarlansın: iblislerin dili benzetmenin dilidir.

ŞEYTANIN KRALLIĞI

Şeytan meselesi gerçekten de ayrıntılı bir meseledir. Kutsal yazıları, özellikle Yeni Ahit'i geniş bir şekilde aşmış olmamıza rağmen, henüz keşfedilmemiş geniş bir alan önümüzde durmaktadır!

"Şeytan ve Melekleri" (Bölüm 10) konusunu ele alırken, anahtar pasajın Matta 12: 26-28 ayetleri olduğunu söylemiştik. Kutsal yazılarda ki temanın şu şekilde olduğunu görürüz:

Şeytanın Egemenliği ve Tanrı'nın egemenliği

Eğer Şeytan Şeytan'ı kovarsa, kendi içinde bölünmüş demektir. Bu durumda onun egemenliği nasıl ayakta kalabilir? Eğer ben cinleri Baalzevul'un gücüyle kovuyorsam, sizin adamlarınız kimin gücüyle kovuyor? Bu durumda sizi kendi adamlarınız yargılayacak. Ama ben cinleri Tanrı'nın Ruh'uyla kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir. Matta 12:26-18

BU DÜNYANIN EGEMENİ

Yuhanna bize dünyadaki her şeyin "doyumsuzluk ve yaşamın gururu" olduğunu yaklaşık olarak ifade eder. Dünya gerçekten insanların arzuları yani benlikleri tarafından kontrol ediliyor. Benzetme dilinde dünya Şeytan'ın krallığıdır. Şeytan bu dünyanın egemenidir.

Yuhanna 12: 31'de Efendimiz İsa şöyle söylemişti;

Bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak.

Yuhanna'da İsa'nın konuya dair açıklamasını da ekliyor;

İsa bunu, nasıl öleceğini belirtmek için söylüyordu. Yuhanna 12:33

Bu nedenle, Mesih'in ölümünün nasıl dünyanın yargısına neden olduğunu ve bu dünyanın egemeninin dışarı atılmış olabileceğini sorgulamalıyız. Bağlam bize bu açıklamayı net şekilde sağlamaktadır. Efendimiz, meyve verebilmesi için ölmesi gereken "buğday tohumuna" atıfta bulunarak, kendini inkârının gerekliliğinden bahsetmektedir.

Başkalarını kendilerini inkar etmeleri için teşvik ettikten sonra, efendimiz kısa bir süre içinde çarmıha gerilip kendini feda ederek tasarımı tamamlayacağını ima etmiştir. Bu durum onun insani eğilimlerine yani dünyasına ilişkin yargısıdır. Bu final, Tanrı'ya karşı olan o insan eğilimlerinin/ ruhunun kesin yok edilmesine bir işarettir.

Temelde, düşünce İbraniler 2:14 ayeti ile aynıdır! Burada Efendimiz İsa, zayıf insan doğasına karşı mücadele edip ve çarmıhta ölümlerini şeytanı yok etmesiyle temsil edilmesi tüm her şeyi anlamlı bir temel üzerine sağlamlaştırmaktadır.

Bu düşüncenin bir uzantısı da Vahiy 12:11'de bulunur. Sadece İnsan olan İsa'nın ölümüyle kişisel olarak etkilediği için şeytanı yok ettiğini okuyoruz. Efendimiz İsa'nın ölümü ile şeytanın üstesinden geldiklerini görebiliriz.

Kardeşlerimiz Kuzu'nun kanıyla Ve ettikleri tanıklık bildiriyle Onu yendiler. Vahiy 12:11 Suçlayıcı suçlandı.

Yuhanna 16:7-11'de Efendimiz İsa, bu Dünyanın egemeninin yargılanmasını Yardımcının gelişiyle ilişkilendirmektedir!

Bu özellikle enteresandır. Daha önce şeytan ve Kutsal Ruh'un birbirine karşıt olduğunu fark etmiştik. Şimdi görüyoruz ki iki güç bu bağlamda kişiselleştiriliyor. Yardımcı, veya Savunucu, kendisi şeytan yahut suçlayıcı olan bu Dünyanın egemenini suçlamaktadır.

İBLİS'İN TEŞKİLATI

İblis'in krallığı güçlüdür ve iyi örgütlenmiştir. Onun hizmetkarları ve melekleri mevcuttur. Prenslikleri ve güçleri yönetir. Hüküm süren bir monarşiye yaraşır bir tahtı vardır:

Bergama'daki kilisenin meleşine yaz. İki ağızlı keskin kılıca sahip olan şöyle diyor: Nerede yaşadığını biliyorum; Şeytan'ın tahtı oradadır. Yine de adıma sınıksız bağlısın. Aranızda, Şeytan'ın yaşadığı yerde öldürülen sadık tanığım Antipa'nın günlerinde bana olan imanını yadsımadın. Vahiy 2:12,13

İblis'in bir dini de vardır. Asya kiliselerine mektuplar da buna "İblis'in Sinagogu" şeklinde atıfta bulunulmuştur. (Vahiy 2:9 ve 3:9) İblis'in dini çoğu zaman doğru sanılan bir sahte Hristiyanlık ve sahte dinlerdir!

YAHUDA VE PETRUS

Luka 22'nin anlatısına örülmüş etkileyici bir düşünce dizisi var. İlk olarak bize İblis'in Yahuda'ya girdiği aktarılıyor. Bu türden bir nüfuz her zaman iki taraflıdır. Eğer İblis insanın kalbine girerse o insan İblis'in krallığına girmiş olur. Yahuda söz konusu olduğunda günaha karşı olan mücadelesi bitmişti. Yüreği ikileme düşmemişti bile. İblis ona tam olarak hakim olmuştu.

Petrus ise farklıydı. Gerçeği fark etmemesine rağmen yüreğinde bir sadakat çatışması vardı. Diğerleriyle birlikte, günaha girmesin diye onu gözlemlemesi ve dua etmesi talimatı almıştı. İzleme kelimesi gerçekten uyanık kalma anlamına geliyor. Kendisini düşmana teslim edecek bir durumun gelişmesi olasılığına karşı tetikte olması için teşvik edilmişti.

Ancak Petrus o kadar ileri gitmişti ki en açık uyarı dahi onun üzerinde kayboldu. Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olduğunu hissetmiyordu ve kendine dikkat edecek durumda olduğunu hissediyordu. İblis Yahuda üzerinde hakimiyet kurmuştu ve şimdi de Petrus'u kazanmaya çalışıyordu. Simun, Simun, işte, ...Şeytan sizi istedi; fakat senin imanın tükenmesin diye senin için ben dua ettim;.." (31-32 Ayetler)

İsa Mesih, Petrus için dua etti çünkü Petrus henüz düşmana tamamen teslim olmamıştı. Teslimiyet tam olduğunda, Tanrı'nın oğlunun duası bile etkili olmaz. Tıpkı Yahuda gibi, Baş rahipler de nihayet ve telafi edilemez şekilde kararlarını vermişlerdi. Tanrı onları Şeytana vermişti. Dolayısıyla onlar için şu sözler söylendi: "...bu sizin saatinizdir, ve karanlığın kudretidir." (Luka 22:53)

ŞEYTAN VE KARANLIK

Şeytan ile karanlık arasındaki bağlantı ilginç bir çalışmadır. Şimdi bu temayı ayrıntılı olarak takip etmeden, iyi bir başlangıç noktasının Elçilerin İşleri 26 olduğu söylenebilir.

Burada Pavlus, Kral Agrippa'ya, yolda karşısına çıkan Efendimiz İsa'nın, kendisini insanları "karanlıktan aydınlığa, Şeytanın gücünden Tanrı'ya" çevirecek bir hizmetçi yaptığını iletmişti(ayet 18). Pavlus, Koloselilere ve Efesliler'e yazdığı mektuplarda bu durumdan da bahsetmişti. Elçilerin İşleri 26 ile sözlü bağlantılar Efesliler 1 ve 2'de bulunur ve daha sonra Pavlus, Şeytan / karanlık temasını Efesliler 6'nın ünlü "Tanrı'nın tüm zırhı" pasajına taşır ki bu tam anlamıyla alıntı yapmaya değer:

İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlüklere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır. Bu nedenle, kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın. Böylece, belinizi gerçekle kuşatmış, göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza esenlik Müjdesi'ni yayma hazırlığını giymiş olarak yerinizde durun. ... Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın. Kurtuluş miğferini ve Ruh'un kılıcını, yani Tanrı sözünü alın.

Efesliler 6:11-17

Bu pasajdan genellikle kişisel bir şeytana inananlar tarafından atıfta bulunulduğundan, açıklanması gerekebilir. Bu savaşın ete ve kana karşı bir mücadele olmadığı gerçeği, canavarca bir ruh veya öylesi bir yaratığın önderliğindeki karanlık göksel bir doğa üstü güçlere karşın bir göstergesi olarak alınmamalıdır.

Mesele Şu ki, bu fiziksel bir m¼cadele değil, otorite sahiplerinin g¼çlü muhalefeti karşısında ilahi ilkeleri s¼rd¼rme m¼cadelesidir! H¼k¼mranlıklar ve g¼çler ifadesi otorite sahibi olanlar için neredeyse teknik bir ifade gibi g¼r¼nmektedir. Her zaman k¼t¼ anlamda kullanılmaz! Titus 3: 1'de Pavlus aslında Titus'a, sorumluluğu altındaki kişilerin “y¼netimlere ve y¼neticilere tabi” olmalarını ¼ę¼tler.

Pavlus'un “g¼ksel yerlerdeki h¼k¼mranlıklar ve g¼çler” için duası çok ¼nem teşkil etmektedir

¼yle ki, Tanrı'nın çok y¼nl¼ bilgeliği, kilise aracılığıyla g¼ksel yerlerdeki y¼netimlere ve h¼k¼mranlıklara Őimdiki d¼nemde bildirilsin.

Efesliler 3:10

Efesliler 3:10'un s¼zleri ¼zellikle çok ¼nemlidir. Pavlus, h¼k¼mranlıkların ve y¼netimlerin kilise tarafından bilgelik y¼n¼nde etkilenme olasılığını ¼ng¼rd¼ę¼ için bunu yazmıŐtır. H¼k¼mranlıklar ve y¼netimler doęa¼st¼ bir Şeytanın ¼nderlięindeki k¼t¼ ruhlar olsaydı, bunu Titus'a mektubunda verdiği mesajın Şekliyle anlamak çok zor olurdu.

Efesliler 3 ve 6'daki y¼netimler ve h¼k¼mranlıklar- otorite sahibi olanlar - y¼ksek veya g¼ksel yerleri iŐgal ediyor olarak tanımlanmaktadır. Burada bunun sadece y¼kseliŐi değil, aynı zamanda Hıristiyanlığın ilerlemesine direnen Yahudi liderlerinin, İnanmayan Ulus ¼nderlerinin manevi veya dini y¼kselmeyi de içerdiği ¼ne s¼r¼lmektedir. Efendimiz, armıha gerilmeden ¼nce karanlığın g¼c¼n¼n saldırısını beklediğinde, ¼ğrencilerini kendisini izlemesine ve dua etmeye teşvik etti.

Efesliler 6'nın “Tanrı'nın b¼t¼n silahlarını kuşanın” pasajından hemen sonra Pavlus'un Şeyle demesi ilginçtir:

Her t¼rl¼ dua ve yalvarıŐla, her zaman Ruh'un y¼netiminde dua edin. Bu amaçla, b¼t¼n kutsallar için yalvarıŐta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun. Efesliler 6:18

ŞEYTAN'A TESLİM ETMEK

Dua'da ki "Ayartılmamıza izin verme" s¼zlerinin, "Bizim arzularımızın senden uzaklaŐmamıza ve baştan çıkartabilecek d¼Ő¼ncelerden kurtulmamız için bize g¼ç ver anlamına geldiğini anlıyoruz.

Efendimizin bizlere ¼ğrettięi duanın devamında gelen eden s¼zler de “Bizi k¼t¼ olandan kurtar” yakarıŐını okuyoruz. Bu, Tanrı'nın bizim için bundan daha fazlasını yapabileceğini g¼steren bir duadır: Yani bizi ters y¼ne g¼t¼recek ve bizi ayartma sahnesinden uzaklaŐtırma g¼c¼n¼ talep ediyoruz. Ayrıca Tanrı'nın bizi arzularımızın t¼kezlememize neden olacağı koŐullardan alıkoymasını yeterli değildir. Onun bizi, dinsiz arzularımızın ortaya çıkacağı koŐullardan uzaklaŐtırmasını diliyoruz. Arada ki fark gerçekten de ¼nemlidir.

Grekçe'de ki yalın hali çok daha anlaşılırdır. “K¼t¼/Őer'den bizi koru” K¼t¼l¼k kelimesi burada bir sıfattır kesinlikle ¼zel bir isim değildir.

Tanrı insanları her zaman k¼t¼l¼kten kurtarmaz. Aynı zamanda İnsanları asla dinsiz eylemlerde bulunmaya teşvik de etmez! İnsan kendi benliğine dayanan arzuları ile bunu yapar! Ve akabinde bu arzulara uyma ısrarı neticesinde Tanrı o koşullarda insanı bırakabilir! Bu k¼t¼l¼kten kaynaklanan bir durum değildir! Tanrı terk edebilir! Tanrı terk ettiğinde doğal olarak o kişi d¼nya tarafından ağırlanır! ¼rneęin, imanlılar topluluğunda ki g¼nahlarında ısrar edenler ve t¼vbesez arzularına uyanlar için de bir s¼re g¼r¼yoruz:

Bedence olmasa da ruhça aranızdayım. Bu suçu işleyeni, aranızdaymışım gibi Rabbimiz İsa'nın adıyla zaten yargılamış bulunuyorum. Ben ruhça aranızdayken Rabbimiz İsa'nın gücüyle toplandığınız zaman, bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan'a teslim edin ki, Efendimiz İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin.

1.Korintliler 5: 3-5

İmana ve temiz vicdana sarıl. Bazıları temiz vicdanı bir yana iterek iman konusunda battılar. Himeneos ve İskender bunlardandır. Küfretmemeyi öğrensinler diye onları Şeytan'a teslim ettim.
1. Timoteos 1:19,20

Yeni Antlaşma'da Şeytan'a teslim etmek, bir insanı kendi tanrısız arzularının sonuçlarına teslim etmek ve Dünya'ya teslim etmek anlamına gelir. Bu tema Romalılar 1'de çok net ifadelerle açıklanmıştır! Aşağıdaki pasajlar bu konuda bizlere bir hatırlatma görevi görecektir:

Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti.

Romalılar 1:24

İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler.

Romalılar 1:26

Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışsız davranışlara teslim etti.

Romalılar 1:28

Tanrı yardımsever tavrını geri çeker ve insanların kendi dinsiz arzularının sonuçlarını görmelerine izin verir. Günah çekici görüldüğü için insanlar ondan etkilenmektedir. Acı meyvelerine karşı uyarılmayı reddederler, bu yüzden zor yoldan öğrenmeleri gerekli oluyor! Bazen “teslim olma” geri alınamaz ve korkunç kesinliği ile diğer imanlılara bir uyarı olarak ibret haline gelebiliyor. Bazen kararsız bir imanlıyı yeniden bir sorumluluk duygusuna sokacak tek tedavi türü çesidi de olabiliyor.

EJDERHA

ŞEYTAN'IN krallığı hiçbir engel tanımıyor. Günah işlemiş insanların olduğu her yerde Şeytan hüküm sürer. Yehova'nın Şahitlerinin öğretilerinde de tüm insani hükümetlerin şeytandan olduğu gerçeği vardır. Onların hatası, bu şeytanın kim olduğunu keşfetmekte başarısız olmalarıdır.

Burada ki ana konumuzdan çok uzaklaşmadan kişisel bir Şeytan'ın varlığı neden bu kadar önemli olabilir diye sormak yerinde olacaktır.

Ciddi bir şekilde ve alaya almaksızın konuya derinlemesine baktığımızda şeytanın bir ilah/ yük hafifleten bir kurtarıcı seviyesine getirildiği algısını da görüyoruz. Kişisel anlamda varlığı kabul edilen Şeytan kavramı, insanları aslında taşımak zorunda kaldıkları ve kalacakları büyük suçluluk yükünden kurtarmaktadır. Eğer Şeytanın varlığının olmadığı anlaşıldığında ise omuzlarına büyük bir günah sorumluluğu yüklenir ve bu suçluluk hissinden insanlar kaçamaz.

Kutsal kitap, Şeytanı bir zalim olarak temsil ederken, İmanlıların ise Şeytanı İnsanları ezici bir sorumluluktan kurtaran ve neredeyse Efendimiz İsa'nın kendisi için söylediği “ben size rahat veririm (matta 11:28)” cümlesinin yerini alacak konuma gelmesine neden olmuş gibidir.

SİYASİ İSYAN

Konumuza geri dönecek olursak, tüm insan hükümetleri şeytandan olsa da, bazıları diğerlerinden daha açık bir şekilde şeytani durumdadır.

İnsan doğası temelde itaatsizdir! Dikkatimizi Vahiy kitabına çevirdiğimizde, Tanrı'nın halkıyla aynı ortamda faaliyet gösteren bir çok insan hükümetine yönelik sembolize ifadeler kullanılmıştır. Ve Tanrı halkına karşı Kaçınılmaz şekilde büyük bir düşmanlık vardır. Tanrı halkına düşman olan bu hükümetlere/ kuruluşlara "ejderha, o eski yılan, iblis ve Şeytan" dendiğini bir çok yerde görebiliyoruz

Ejderha kelimesinin kullanımı bize faydalı bir ipucu sağlamaktadır. Diğer isimler, o eski yılan, iblis ve Şeytan! Bu tanımlar, dinsiz ve şehvet sembolünün büyüklüğü ve evrenselliği hakkında bizlere bir izlenim verir. Neredeyse bizi bu canavarı tüm tezahürlerinde bir günah sembolü olarak görmeye davet ediyor! Bu sonucun doğru olduğuna dair bir düşüncemizi doğru kılan şeyler var. Dört vahşi hayvanın "kral" olarak açıklandığı Daniel 7'den öğrendiğimiz gibi, kutsal kitaplarda canavarların insan yöneticilerini sembolize ettiği gerçeğini de hesaba katmalıyız!

İnsanoğlu nihayetinde yeryüzü üzerinde Canavarlar üzerinde egemenliğe sahip olmak üzere atanacaktır! Ve aynı bölümde, "İnsanoğluna benzer" birinin - şimdiye kadar canavar / krallar tarafından kontrol edilen krallığın mülkiyetini alacağını okuyoruz!

Burada Vahiy 12'nin militan günah-gücünün kimliği sorunuyla çok fazla ilgilenmeyeceğiz. Ejderhanın yedi başının hükümetin farklı aşamalarını temsil ettiğini ve bir dizi olarak düşünülebileceğini söylemek yeterlidir.

Ejderha, zamanın herhangi bir noktasında yaşamış yedi başlı bir canavar değildir. Bu günah-gücüne panoramik olarak baktığımızda, bu yedi başın tümünü bir arada olduğunu yani kökünü bir yerden aldığını görüyoruz! Genel anlamda, burada manevi bağlamda organize halinde ki siyasi gücün doğal olarak günahın bir sembolü olduğunu ve aynı zamanda Tanrı'nın halkına karşı çıkan bir güç olduğunu görüyoruz.

Birincisi bu gücü tüm tezahürüyle kapsamlı bir şekilde görebiliriz. Vahiy dramasında ejderha gücünün eylemleri 12. ve 20. bölümlerde anlatılmaktadır. Ejderha anlatımında beş aşama vardır:

1. Göklerde
2. Yeryüzünde
3. Dipsiz karanlığa bağlı ve hapsedilmiş
4. Dipsiz karanlıktan çıkış
5. Ateş gölüne atılması.

Ejderhanın bin yıl boyunca bağlanması ve hapsedilmesi, sembolik olarak, dünya halklarının tüm siyasi eylemlerinin ve insanların kötü faaliyetlerinden kısıtlandığını temsil etmesinin uygun bir yoludur.

Bin yıllık dönem - kelimenin tam anlamıyla alınsın ya da alınmasın - ilk dirilişe katılan kutsanmışların Mesih'le yaşayıp hüküm sürdükleri bin yıla uygun bir şekilde karşılık gelir.

Bin yılın sonunda, günahkar iktidarın kısa bir süre için kendini göstermek için harekete geçtiği görülür. İnsan doğası, kaçınılmaz olarak, potansiyel kötülüğünü ortaya çıkarır. Ateş gölünde isyan, savaş ve yok olma var. İkinci ölüm olarak da tanımlanan ateş gölü, tüm asi insan arzularının nihai ve mutlak yıkımını simgelemektedir.

SEN İNSANSIN

Şeytanın teması, günden muzdarip insan doğası hakkında sürekli bir Yeni Ahit benzetmesidir. Fakat Ruh'un bu konuyu bize bir benzetme olarak sunmayı neden gerekli gördüğü sorulabilir?

Diğer benzetmeler gibi, şeytanın benzetmesi de çifte bir amacı yerine getirir. Ortaya çıkarır ve gizler. Ayırt edenlere günahın günahkarlığına ilişkin hayati bilgiler sağlar. Kendilerini gerçekte oldukları gibi görmelerini sağlar. İnsanlara günahkar olduklarını söylemek bir şeydir; kendi sefil durumlarının sert gerçekliğini anlamalarını sağlamak başka bir şeydir. Şok tedavisi gereklidir. Bu iğrenç canavarı önümüzde görüyoruz ve onun aldatmacası, acımasızlığı ve kötülüğü ile titriyoruz. Ve sonra korkunç gerçek bize dönüyor. Bu benim bir fotoğrafım! Koyun kuzu benzetmesi ona yorumlandığında kendimizi Davut'la aynı konumda buluyoruz. Acımasız, zengin adamın mutlaka ölmesi gerektiğini sertçe ilan ettikten sonra, "Sen insansın" korkunç sözlerini nasıl duyduğunu hatırlayın.

Tanrı'nın hizmetkarlarına indirilen, dünyalılardan gizlenmiştir. Zaten kendileri hakkında yüksek bir görüşe sahipler. Kutsal yazılar, insan doğasını tüm çirkinliğiyle reddeden bir aynadır. Bu insanlar aynaya bakar, kendi yansımalarını görür ve kendilerini tanımada başarısız olurlar. 'Suçlu ben değilim' diyorlar, kendi imajlarından neşeyle uzaklaşırken. 'Tüm bu belalardan ve kötülükten şeytan sorumludur.' Gözleri vardır ama görmezler

Bu manevi körlük ne kadar trajik! Tanrı yalnızca kendilerini gerçekten oldukları gibi görenleri - kendilerini Tanrı'nın gördüğü gibi görenleri - kurtarır ve çoğu insan kendi sefaletiyle yüzleşmeyi tamamen reddeder.

MANEVİ ÇIPLAKLIK

Zayıflığı ve kötülüğü örtbas etme ve var olmadıklarını iddia etme eğilimi, günden hemen sonra Aden'de başladı. Yasak ağacın iyiyi ve kötüyü bilme ağacı olduğunu düşünün. Bu gerçek, Tanrı'nın merhametini gösterir. Yeme eylemi bir insanı günahkar haline getirirken, bu ayırt edici meyveyi yemenin etkisi, günahkarın durumunun ciddiyetini görmesini sağlamak olacaktır, bu olmadan Kurtuluş gerçekleştirilemez.

Adem ve Havva günah işlediğinde, günahlarının sonuçları onlara açıklandı. Gözleri açıldı ve çıplak olduklarını biliyorlardı. Bu hem ruhsal hem de fiziksel bir durumdu. Sadece kıyafet yeterli değildi. Adem ve Havva bunu zor yoldan öğreneceklerdi. Yaptıkları şey, kıyafetler dikmek ve fiziksel çıplaklıklarını örtmekti; ve bunu yaptıktan sonra bir süre için oldukça mutlu oldular.

Bahçede yürürken Tanrı Rab'bin sesini duyana kadar oldukça mutluydular. Tanrı'nın onları kınaması gerekli değildi. Yargıcın varlığının farkında olarak, kendilerini daha önce yapmadıkları şekilde yargıladılar. Yargıcın yapacağını düşündükleri gibi kendilerine baktılar ve artık mutlu değillerdi. İncir yaprağı kıyafetleri yeterli değildi ve bahçenin ağaçları arasında daha fazla örtü arıyorlardı. Şimdi iki kat örtülü olsalar da, hala kendi gözlerinde ve Tanrı'nın gözünde çıplaktılar. Adem çıplaklığını itiraf ettiğinde, Tanrı yeterli bir örtü sağladı.

Bunda bizim için büyük bir ders var. İlk ebeveynlerimiz gibi, önce kendimize sonra da Tanrı'ya özgürce itiraf etmek yerine suçumuzu örtbas etme eğilimindeyiz. Onlar gibi, sefil durumumuza karşı "gözden uzak, akıldan uzak" bir tutum benimsiyoruz. Makul bir görünüm sunabilirsek, memnun oluruz. Başkalarını aldatırken, kendimizi kandırırız ve görülmeyen şey yoktur.

Adem aniden Tanrı'nın varlığının farkına vararak aklını başına topladı; ve diğer insanların vicdanları da aynı şekilde "uyarılır". Yeşaya, Hezekiel, Daniel ve Yuhanna gibi değerli karakterler bile, melekler ve Tanrı'nın vizyonları ile karşı karşıya kaldıklarında yetersizlik duygusuyla boğulmuşlardı. İnsan ölçeğinde bunlar iyi insanlardı: yine de olayları gerçek perspektifte gördüklerinde kendilerini küçük hissediyorlardı. Küçük isyancılar, Yargıcın yakında olduğunun farkına vardıklarında ne kadar da yetersiz hissederler. Ekstremitelerinde dağlara ve kayalara derler ki, Dağlara, kayalara, “Üzerimize düşün!” dediler, “Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü onların gazabının büyük günü geldi. Buna kim dayanabilir?” (Vahiy 6:16-17).

Yargıç her zaman yanındadır. Kendimize hatırlatmak ve kendimize bu gerçeği hatırlatmaya devam etmek, kendimizi yargılamak için bize teşvik sağlar: "Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık" (1.Korintliler 11:31).

İTİRAF VE BAĞIŞLAMA

Kaçınılmaz olarak, bu düşünceler bizi Mezmur 32'ye götürür:

"Ne mutlu isyanı bağışlanan, Günahı örtülen insana! Suçu RAB tarafından sayılmayan, Ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu! Sustuğum sürece Kemiklerim eridi, Gün boyu inlemekten. Çünkü gece gündüz Elin üzerimde ağırlaştı. Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi. Günahımı açıkladım sana, Suçumu gizlemedim. “RAB 'be isyanımı itiraf edeceğim” deyince, Günahımı, suçumu bağışladın. Bu nedenle her sadık kulun Ulaşılabildiği zaman sana dua etsin. Engin sular taşsa bile ona erişemez. Sığınağım sensin, Beni sıkıntıdan korur, Çevremi kurtuluş ilahileriyle kuşatırsın." (1-7 ayetler)

Günahı örtülmüş olan kişi mutludur: ama örtünme insan tarafından değil, Tanrı tarafından sağlanmalıdır. Günahını örtmekten çok uzak, insan bunu kabul etmelidir: çünkü insan ortaya çıktığında, Tanrı örter ve suçluluk lekesi tamamen kaldırılır. Ve böylece Mezmur ahlakını çizer. Tanrısal insanlar, Tanrı erişilebilir olduğunda günahlarını şimdi itiraf etmelidir. Adem gibi Tanrı'dan saklanmak yerine, saklandıkları yeri Tanrı'da bulmaları gerekir.

Davut tüm bunları biliyordu. Hayatında “sessizliğini koruduğu” kasvetli bir dönem olmuştu (3. ayet). Kendi sefaleti ve Tanrı'nın üzerindeki ağır eli, hayatı bir yük haline getirdi. Ardından rahatlama geldi. Davut sessizliğini bozdu, günahını itiraf etti - ve Tanrı affetti.

Mezmur 51, tövbesinin derinliğini ortaya çıkarır. Kederden hemen hemen kırılmış bir kalbi ile Tanrı'ya itirafını döküyor ve merhamet diliyor.

"Ey Tanrı, lütfet bana, Sevgin uğruna; Sil isyanlarımı, Sınırsız merhametin uğruna. Tümüyle yıka beni suçumdan, Arıt beni günahımdan. Çünkü biliyorum isyanlarımı, Günahım sürekli karşımda..."

" Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım, Yıka beni, kardan beyaz olayım. Neşe, sevinç sesini duyur bana, Bayram etsin ezdiğin kemikler. Bakma günahlarıma, Sil bütün suçlarımı. Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde. Beni huzurundan atma, Kutsal Ruhun'u benden alma. " (1-3 ; 7-11 ayetler)

Tüm bunlar merhametle kaydedilmiştir, biz de Tanrı'ya dönüp günahlarımızı itiraf edebiliriz ve bağışlanma alırız. Eğer günahlarımızı reddedersek, kalplerimizde, bu şeylerin yapılmaması gerektiğini söyleyen Tanrı ile aynı fikirdeyiz. Zayıflık içinde günah işlese bile, kalbimiz Tanrı ile haklıdır. Pavlus'un sözleriyle, "Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor" (Romalılar 7: 17). Kendimize rağmen günah işlediğimizde, kendimiz yüzünden değil, Tanrı tutarsızlık olmadan kalplerimizin arzusunu yerine getirebilir ve bizi doğru yapabilir.

GİZLİ HATALAR

O halde kendimizi gerçekte olduğumuz gibi görmemiz önemlidir. Bağışlama, Tanrı'ya itiraf etmeye bağlıdır; ve sadece bildiklerimizi itiraf edebiliriz. Bu bir sorun yaratır. Kendimizi inceleysek bile, henüz farkında olmadığımız bazı günahlar olmalı. Bunları itiraf edemeyiz. Mezmurlar bu zemini uzun zaman önce ele almıştı ve iki pasaj özellikle önemlidir:

"Uyarılar kulunu, Onlara uyanların ödülü büyüktür. Kim yanlışlarını görebilir? Bağışla göremediğim kusurlarımı, Bilerek işlenen günahlardan koru kulunu, İzin verme bana egemen olmalarına! O zaman büyük isyandan uzak, Kusursuz olurum."(Mezmurlar 19:11-13)

" Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi, Sına beni, öğren kaygılarımı. Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı, Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda." (Mezmurlar 139:23-24)

Farkında olduğumuz günahları itiraf ederek; kendimizde keşfetmediğimiz başka günahların olabileceğini kabul ederek; pişmanlık duygusuna sahip olmak ve Tanrı'dan bizi gizli hatalardan arındırmasını istemek: bu yollarla kendimizi Tanrı'nın ellerine koyabilir ve doğruluk yolunda tutabiliriz.

Bu, tüm geçmiş günahlarımız silinip gittiğinde vaftizde aldığımız doğruluk yaşam boyunca yargılanana kadar sürdürülebileceği anlamına gelir. Bu ihmal edilmiş gerçek o kadar önemlidir ki, birkaç kutsal yazı parçası alıntılanmaya değerdir:

"Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti." (Efesliler 1:3-4)

Dikkat edilmesi gereken kelimeler: "kusursuz". Bir sonraki alıntı, mesajını o kadar açık bir şekilde taşıyor ki, herhangi bir yoruma gerek yok:

"Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı." (Koloseliler 1:21-22)

Ve son olarak:

"Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir..." (Yahuda 24)

Sevinci aşmak! Beklenti, anlayışımızın ötesinde harika. Bu görkemli vizyon her zaman önümüzdeyse, uzun ve zorlu yolculuğumuz sırasında katlanmak zorunda kalacağımız acılara kıyasla zayıf görünecektir.

VİCDAN

Eğer bizim bu sevincimiz çok olacaksa, o zaman bir şey çok önemlidir. Tanrı'nın Yasası kalbimize kazınmalıdır. Romalılar 2'den, bir yasa insanların kalplerine yazıldığında, "kendileri için bir yasa" olduğunu öğreniyoruz (ayet 14). Bu, yasanın onların bir parçası olduğu anlamına gelir; onlar Tanrı'nın yasasının somutlaşmış halleridir. Eğer o zaman suçlarsa, sadece Kanun koyucuya değil, kendilerine de saldırırlar, çünkü kanun onların bir parçasıdır. Böylece vicdan devreye girer ve Tanrı'nın kanunlarını yürekten suçlayanların düşünceleri onları mazur görür (ayet 15, Vahiy)

Bu nedenle, eylemlerimizin iki yargıcı var. Vicdanımız anlık yargıçtır ve Tanrı nihai Yargıçtır. Eğer Tanrı'nın Yasası gerçekten kalbimizde yazılmışsa, o zaman anlık yargıç bize nihai yargıcın beraat edip etmeyeceğini veya kınayacağını söyleyebilir.

Pratik olarak bu, kendimizi kutsal yazıları incelemeye adanmamız gerektiği anlamına gelir. Kutsal Kitap okuma öncelik listemizin üst sıralarında yer almalıdır. Mezmurlar gibi biz de "Ne kadar severim yasayı! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde." diyebilmeliyiz. (Mezmurlar 119:97)

SUÇLAYICI

HO diabolos -şeytan- suçlayıcı anlamına gelen bir başlıktır. Şimdi amacımız, insanın büyük baştan çıkarıcısının neden böyle bir unvana sahip olması gerektiğini tartışmak. İnsanı Tanrı'ya karşı isyan etmeye teşvik eden insan arzuları, insanı nasıl suçluyor?

Öncelikle, şeytanı suçlayan biri olarak tasvir eden birkaç kutsal yazı olduğu gerçeğini kendimize hatırlatalım. Hemen akla gelen pasaj Vahiy 12:10. Şeytan burada "kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan" olarak tanımlanmaktadır.

Eyüp ve Zekeriya'nın "İblis" pasajları daha az dolaysız ama aynı derecede alakalıdır. Yeni Ahit'te İblis'in düşman olmadığını gördük, ama düşman: başka bir deyişle, şeytan. Ayrıca, Eski Ahit'in iki yerinde Yeni Ahit'te İblis kelimesinin kullanılmasının beklendiğini kaydettik. O halde İblis'in bu iki yerde de bir suçlayıcı ya da şeytan olarak davrandığını gözlemlemek ne kadar ilginç. Eyüp'ün İblis'inin oynadığı suçlayıcı rol, burada destekleyici alıntılar gerektirmeyecek kadar iyi bilinmektedir. Bu ve Zekeriya'nın İblis'i Bölüm 6'da zaten tartışılmıştır.

Suçlayan yargıç değildir. Bir suçlayanın işlevi, yargılanan kişinin cezalandırılmaya değer olduğuna yargıcı ikna etmektir. Suçlayanın cezalandırma gücü yoktur: bu yargıcın işidir.

Tanrı, nihayetinde insanların kaderini belirleyen ve gerektiğinde cezalandıran yargıçtır. Tanrı bir insanı 'haklı çıkarırsa', o zaman hiç kimse fiilen kınayamaz. "Tanrı bizimle birlikte olursa, bize karşı kim olabilir?" Tanrı ile barışsak, düşmanlarımız bize zarar verme konusunda güçsüzdür. Bu nedenle Rab İsa, "Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun." (Luka 12: 4,5) Düşmanlarımız bizi fiziksel zulme maruz bırakabilir, ancak gerçek bir inanan, bunu " bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır." "hafif acı" olarak görmeye teşvik edilir (2.Korintliler 4:17). Zulüm gerçekten bir lütuf olabilir. Manevi değerleri takdir etmemize yardımcı olabilir ve bizi Tanrı'ya yaklaştırabilir. Zulüm, ancak sıkıntılı bir günde çaresiz kalmamıza ve Tanrı'nın dostluğunu kaybetmemize neden olursa tehlikelidir.

GERÇEK DÜŞMANLAR

Bu bizi önemli bir düşünceye getiriyor. Düşmanlarımız, Tanrı ile barış içinde olursak bize zarar vermek için güçsüz olduklarından, kötü amaçlarında başarılı olabilmelerinin tek yolu, bizi Tanrı'nın yasalarını çiğnemeye teşvik etmektir. Eğer zulüm bir öğrencinin tökezlemesine neden oluyorsa, zulmedici gerçekten bir düşmandır. Bununla birlikte, zulüm daha sadık hizmet için bir teşvik sağlıyorsa, zulmedici düşmanca niyetlerine rağmen gerçek bir düşman değildir. Gerçek düşmanlarımız genellikle daha kurnazdır. Bize arkadaş kılığında yaklaşır; günahı çekici, hatta erdemli bir şey olarak tasvir etmeye çalışır ve kurnazlıklarıyla bizi günahkarlar ve Tanrı'nın düşmanları olmaya ikna ederler. O zaman Tanrı bizi cezalandırır.

NIHAİ DÜŞMAN

En tehlikeli düşman her zaman bizimle. Tanrı'nın yasalarını terk etmek için bizi cezbetme fırsatları sınırsızdır. Zaten bizi, bazı değersiz düşünme ve eylem biçimlerinin Tanrı'ya karşı olmadığına ve bizim yararımıza olduğuna ikna etme sanatını mükemmelleştirdi. Bu düşman, sayabileceğimizden daha fazla kurnazlıkla bizi ele geçirdi: yine de ona sadece benzersiz olarak tanımlanabilecek bir saygıyla davranıyoruz. Her zaman bize bir arkadaş olarak yaklaşırsa da, Tanrı'ya bizi kınamak için adil bir sebep veren kişidir. Gerçekte, bizi Tanrı'nın önünde suçlayan kişidir. Nitekim, adı Ho diabolos, Suçlayıcı. Sade bir dille ifade edildiğinde, Tanrı'nın düşmanları olmamızın kendi günahsız şehvetimiz tarafından çekilmesine izin vermemizden dolayıdır ve O'nun gazabı üzerimize çöker. Modern deyimle, kendi kötü arzularımızla kınanıyoruz.

YILAN-SUÇLAYICI

Yılan ve şeytan arasındaki ilişkiyi tartıştık. Popüler fikrin aksine, şeytan bir yılan olmadı, ama yılan bir şeytan oldu. Aden yılanı, insanı Tanrı'ya isyan etmeye kışkırtan şeyin prototipidir. O halde Aden'in yılanının ilk suçlayıcı olduğunu keşfetmek bizi şaşırtmamalı.

Tanrı'ya insanı ölüme mahkum etmek için bir neden veren ylandı. Yılan, insanı Tanrı'nın yasalarına itaatsizlik etmeye ikna etti ve sonra Tanrı'nın gazabı onun üzerine düştü. Yılan, insana doğrudan zarar vermek isteseydi, başarılı olamazdı. İnsan, Aden Bahçesinde Tanrı'nın kutsamasının ve korumasının tadını çıkarıyordu. İnsan, Tanrı'yı gücendirmedeği sürece oldukça güvendi. Tanrı'yı gücendirdiyse hiçbir şey onu koruyamazdı. Bu nedenle yılanın nedeni ne olursa olsun, insanı Tanrı'nın önünde suçlayan bir yaratık olarak düşünülebilir.

Yılanın güdüsü sorunu ana tezi etkilemez ve belli ki dogmatizm meselesi değildir. Yılan, her halükarda, Tanrı'ya insanı mahkum etmek için bir sebep sunan biri olarak düşünülmelidir. O bir suçlayıcıydı. Yine Vahiy 12'nin "İblis ve Şeytan denen o eski yılan" ile ilgili sözlerini düşünüyoruz. O, "onları gece gündüz Tanrımızın önünde suçlayan ... kardeşlerimizin suçlayıcısıdır". "Eski yılan" ifadesi kesinlikle zihnimizi Aden'e geri götürmek için tasarlanmıştır. Aslında, bu düşmanca gücün, Aden'de kasıtlı veya istemeden, yılanın oynadığı rolle aynı rolü oynadığını öne sürüyor.

İhlalden sonra insanın kendi suçlayıcısı olması ne kadar ironik! "Suçlu bir vicdanın kınanmasına gerek yoktur" sözünü hatırlıyoruz. Adem ve Havva, Tanrı Rab'bin sesini işitince kendilerini sakladılar. Tanrı henüz onları kınamamıştı: kendilerini kınadılar. İlk olarak, incir yapraklarının ve ağaçların çift örtüsüne rağmen kendilerini gizleyerek çıplaklık itirafıyla kendilerini kınadılar.

Kutsal yazılar bize, Tanrı'nın yargısını diğer insanlara getirerek şeytani veya suçlayıcı bir şekilde hareket eden insanlardan bir dizi örnek sunar. Balam, Tanrı'nın kutsadığı insanları lanetlemeyi

imkansız buldu. Ama dövülmedi. İnsanları Tanrı'ya karşı günah işlemeye ve gazabından acı çekmeye teşvik edebilir ve yapabilirdi. Nebat'ın oğlu Yarovam'ın kendisi de bir günahkârdı: ama Kutsal Kitap'ta "İsrail'i günah işlemesi için yapan" adam olarak önümüze postalandı. Ve yine, Tanrı'nın "Onu sebepsiz yere yok etmek için beni ona karşı çektin" dediği Eyüp'ün İblisini düşünüyoruz

Son olarak, yeni Ahit'in bir örneğini düşünüyoruz: Büyücü Elimas. Barnabas ve Saul Baf yardımcısını Tanrı ile barışmaya ikna etmeye çalışırken, Elimas onu Tanrı'nın düşmanı olmaya ikna ediyordu. Başarılı olsaydı, aslında Tanrı'yı bu adamı cezalandırmaya davet ederdi. Dolayısıyla kınamanın ciddiyeti: "Yüreğin her türlü hile ve sahtekârlıkla dolu; doğru olan her şeyin düşmanısın. Rab'bin düz yollarını çarpıtmaktan vazgeçmeyecek misin?"(Elçilerin İşleri 13:10)

KUTSAL KİTABIN İNSAN DOĞASINA İLİŞKİN ÖĞRETİSİ

Kendimize Kutsal Kitap'ın insan doğası hakkında söylediklerini hatırlatmak için ara verelim. Kutsal yazılar bize defalarca ve büyük bir vurgu ile günah işleme eğiliminin insanda güçlü olduğunu söyler.

Aşağıdaki pasajlar tipiktir:

"Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez, Onu kim anlayabilir?"(Yeremya 17:9)

"Çünkü kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır. Bu kötülüklerin hepsi içten kaynaklanır ve insanı kirletir." (Markos 7:21-23)

"Yazılmış olduğu gibi: Doğru kimse yok, tek kişi bile yok. Anlayan kimse yok, Tanrı'yı arayan yok. Hepsi saptı, Tümü yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile! Ağızları açık birer mezardır. Dilleriyle aldatırlar. Engerek zehiri var dudaklarının altında. Ağızları lanet ve acı sözle doludur. Yıkım ve dert var yollarında. Tanrı korkusu yoktur onlarda." (Romalılar 3:10-18)

Kutsal yazılar bu basit ifadeleri içermese bile, insanın günahkar olduğu gerçeği Kutsal Kitap tarihinden çıkarılabilir. İnsan bize bir asi olarak sunulur. Tekrar tekrar doğasının kötülüğünü gösterir. Tüm insan hikayesi, Antediluviyen, Yahudi veya Yunan ile ilgili olsun, Tanrı'ya karşı bir isyan hikayesidir.

Pavlus Romalılar 7'deki etkili bir pasajda, tanrısal bir adamın Tanrı'nın adil yasalarını yerine getirmek zorunda olduğu mücadeleden bahseder. Çekişme o kadar şiddetli ki, "Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" (24. ayet). Doğruluk aşığının, Tanrı'nın yardımı olmaksızın kendi günahkar eğilimlerine karşı kaybedecek bir savaş olacağıyla savaşmak zorunda kalması gerçeği, bize günahın muazzam çekim kuvveti hakkında bir fikir verir.

Bu aydınlatıcı pasajda şu sözler yer almaktadır:

"Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum. Ama istemediğimi yaparsam, Yasa'nın iyi olduğunu kabul etmiş olurum. Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığımı biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok."(15-18. ayetler)

Durumun katı gerçekliğini kavrayabilir miyiz? Bu ayetlerden iki soru sorduğumuzu ve cevapladığımızı varsayalım:

İnsanın içinde ne var?

Cevap: Günah. ("...günah içimde yaşıyor.")

Bir insanda ne yaşamaz?

Cevap: İyi bir şey. ("İçimde iyi bir şey yok.")

GÜNAHIN ALDATICILIĞI

Musa'nın Yasasının en büyük amaçlarından biri, insanların kendi günahkâr durumlarını açıkça görmelerini sağlamaktı, böylece kurtuluş için umutsuz ihtiyaçlarını takdir edebiliyorlardı. Kurtuluş ancak insanlar kendi sefaletlerini kabul ettiklerinde mümkündür; ve yine de çoğu insan günahkâr olduklarını kabul etmekte son derece isteksizdir. Bunun nedeni – Yeremya 17:9'a tekrar başvuralım – kalbin "umutsuzca kötü" olmanın yanı sıra "her şeyden önce aldatıcı" olmasıdır. İronik bir şekilde, her bir insan kalbinin aldatmacası kendisine geri döner. Tüm kanıtlar başka yöne işaret etse de insan, kendisinin doğru olduğunu varsaymak için kandırılır. Aldatma daha şaşırtıcıdır çünkü insan kendi kendisini aldatandır.

İnsan doğasının kötü olduğuna inandıklarını iddia edenler bile, kendilerini bu değerlendirmeden muaf tutma eğilimindedirler. Bebeklikten itibaren, insanların ağızları kendi kendini haklı çıkarmak için geniş bir şekilde açılır. Özdeyişlerin yazarının dediği gibi, "İnsan izlediği her yolun doğru olduğunu sanır" (21:2). Bu nedenle insanlar, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, ne kadar nazıkçe ifade edilirse edilsin, eleştirilere acı bir şekilde içerler. Tanrı, Malaki aracılığıyla rahipleri ve insanları günahlarından ötürü kınadığında, kaçınılmaz yanıt, suçlamanın küstahça inkarıydı. "Nerede?" sordular. Suçlandıkları şeyi nerede yaptılar? Böylelikle her zaman olmuştur.

Musa'nın Yasasının bu büyük amacından bahsedilmiştir: insanların kendi günahkâr durumlarını açıkça görmelerini sağlamak. Tanrı İsraililere yasayı vererek, insan meydan okumasını kabul etti. İbrahim'in bu çocukları iyi olduklarını düşündüler. Tanrı onların olmadığını biliyordu. Bu yüzden Tanrı onları kendi yasalarına uyarak iyiliklerini kanıtlamaya davet etti.

"RAB'bin söylediği bütün sözleri yapacağız" deseler de başarısız oldular. Kendini haklı çıkarmak için sonuna kadar açık olan ağızlar fiilen kapandı.

Pavlus bunu şöyle ifade ediyor:

"Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz." (Romalılar 3:19)

İnsanoğlunun 'o kadar da kötü olmadığını' iddia edenler; doğamızı 'tarafsız' olarak tanımlayanlar; düşüş hikayesini görmezden gelenler, insanın kötü olamayacağını iddia edenler, Çünkü Tanrı onu yarattı: tüm bunlar, insan kötülüğünün dersini öğrenemeyerek, insan kalbinin ne kadar aldatıcı olduğunu gösteriyorlar.

BENLİK

Benlik Yeni Ahit'te Tanrı'nın yasalarına karşı isyan eden insan unsurunu tanımlamak için sıklıkla kullanılır. Pavlus şöyle der:

"Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz. Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz." (Galatyalılar 5:16-17)

Bazıları bu benlik kelimesinin uygunluğu konusunda tartışmış ve iddianamenin adaletini sorgulamış, anlaşılan kelimeyi bu şekilde kullananın Tanrı'nın Ruhunu öldürdüğünü unutmuşlardır.

Gerçekten de, kısa bir süre sonra, kutsal yazıların, Tanrı'nın ruhuna taban tabana zıt olan benliğin temsil ettiği ortaya çıkar. Bu düşünce Galatyalılar 5'in pasajında ifade edilir; ve aynı düşüncenin başka ifadeleri de vardır. Örneğin:

"Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır." (Yuhanna 6:63)

"Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız." (Romalılar 8:13)

İnsan doğasının Tanrı'nın yasalarına düşman olduğunu gördük. Benlik kelimesinin insandaki bu isyancı unsuru tanımlamak için kullandığımızı da gördük - özellikle de Tanrı'nın Ruhuna karşıtlığını ifade ederken. Bazen saldırgan eğilimlere, daha doğrusu, bedenün şehvetine (veya arzularına) benlik denir. Ve Romalılar 7'den gördüğümüz gibi, günah kelimesi bazen sadece Tanrı'nın yasasına karşı ihlal eylemlerini değil, aynı zamanda bu kötü davranışlarda kendini gösteren insandaki eğilimi de tanımlamak için kullanılır.

Benlik, şehvet, günah: bunlar ve diğer ifadeler, insan doğasını karakterize eden bu kanunsuzluğa uygulanır: ama yine de bu saldırgan eğilimin nihayetinde insanda nerede olduğunu araştırabiliriz. Veya soruyu başka bir şekilde ifade etmek gerekirse: Günahın özü nedir?

AYARTILMA

Bir önceki bölümde, benlik yani benliğine uyanlar ifadesi Tanrı'nın kanunlarına karşı gelenleri tanımlamak için kullanıldığını belirtmiştik.

Peki bu bağlamda et yani benlik (insan) gerçekten ne anlama gelmektedir? Kelime literal anlamıyla alınmalı mıdır? İnsan'ın eti/bedeni yani dokusu günahın temel malzemesi midir? Et ve diğer vücut özü arasında bir ayrım var mıdır?

Vücutun fiziksel anlamdaki kısımları isyankar eğilimlerin bulunduğu kısımlar olarak mı görmeliyiz? Yoksa insanın vücut özünün çoğu et olduğu için, kelimenin tüm insan için veya bir bütün olarak insanlık için uygun bir figür olduğunu mu varsaymamız gerekmektedir?

Aklımıza hemen birkaç ayet ve pasaj gelmelidir. "Bedenden doğan bedendir" "İsa Mesih bedende geldi", "Bedeni olduğu günlerinde dua ve yalvarışlar sunduğunda..."

Bu tür ayetler, bedenün bütün insan için ya da genel olarak insan doğası için kutsal bir ifade olduğunu oldukça açık bir şekilde göstermektedir.

Bu yüzden Pavlus, Ruha karşı benlik/beden arzusundan ve bedene/benliğe karşı Ruh'un mücadelesinden bahsettiğinde, insanda kötülük işlerinin tam olarak nerede üretildiğini belirtmiyor. Daha ziyade, günahkar arzuların insan doğasının bir özelliği olduğunu söylemektedir.

GERÇEK AYARTICI

Ayartılan kişi, "Tanrı beni ayartıyor" demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılamadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.
Yakup 1:13,15

Yakubun bu sözleri gerçekten de öğreticidir. Bazıları, "Tanrı İbrahim'i denemişti" gibi ifadelerinden rahatsızdır. Ancak burada gerçekten bir sorun yoktur çünkü en nihayetinde bu bir denenmedir yani İbrahim günaha düşsün diye bir ayartılma söz konusu değildir.

Yakubun bahsettiği şey günaha teşvik anlamında bir ayartıcılıkla alakalı bilgi vermektedir. Kendisi günah işlemeye sevk edilemeyen Tanrı'nın insanı günah işlemeye de teşvik etmediğinden bahsetmektedir.
Sonuç olarak insanı günahkar yapan şey, kendi arzularına verdiği olumlu tepkidir.

Lakin burada önemli bir soru sormamız yerinde olacaktır. Tanrı, insanları günah işlemeye teşvik ettiği iddiasını reddeder ve kesin bir dilde bu mümkün değildir! Bunu takiben, "Ayartılmamıza izin verme" diye dua ettiğimizde, Tanrı'dan koşullarımızı kontrol etmesini istiyoruz ki, kendi arzularımız tarafından kandırılmayalım!

Tesadüfen, Yakup burada bize kişisel bir şeytana inanmamak için önemli nedenler sunmaktadır. Yakup, ayartılma meselesinin bizim eğilimlerimiz neticesinde gerçekleşeceğini söylemektedir. Tanrı'nın insanların günah işlemesine neden olduğu iddiası burada da açıkça reddedilmektedir. Tanrı, "dışarıdan" ayartıcı rolünü oynamaz!

Bununla birlikte, şeytan adında başka bir "dışarıdan" bir baştan çıkarıcı olsaydı, kesinlikle Yakub'un bunu söyleyeceği yer pasajlar arasında yerini bulurdu. Ancak Yakup, her zaman insanın çöküşüne neden olmaya hazır kötü bir kişilik hakkında konuşmak yerine, baştan çıkarmanın insanın kendi kötü arzularından kaynaklandığını söylemektedir.

ŞEYTANA (AYARTICIYA) KARŞI DİRENMEK

Yakup 4. Bölümü de biraz incelemek istiyoruz. Sadece arzular anlamına gelen şehvet kelimesi bu bölümün açılış bölümünde tekrar ve tekrar kullanılmaktadır.

Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaşılan tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, istediğinize erişemeyince çekişip kavgaya ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz.

Yakup 4:1,3

İnsanın benliğine ait arzuları gerçektende itici bir güçtür. İnsanları birbirlerine düşman ve Tanrı'ya karşı isyankar yapar. 4. ayete dikkat edersek Yakup, tüm dinsiz arzuları tanımlamak için kapsamlı bir kelime kullanıyor: Onlara "dünya" diyor!

Yuhanna'nın söyledikleriyle de ne kadar uyumlu olduğunu görüyoruz öyle değil mi?

Çünkü dünyaya ait olan her şey —benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur— Baba'dan değil, dünyadandır.

1.Yuhanna 2:16

Yakup 4. Bölüme geri dönersek, insan kendi içerisinde karşı karşıya kaldığı iki güç vardır. Bir güç Tanrı'ya ait diğeri ise dünya - ya da insan'ın benliğine ait eğilimlerdir.

"Dünya ile dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunun" (ayet 4) detaylı açıklanışını 7. ayette sunulmuştur:

“Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır.”

Şeytan kelimesinin kullanımı burada şaşırtıcı görünmüyor mu? Yakup, insan arzularından veya "dünya" dan bahsediyor. Açıkçası şeytan, insan arzularını temsil etmektedir. Bağlam açıkça bunu gerektiriyor. Doğüstü bir canavarın bu noktada böylesi bir bağlamda araya girmesi, böyle bir varlık var olsa bile konuyla alakasız ve dikkat dağıtıcı olması kaçınılmazdır.

Birisi hala konunun bu noktada tartışmalı olabileceğini ileri sürerse, konu kesin bir şekilde 8. ayette çözülmektedir. Burada Yakup 7. ayette olduğu gibi aynı düşüncüyü sadece farklı terimlerle ifade etmektedir!

"Bu nedenle Tanrı'ya bağımlı olun" ifadesine karşılık gelen, "Tanrı'ya yaklaşın ..." ve "Şeytana direnin..." ifadesine karşılık gelen "Ellerinizi günahattan temizleyin, yüreklerinizi paklayın" diye yazar!

TANIMLAR

Şimdiye kadar, şeytanın tanımı konusuna dair incelemelerimiz de kavrayışımızı derinleştirdik ve gelişme kaydettik. Yakup şimdi bizi daha dogmatik olabileceğimiz noktaya getirdi. Yeni Antlaşma'nın ifade ettiği şeytanı, Tanrı'nın kanunuyla çelişen insan arzularını temsil ettiği konusunu netleştirdik.

İNSAN ARZULARI

İnsanın benliğine ait arzuları yahut eğilimleri zorunlu şekilde Tanrı'nın yasaları ile çatışmakta mıdır? İnsanın temel arzularının kendi başlarına değersiz olmadığını söylememize sanırım gerek yoktur.

Normal insanlar doğuştan birçok fiziksel ve duygusal dürtüye sahiptir. İkisinden bahsetmek gerekirse: yemek için iştah ve cinsel iştah. Bu iştahlar ilahi bir şekilde aşılmalıdır ve amaçları açıktır. Sırasıyla bireyin ve ırkın hayatta kalmasını sağlarken, mevcut mutluluğun bir ölçüsünü sağlamak için tasarlanmıştır. İnsan iştahının tatmini kendi başına günah oluşturmaz.

İnsan, Tanrı'nın yasalarını göz ardı ettiğinde suçlu bulunur ve bu meşru arzular kendisi tarafından günaha kadar sürüklenebilir.

Gerçek şu ki, insan arzuları neredeyse her zaman kendisi tarafından kullanılır. Soruna neden olan, insanın kendi var olan arzularına / eğilimlerine karşı benmerkezci tavır sergilemesidir.

İnsan yaratılmasının nihai amacı Yaratıcısı ile yakın bir birliktelik içinde yaşamasıydı. Hayvanların yaşamlarının devam etmesi onların içgüdülerine itaat etmelerine bağlıyken, insan yaşamının başarısı, onun Tanrı merkezli yaşamına bağlıdır. Ancak Adem ve Havva Tanrı'nın kanununa aykırı davrandıklarında, insanlık için hedeflenen denge altüst olmuştur. İnsan, Tanrı merkezli olmaktan çok ben merkezli bir yaşamı seçmiştir. Sonuç olarak insan arzularının kişisel çıkarları için yaşamaya başlamış olmasının neticesinde sonuç elbette ki felaket oldu.

İnsan kendi arzuları tarafından ayartıldığında, elbette ki yıkıcı düşünce ve eylem alışkanlıkları oluşur. Kendi istek ve arzuları otoriter hale gelir doyumsuzluk hat safhaya ulaşır. Ahlaki ve fiziksel yozlaşmaya yol açmakla kalmayıp nihayetinde mutluluğun anahtarına böylelikle sahip olduğunu düşünen kişiyi yok eder.

Bu günahkar normal insan kalıbıdır desek yanlış olmayacaktır. Petrus bize, dünyada yozlaşmanın benliğine ait arzular yoluyla olduğunu ifade eder. (2 Petrus 1:4 bkz)

Pavlus, Tanrı'nın insanları kendi yüreklerinin şehvetiyle ahlaksızlığa teslim ettiğini söylemektedir (Romalılar 1:24). Ve böylece, insan kendi doğuşundan gelen eğilimlerini kötüye kullanarak başlar ve hızla bu eğilimlerinin kurbanı olur.

İnsanların etraflarında bir miktar gerekli şeyleri kendisi için alması, kullanması veya ihtiyaçlarını karşılaması elbette ki bu doğru ve doğaldır. Bu sayede kendisine ait istemlerini karşılayarak yaşamını sürdürür ve korur!

Fakat birçok insan ne kadar çok kazanırsa ne kadar şey elde ederse o kadar mutlu olacaklarını hayal eder ve böylece olağanüstü bir hırs ve adanmışlıkla kendilerine büyük miktarda gereksiz mal mülk biriktirir ve yaşamlarını bu amaç uğruna harcarlar.

Bu tür bir yaşam amacının hedefi mutluluk olsa da asla mutluluk getirmeyecektir.

Parayı seven paraya doymaz,
Zenginliği seven kazancıyla yetinmez.
Bu da boştur. Vaiz 5:10

Yaşamın krizlerini karşılamaya yetecek kadar maddi zenginlik ile çevrili bir insanın kendini güvende hissedeceği düşünülebilir. Ancak gerçek hiç de öyle değildir. İnsan arzularında temelde yanlış olan hiçbir şey yoktur. İnsanın kötülüğünün ana kaynağı, insanın kendine olan takıntısıdır ve benmerkezci davranmasıdır. Çünkü bencilliğin ve hırsın tatmin edilmesi insanın yaşamdaki en büyük amacı haline gelmiştir. Sonuç olarak nihai idol benliktir!

MESİH İLE ÇARMIHA GERİLMEK

Nihai idol benliktir. Benlik çarmıha gerilmedikçe, Mesih İsa'da yeni bir yaratık olmak mümkün değildir. Romalılar 6'nın iyi bilinen sözleri meseleyi açıkça önümüze koymaktadır:

Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz? Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük. Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiyssek,

O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz. Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz. Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır.
Romalılar 6:1-7

Pavlus'un sözleri gerçekten bahsettiğimiz konuya dair takdire şayan bir amaç belirlemiş gibidir! Ancak bu ifade edilenlerin vaftiz edilmemiş insanlara değil, sözlerini zaten vermiş olanlara işaret ettiğini belirtmemizde fayda var. Vaftiz edilmiş insanlara atılan adımın ciddiyetini hatırlatmaktadır.

“Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz?”

YENİ YARATIKLAR

2 Korintliler 5:17'de Pavlus bize gerçekten şaşırtıcı bir önerme sunacaktır:

"Herhangi bir insan Mesih'te olursa, o yeni bir yaratıktır."

14. ayette, Mesih'in ölümüne katılımımız şöyle ifade edilmektedir:

Bizi zorlayan, Mesih'in sevgisidir. Yargımız şu: Biri herkes için öldü; öyleyse hepsi öldü.
2.Korintliler 5:14

Bu düşünce dizisi Romalılar 6 ile aynıdır, çünkü bir sonraki ayet Mesih'in dirilişine dahil olacağımızdan bahsetmektedir.

Bunun anlamı, şimdi her şeye Mesih'teki yeni yaratılışını giyenlere ruhsal gözlerle bakmamız gerektiğidir. Pavlus, zamanında bize her şeye dünyasal gözlerle baktığı bir süreç geçirdiğini de söylemektedir. Nitekim o, Mesih'e doğal bir insanın gözleriyle bakmıştı ancak şimdi çok farklı olduğunu ilan ediyor. Tanrı'nın yeni yaratılışı giyen insanlar için şöyle denildiğini okuyoruz:

Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih'i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz. Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur. Bunların hepsi Tanrı'dandır. Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı ve bize barıştırma görevini verdi. 2.Korintliler 5:16,18

Bu öğrenmesi gerçekten de çok zor bir derstir. Bu gerçeği anladığımızda, homurdanmayı, uzun zamandan beri çarmıha gerilmesi gereken eski Adem'in kötü bir özelliği olarak düşünmeye mahkum oluruz. Böylesi bir yaşama karşı homurdanmaların Tanrı'ya karşı homurdanmalar olduğu açıkça ifade edilmektedir.

DÜNYANIN ÇARMIHA GERİLMESİ

Şimdi Elçi Pavlus'un şu sözleri üzerine düşünelim;

Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum. Galatyalılar 2:20

Pavlus nasıl çarmıha gerilebilir ve aynı zamanda yaşayabilir? Cevap basit! çarmıha gerilen “ben” in yaşayanlardan farklı bir “ben” olduğudur.

Aşağıdaki kelimeler bunu netleştirir:

“Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor.”

Bunun anlamı, Adem ile ilişkilidir "Benliğin" ölmesi ve Yaşamasının Mesih ile ilişkili olduğudur.

Aynı gerçeği ifade eden bir başka pasaj da Galatyalılar 6:14 ayetidir.

“Bana gelince, Efendimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.”

Burada iki çarmıha gerilme var:

1. "Dünya benim için çarmıha gerilerek ölü durumundadır"
2. “Ben (çarmıha gerildim) dünyaya karşı ölüyüm”.

İkinci çarmıha gerilmeyi anlamak zor değil. Pavlus, Mesih'in bir öğrencisi olarak, dünya tarafından zulüm görüyor. Mecazi anlamda konuşursak, dünyanın onu çarmıha gerdiğinden bahsetmektedir.

Pavlus, dış dünyayı çarmıha germez ama içindeki dünyayı çarmıha germektedir. Bir önceki bölümdeki kendi açıklamasına göre tam da bu düşünceyi ifade etmektedir:

Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir.
Galatyalılar 5:24

Bu yüzden Pavlus, kendi dışındaki dünya tarafından çarmıha gerilirken içindeki dünyayı çarmıha germektedir!

KALBİN KUTSANMASI

Şu an için düşüncelerimizi içimizdeki dünyanın çarmıha gerilmesine yoğunlaştırmak istiyoruz. Mesih adına olarak vaftiz edildiğimizde, “günahı” yok etmeyi amaçladığımızı unutmayalım (Romalılar 6: 6).

Bu durum en azından teoride, artık günahtan özgür olduğumuz anlamına gelmektedir. Ancak sadece teoride! Yine de, bedensel yani benliğimize dayanan arzularımızın hala kendini gösterdiğini ve bizi Tanrı'nın kanunlarını çiğneyebildiğimizi de itiraf etmeliyiz. Bu durum Tanrı'nın karşısındaki duruşumuzu nasıl etkiler?

Pavlus gibi şunu söyleyebiliriz,

Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. Romalılar 7:17

Bu durum bizde bu şekilde ceryan ettiğinde Tanrı bizi bağışlamaya isteklidir, çünkü kalplerimizde O'nun yasalarına dayanmaya gayret ediyoruz.

"O" zamirinin iki şekilde kullanılabilmesi belirtilmiştir. İçimizdeki Adem tarafından kullanılabilir ve içimizdeki Mesih için de kullanılabilir. Belirleyici soru şudur: Hangi "ben" içimizde baskındır?

Eğer "Mesih" üstün gelirse o zaman, kelimenin tam anlamıyla, herhangi bir benliğe dayanan arzuya karşı mücadele edip yaşamımızı buna göre sadakatle devam ettirdiğimiz sürece günahı reddetmek isteyeceğiz. Ancak bazen hatalarımız neticesinde kalbimizde, "bu ihlalin gerçekte ben olmadığını" bileceğiz.

Ve kalbimizden daha büyük olanı elbette Tanrı da bilecektir. Bu nedenle, en büyük amacımız kalbimizi temiz tutmak olmalı ve günaha karşı sürekli bir mücadele ile geçmelidir.

Burada iki bölüm konuyu daha iyi anlayabilmemiz için yardımcı olacaktır.

Şeytan, Onikiler'den biri olup İskariot diye adlandırılan Yahuda'nın yüreğine girdi.
Luka 22:3

Petrus ona, "Hananya, nasıl oldu da Şeytan'a uydun ? Elçilerin İşleri 5:3

Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun?
Elçilerin İşleri 5:4

Şeytan bu iki kişinin yüreğine girmişti! Şeytan ya da benliğe dayanan arzular Hananya'nın kalbini doldurmasına rağmen, buna izin verdiği için kendisi suçlandı ve cezalandırıldı.

Bir sonra ki ayette görüyoruz ki, Hananya'ya bir soru yöneltiyor:

"Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun?" Ve Efendimiz İsa'nın şu sözlerinin muazzam önemi işte bu yüzden çok önem kazanmaktadır: "

Ne mutlu yüreği temiz olanlara!
Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.
Matta 5:8

GÜNAHLA MÜCADELE

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.
2.Korintliler 5:17

Bu sözler bizimle alay mı etmektedir? Gerçekten yeni yaratıklar demektedir! Günaha karşı verilen bu mücadele böylesine acımasız, yorucu bir mücadeledir!

Cesaret! Tanrı'nın her çocuğu zaman zaman bu duygulara sahiptir ve kederle haykırmak zorunda kalır, "Ben ne zavallı adamım! Beni bu ölümün bedeninden kim kurtaracak?"

Bizi perişan etmek bir yana, bir mücadele olduğu gerçeği, yüreklendirici bir işaret olarak görülmelidir. Karşılıklı düşman olan bu iki unsur, benlik ve ruh ölümlü bir savaş için karşı karşıya geldiğinde büyük bir mücadeleye neden olacaktır. Bu Mücadele yoksa durum son derece ciddi hale gelecektir. Yani en azından şu an için benliğin hüküm sürdüğü anlamına gelmektedir. Devamı halinde ise endişe verici olacaktır.

İşin garip tarafı bu mücadelenin bizim için iyi olduğu gerçeğidir. Bu sadece kendi başına yüreklendirici bir işaret olmakla kalmaz, aynı zamanda sıkıntılı günlerde düşmememiz için üzerimizde iyileştirici ve güçlü kalmamıza neden olacak etkiye sahiptir.

İçimizde bizi doğruya karşı engellemeye devam eden Adem'den nefret etmemize yardım edecektir. Kurtuluşumuzu özlememize yardım eden bu süreç bizi mütevazı kılmakla doğruluğumuz neticesinde her şeyin eksiksiz şekilde yerine getirileceğini hatırlatmaya devam edecektir. Nihai ödülü gerçekten takdir etmemizi sağlayacaktır!

Pek çok insan iyileşme belirtileri gösterse de bu amansız mücadeleyi kabul etmeye isteklidir. İnsanları umutsuzluğa sürükleyen şey, aynı bedensel zayıflıklarla defalarca savaşmak zorunda olmalarıdır. Bununla alakalı iyileştirme formülü yok mudur?

DÜŞÜNCE ALIŞKANLIKLARI

Evet bir formül var! Ancak bu mücadeleyi ortadan kaldırmaz. Ve şimdi şu sorunu bir inceleyelim.

Düşüncemizin düzeltilmesi yani yenilenmesi gerekiyor. Değersiz düşünceler kendilerini gerçekten şaşırtıcı bir kolaylıkla öne sürerler bunu çok iyi biliyoruz. Uzun zamandan beri, zihnimize bazı eski düşünce alışkanlıkları yerleşmiştir. Düşünme modelimizde öyle bir kaçınılmazlık var ki, düşüncelerimiz raylardan hızla geçiyor gibi görünür. Bazen gördüklerimiz ya da duyduklarımız oldukça hızlıca ve otomatikman istenebilir. Bazen boş anlarda zihnimizi ele de geçirebilirler. Ve o benliğe dayanan eğilimleri düşüncelerimizi bir kez daha ele geçirdiğinde düşüncemizi tamamen kontrol etmektedirler.

Düşüncelerimizin bazen bu kadar sapabileceğine hayret ederiz. O gururlu, kıskanç, öfkeli veya şehvetli düşünceler! Aklımızın başında olduğu zamanlarda onların müdahalesini şiddetli bir şekilde kınasak da yine tekrar ve tekrar efendimiz oluverirler!

Muhtemelen sorumluluk hissimizin olmadığı ilk zamanlarda zihnimize yerleşti benliğe ve arzulara dayanan düşüncelerimiz... O zamanlarda edindiğimiz düşünce alışkanlıkları biliyoruz ki, şimdi bizi utandıran düşüncelerdir. Demek ki hakikate gelmeden önce o düşünce alışkanlıkları bizlerde yer edinmişti!

"HER ŞEY MÜMKÜN"

Bu yüzden düşünce alışkanlıklarımızı değiştirmeliyiz. Ancak bunu nasıl başarabiliriz?

Filipililer bölümünde, zihnin gelişmesiyle ilgili Pavlus'un değindiği önemli bir nokta vardır. Sağlıklı düşünceler geliştirmek için bilinçli olarak yola çıkmamız gerektiği ve adım atmamız gerektiğidir. Bu doğru adımlar zihnimize yerleşirse, değersiz düşünceler için daha az yer olacaktır. Pavlus'un bu sözleri bizim için çok önemlidir:

Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün. Filipililer 4:8

Bu mükemmel bir tavsiye, ancak sorunu tamamen çözmüyor. Bu istenmeyen düşünce alışkanlıkları kolayca yok edilemez bunu biliyoruz. Aslında Pavlus'un Koloseliler 3'te yer alan yazdıkları gibi, Tanrı'nın bizden talep ettiği şeylerin bir listesini okumak bir reçete görevi görecektir. Şimdi bu listeye bakmamız belki de meseleyi daha net görmemize yardımcı olacaktır:

Bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini —fuhşu, pisliği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü— öldürün. Bunlar yüzünden Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor. Geçmişte bunlarla iç içe yaşadığınız zaman siz de bu yollarda yürüdünüz. Ama şimdi

öfke, kızgınlık, kötü niyet dahil, hepsini üzerinizden sıyırıp atın. Ağzınızdan hiçbir iftira ya da edepsiz söz çıkmasın. Birbirinize yalan söylemeyin. Çünkü eski yaradılışı kötü alışkanlıklarıyla birlikte üzerinizden çıkarıp attınız; eksiksiz bilgiye erişmek için Yaradıcısı'na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaradılışı giyindiniz. Bu yenilikte Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz, barbar, İskit , köle ve özgür ayrımı yoktur. Mesih her şeydir ve her şeydedir. Öyleyse, Tanrı'nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı, yumuşaklığı giyinin. Birbirinize hoşgörülü davranın. Birinizin ötekenden bir şikâyeti varsa, Rab'bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın. Bunların hepsinin üzerine yetkin birliğin bağı olan sevgiyi giyinin. Mesih'in esenliği yüreklerinizde hakem olsun. Tek bir bedenin üyeleri olarak bu esenliğe çağrıldınız. Şükredici olun! Mesih'in sözü bütün zenginliğiyle içinizde yaşasın. Tam bir bilgelikle birbirinize öğretin, öğüt verin, mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyerek yüreklerinizde şükranla Tanrı'ya nağmeler yükseltin.

Kolosaliler 3:5-16

Kendimizi bu test sürecinde nasıl hissederiz ve gerçekten nasıl dayanabiliriz? İtaat ettiğimiz emirlere bir işaret koyduğumuzu ve itaat etmediklerimize bir çarpı koyduğumuzu varsayalım! Durum nasıl gözüküyor?

İtaat edebileceğimiz emirlere konsantre olmak bizim için mantıklı olmaz mıydı? Ve diğerlerine gelince - şey, hepimizin zayıf yönleri var. Tanrı beni anlar ve bunlara kesinlikle liberal şekilde müsaade edecektir...

Hayır, bu benliğin düşüncesi ve ona karşı direnmeliyiz. Yakup ikinci bölüm de açıkça, sadece kolay uygun bulduğumuz şeyleri veya kendi yararımıza yaptığımız şeyleri yaparsak, "sözün yapıcısı" olmadığımızı söyler. Dünya böyle davranan insanlarla doludur.

Samimiyetimizin gerçek testi yani tek gerçek test zor bulduğumuz şeyleri yapmak için gösterdiğimiz çabadır. Tanrı'nın insanların zayıflıklarını hesaba kattığı doğrudur, ancak bu gerçekle pazarlık yapmamıza izin verilmiyor. Elimizden gelenin en iyisini yaptığımızda Tanrı'nın merhametine ihtiyacımız olacağı için, elimizden gelenin en iyisini yapmak için bunu bir bahane haline getirmemeliyiz.

İMKANSIZ TALEPLER

Popüler deyimle bu bizi başa döndürüyor. Gerçek şu ki, Pavlus'un listesindeki bu maddelerden bazıları oldukça imkansız gelir. Öyleyse bunları denemenin ne faydası vardır?

Zorlu deneyimlerimizde kolayca başarısız olacağımızı tahmin ediyoruz ama gerçekten de deneyimlemeye cesaret edemezsek daha kötü hissedebiliriz! Bu sebeple bize düşen gerçeği kabul etmek, doğru yönde kararlı bir adım atmaktır.

İyi bir başlangıç yaptığımızı varsayıp devam edelim. Ama nasıl devam edebiliriz? Tanrı'nın bizden imkansız şeyler yapmamızı istediği sonucuna da varabiliriz! Bu nedenle Tanrı'nın istekleri mantıksız değil mi? Belki de bizi ancak bir mucize kurtarabilir.

Doğru bir bakış açısıyla baktığımızda bir mucizeye değil ama bir süreç dahilinde gerçekleşeceğini anlamamız gerekmektedir. Bizden gücümüzün çok ötesinde şeyler yapmamızı isteyen Tanrı imkansız gibi görünen şeylere ulaşabilmek için bizim aracılığımızla yardım etmeye isteklidir. "Tanrı için her şey mümkün." Günahı fethetmemiz bizim değil Rabbin işidir ve bu nedenle kendimizi O'nun ellerine teslim etmeliyiz.

Kutsal yazılar imkansız şeyler yapması istenen insanlardan örneklerle doludur: Nuh, İbrahim, Sara, Musa, Yeşu, Davut, Hezekiel, Daniel, Meryem, Efendimiz İsa ve elçiler! Tanrı, bu insanlardan imkansız şeyler yapmalarını istemekte mantıksız değildi, çünkü niyeti onlar aracılığıyla çalışmak ve yapılamayacağı sanılan şeyleri yapmalarını sağlamaktı. Bu insanlar inanıyordu! Ve zamanla imkansız gibi görünenler gerçekleşti. Ve Yaratıcımız böylece günahın üzerinde kazanılan zaferde bizimle birlikte olacaktır!

FORMÜL

Doğru, dürüst, adil, saf, sevimli ve göksel olan şeyler üzerinde düşünme emrini unutmadan, şimdi Rab'bin formülüne geldik.

Basitçe şudur:

"Ayık kalın ve dua edin ki, ayartılmayasınız."

Ayık olun yani baştan çıkarılma olasılığına karşı uyanık olun kısacası dikkatli olun.

Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşıyor. 1.Petrus 5:8

Bu nedenle daima uyanık olmalıyız ve daima tetikte olmalıyız. Çünkü günah bizi her an avlayabilir. Günah çekicidir ve her şey ayartmanın kendini gösterdiği ana bağlıdır. Günahın bize sunduğu öneriyi bile düşünürsek, yenilmiş oluruz. Ruh oraya bedenden önce ulaşmalıdır. Her şey o ilk hayati ana bağlıdır.

Kral Davut'u düşünelim. Günah kendisini gösterdiği anda yüz çevirmiş olsaydı, aksi takdirde asil bir hayati lekeleyen utanç ve sefaletten kurtulmuş olacaktı. Benzer koşullarda, daha uzun süre bakmak için duramayan hiç kimse Davut'u eleştirme hakkına sahip değildir. Tanrı'nın gözünde onlar da onun yaptığı gibi günah işlerler. Düşünme anında günahı eyleme dönüştürebilen bir kral olma talihsizliğini yaşadı.

İşte bu nedenle benliğe dayanan düşünceler işe sarıldığımızda Ruh oraya benlikten önce ulaşmalıdır. O halde öncelikle Tanrı'nın uyanık kalmamıza yardım etmesi için dua etmeliyiz. Ve sonra günahla karşı karşıya gelir gelmez tekrar dua etmeliyiz.

Yakup gibi, Tanrı'ya olan sözümüzü tutmalıyız:

Yakup, "Beni kutsamadıkça seni bırakmam" diye yanıtladı. Yaratılış 32:26

İşte o zaman Tanrı harekete geçecektir.

Bu formülün uygulanması, saldırgan düşünce alışkanlığını yenecek bir alışkanlık haline gelebilir ve Tanrının lütfuyla ayartıcı bir süre için bizden ayrılacak ve sonunda tamamen yok edilecektir.

ROMALILARIN MESAJI

Sonuçta kişisel bir şeytanın olduğunu varsayalım. Bu canavarın Tanrı'nın büyük düşmanı ve insanın büyük ayartıcısı olduğunu varsayalım; ilk ebeveynlerimiz olan Adem ve Havva'nın düşmesinden ve Aden bahçesinden kovulmasından beri milyarlarca insanın çöküşüne, düşmesine neden olan bir kişisel Şeytan!

İnsanlığın çektiği tüm sıkıntıların ve acıların bu şeytanın ve meleklerinin işi olduğunu varsayalım. Böylesi bir durumda, bu şeytanın varlığının çok önemli bir gerçek olduğunu söylemek yetersiz kalacaktır! Efendimiz İsa Mesih'in görevi, Tanrı'nın bu gerçeğe bir cevabı olarak görülmelidir. Efendimiz İsa'nın kurtarıcı görevi Tanrı'nın bu kişisel şeytanın işini hayal kırıklığına uğratma yolu olacaktır.

Bizi buradan bir Yeni Antlaşma bölümü olan Romalılara mektubunun kurtuluş müjdesi üzerine bir inceleme olarak tanımlandığını söyleyebiliriz. Adem'in günahına birçok atıfta bulunulur ve bu ihlalin sonuçları ayrıntılı bir şekilde ele alınır.

Yahudilerin ataları bile kibirli “Musa'nın Yasası” ile geçmişleriyle muaf olmadığı günahın evrenselliğine büyük bir vurgu yapılmaktadır.

Gereğesi umutsuz, çaresiz insanlık için Tanrı tarafından özgürce sağlanan bir şey olarak temsil edilir.

Yaşam yolu, Mesih'in kendisini fidiye olarak vermesi inanca bağlı olarak kutsamaya yol açar. Efendimiz İsa, Adem'in işlediği günah ve ölüm sorununa yanıt olarak merkeze konulmuştur. Mesih'in görevinin ve eylemlerinin faydalarından yararlanacak olanlar günah işlemek için onunla birlikte ölmeli ve onunla doğruluk içinde yaşamalıdır.

Vaftiz ile suya batırılmak eski Adem ile birlikte ölümün bir simgesidir ancak sudan çıkış Mesih ile birlikte “yaşamın yeniliğine” yani dirilişine işaret etmektedir. Yeni bir doğruluk yaşamına adanmışlığa rağmen, vaftiz edilmiş bir kişinin günahkâr arzuları yine de üzücü bir dereceye kadar kendini gösterir, ancak “İsa'yı ölümden dirilten O Ruh” bedenini dürtülerine yanıt verecektir!

Tanrı'nın insan üzerindeki amacı seçimlere dayanır ve Yahudilerin ve Yahudi olmayanların geleceğine/kaderine bu açıdan bakılmalıdır. Nihayetinde, Tanrı'nın gerçek İsrailoğulları olarak tanıdığı herkes kurtulacaktır.

Aşağıdaki ayette yer alan ifadeler çok güçlü bir teşvik olarak karşımıza çıkmaktadır, Romalılar bölümünün ilk 11 bölümünün özeti niteliğinde ve bağlantıların anlamını ortaya koymaktadır:

Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. Romalılar 12.1

ÖNEMLİ BİR SORU VE YANITIN OLMAMASI

Ne şeytan kelimesinin ne de bir istisna dışında İblis kelimesi Romalılar bölümünde verilen müjdenin ayrıntılı açıklamasında geçmemektedir! Eğer insanın düşüşünden gerçekten kişisel bir şeytan sorumluydu, neden ondan bahsedilmemiştir?

Eğer insan ırkının müteakip günahları bu canavarın aldatıcı etkisiyle kışkırtılmışsa, neden insanoğlunun kabahatleri hakkında bu kadar çok şey söyleyen bir bölümde bununla ilgili hiçbir ifade yok?

Mesih'in kendisini fidiye olarak vermiş olması bu baş canavarın kötü amaçlarını boşa çıkarmak için yapılmış olsaydı, kesinlikle doğa üstü bir düşmana bir gönderme yapılması beklenmez miydi?

Ve adanmış imanlıların yürek burkan mücadeleleri esasen kötü bir baş meleşe karşı verilen savaşlar ise, neden bu kötü dehaya bu kadar titizlikle atıfta bulunulmamıştır? Romalılar bölümünün bu konuda ki büyük sessizliğinin kaçınılmaz olarak işaret ettiği sonuç, kişisel doğaüstü bir şeytanın olmadığıdır!

GÜNAH

Kutsal yazılar birkaç şekilde günahı bahseder. Sözcüğün normal, Kutsal Yazılardaki anlamı Yuhanna tarafından şöyle ifade edilir:

"Günah, kanunun ihlalidir" (1. Yuhanna 3: 4).

Günah, Tanrı'nın kanununa karşı belirli bir suçtur. Günahın en geniş tanımı Romalılar 14:23'te Pavlus tarafından verilmiştir:

"İmana dayanmayan her şey günahıdır."

Bağlam, putlara sunulan şeylerin yenmesiyle ilgilidir. Bu, ancak bir insanın vicdanına (yiyenin vicdanına veya yemeğe tanık olan birinin vicdanına) göre olduğu zaman yanlıştır. Yemek "imanla" yapılmalıdır. Aslında, her şey "Tanrının yüceliği için" yapılmalıdır.

Tanrı'nın yüceliğine ilişkin yaklaşımla yapılmayan şey günahıdır. Romalılara atıfta bulunulan aynı mektupta, "günah" kelimesi bazen, az önce ele alınan kelimenin kullanımlarına ilişkin ve birbiriyle çok yakından ilişkili olarak iki farklı anlamda kullanılmaktadır.

Şimdi ne diyelim? Biz Yahudiler öteki uluslardan üstün müyüz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık.
Romalılar 3:9

Kutsal Yasa'dan önce de dünyada günah vardı; ama yasa olmayınca günahın hesabı tutulmaz.
Romalılar 5:13

Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? Romalılar 6:1,2

Günah burada insanlık üzerinde kötü bir etkiye sahip olan ve kendini kötü eylemlerinde gösteren evrensel bir "yaşam biçimi" olarak temsil edilmektedir.

Şimdi şu ayetler üzerinde düşünelim:

Ne var ki günah, bu buyruğun verdiği fırsatla içimde her türlü açgözlülüğü üretti. Çünkü Kutsal Yasa olmadıkça günah ölüdür.
Romalılar 7:8

Ama istemediğimi yaparsam, Yasa'nın iyi olduğunu kabul etmiş olurum. Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor.
Romalılar 7:16,17

İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı.
Romalılar 8:3

Kutsal yazılarda günah kelimesi, bir insanın içinde onu günah eylemleri işlemeye sevk eden dürtüleri tanımlamak için kullanılır. Başka bir deyişle günahkar insanın günaha olan eğilimlerine diyebiliriz. Günah kelimesinin bu iki kullanımı arasında gerçek bir ayrım yoktur .

Görünen ayrım, ilk bölümlerde Pavlus'un bir bütün olarak insanlıkla ve ikinci bölümde bireysel anlamda değerlendirmesinden kaynaklanmaktadır. Her iki durumda da insan doğasını karakterize eden aynı dinsiz arzular dikkate alınmaktadır.

BİR DENKLEM

Romalıların mektubu bir şeytana atıfta bulunmaz, ancak eğilimler hakkında özellikle de günah hakkında söylenecek çok şey paylaşmıştır. Romalılar bölümünün günah hakkında söylediklerinin Yeni Antlaşmanın diğer bölümleri ile şeytan hakkında söylediklerini gözlemlemek için gerçekten de etkileyicidir. Evet etkileyici ancak bizi şaşırtmamalıdır.

Daha önceki bir bölümde, şeytanın, Tanrı'ya aykırı insan arzularının kişileştirilmesi olduğu sonucuna varmıştık. Şimdi ise Pavlus'un Romalılar bölümünde de paralel anlamda günah kelimesini nasıl kullandığını inceledik . Yani bu denklem kaçınılmazdır!

Aşağıda ki tablo, Romalılar bölümünün günah hakkında söylediklerini ve Yeni Antlaşma'nın diğer bölümlerinin Şeytan ve İblis hakkında söylediklerini göstermenin basit bir yolu olacaktır.

Şeytan konusuyla ilgili çalışmalarımız, günah ve şeytanla ilgili bu paralelliğin Kutsal Kitap gerçeklerini görmemize neden olmuştur. Bununla birlikte, bu şeytan görüşünü geleneksel fikri kabul edenlere sunarken, soruya karşı taraftan yaklaşmakta faydalı olacaktır.

Birincisi, kutsal yazıların şeytan hakkında yaptıklarıyla aynı şeyleri günah hakkında söylediği gerçeğine dikkat çekilebilir; ve sonra, makul bir çıkarımın, “Günah” kavramının aynı zamanda Yeni Antlaşmada ki “Şeytanı” temsil ettiğini açıkça ileri sürebiliriz.

ROMALILAR BÖLÜMÜNDE GÜNAHIN KİŞİLEŞTİRİLMESİ

Karşılaştırma tablosundaki son nokta gerçekten de düşünmeye değerdir. Bu zamana kadar şeytanı insanın Tanrı'ya aykırı arzularının kişileştirilmesi olarak tanımladık. O günahın Romalılar bölümünde aynı şekilde kişileştirilmesi aslında konunun önemine açıkça işaret etmektedir.

Günah ve Şeytan	Romalılar (Günah ile ilgili)	Yeni Ahit'in Diğer Ayetleri(Şeytanla İlgili)
1.Tanrı'ya düşman-Direnme	'Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümünden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. ROMALILAR 6:13	Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır. YAKUP 4:7
2. Aldatıcı	Çünkü günah buyruğun verdiği fırsatla beni aldattı, buyruk aracılığıyla beni öldürdü. ROMALILAR 7:11	Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. VAHİY 12:9
3. Hayatı yok edenler	Yukarıdaki gibi 5:12 ve 6:23	ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i İBRANİLER 2:14
4. Mesih'in ölümü ile yok edildi.	Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarımha gerildiğini biliriz. ROMALILAR 6:6	'Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. ' İBRANİLER 2:14
5. Kutsal Ruh'a Zıt Olan Şeyler	'Eğer Mesih içinizdeyse, bedeniniz günah yüzünden ölü olmakla birlikte, aklanmış olduğunuz için ruhunuz diridir. ' ROMALILAR 8:10	Petrus ona, “Hananya, nasıl oldu da Şeytan senin yüreğini doldurdu, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip mülkün parasının bir kısmını kendine sakladın?” dedi. ELÇİLERİN İŞLERİ 5:3

6.Yöneticiler ve efendiler	<p>Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi. (5:12)</p> <p>Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözünlerin kölelerisiniz.</p> <p>ROMALILAR 6:16</p>	<p>Şeytan da kendi içinde bölünmüşse, onun egemenliği nasıl ayakta kalabilir? Siz, benim Baalzevul'un gücüyle cinleri kovduğumu söylüyorsunuz.</p> <p>LUKA 11:18</p>
----------------------------	--	--

Romalılarda 5 ve 6 günah temsil edilir:

- 1.Bir hükümdar olarak (5:21)
- 2.Haksızlığa araç olarak.(6:13);
3. ve itaat talep eden bir efendi olarak (6:16)
4. ve “ölüm” ücreti ödeyerek (6:23).

Çalışmamızın bu yönünden ayrılmadan önce, günah şeytanla eşitlendiğinde, günah kelimesinin - Romalılarda çok sık olduğu gibi -Tanrı'dan uzak insan arzularını eğilimlerini tanımlamak için kullanıldığını tekrar belirtmek isteriz.

KÖTÜLÜK PROBLEMİ

Işığı biçimlendiren, karanlığı yapan,
Esenliği ve felaketi yaratan, Bütün bunları yapan RAB benim. Yeşaya 45:7

Kentte boru çalınır da halk korkmaz mı?
RAB'bin onayı olmadan bir kentin başına felaket gelir mi? Amos 3:6

Felaket ve sıkıntıların da Tanrı'dan gelebileceğini bahseden bu pasajları anlamak gerçekten zor değildir. Felaket yada sıkıntıları gelmesinin sonucu sadece günah kaynaklı değildir.

Kaç gün bizi sıkıntıya soktunsa, kaç yıl çile çektirdinse, O kadar sevindir bizi.
Mezmun 90:15

Felaket yada cezanın bir günah olmadığını kabul etmek bir zorluğu ortadan kaldıracaktır!Ancak bazı insanlar söz konusu olduğunda bir Tanrı'nın insana felaket yada acı çektirdiği fikrinden hoşnut olmayabilir.

Bu durumda hoşnut olmayanlar, Tanrı'nın sıkıntıya neden olduğunu kabul ederken, bu gerçeğe içerliyorlar mı? Sıklıkla bu durumdan şikayet edenlerin konuyla ilgili kendi düşüncelerini analiz

etmediklerini görebiliyoruz. Yani üstünden düşünmeyi yeğliyorlar. Bu yüzden bu konuda birkaç soru sormak ve cevap vermek bir şeyleri daha net anlamamıza yardımcı olabilir.

Kutsal yazılar Tanrı'yı sıkıntıya neden olan Bir olarak temsil ediyor mu?

Evet.

Kutsal yazılar tamamen güvenilir bir mesaj mıdır?

Evet.

Öyleyse Tanrı'nın sıkıntıya neden olduğuna inanmalı mıyız?

Evet.

Bu Düşünceyi kabul etmekte zorlanıyor muyuz?(Cevabın Evet olduğunu varsayalım)

Öyleyse Tanrı'nın yollarına dair anlayışımız bu açıdan nasıl bakmamız gerektiğini söylüyor?

Bu sonuca direnmek zor olsa gerek...

Bu son nokta son derece önemlidir. Tanrı'nın kendisini öyle ifade ettiğini özgürce kabul etmeliyiz. Tanrının kendisi ve yolları hakkında söylediği şeylere karşı doğru olmayan veya tutarsız çıkışlarımız varsa o zaman bu davranışımızın yanlış olduğunu alçakgönüllülükle kabul etmeliyiz.

Yeremya bize bu tür alçakgönüllülüğün mükemmel bir örneğini sunuyor. Tanrı'nın bazı yolları ve düşünceleri konusunda anlam veremediğimiz şeyler olduğunda suçlamadan ve isyan edip küçümsemekten bu sorunu Tanrının önüne götürmeliyiz! Önceliğimiz inandığımız Tanrı'mızın doğru olduğunu kabul etmekle başlamalıdır...

Davamı önüne getirsem, haklı çıkarsın, ya RAB.

Ama adalet konusunda seninle tartışmak istiyorum. Neden kötülerin işi iyi gidiyor?

Neden hainler tasasızca yaşıyor? Yeremya 12:1

Tanrı insanın acı çekmesine neden olabilir ve bunun bize bir anlık yansıması, en azından bazı durumlarda, O'nun bu kavramının son derece makul olduğunu garanti etmektedir.

Doğruyu ödüllendiren Tanrı, kötülük işçileri üzerine kötülük getirdiğinde tutarlıdır. Doğruluğu seven Tanrı, haksızlığa olan tavrını göstererek bu sevginin kanıtını bizlere sunar.

Mezmun 5'te olduğu gibi:

Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin,

Kötülük senin yanında barınmaz. Böbürleneler önünde duramaz, bütün suç işleyenlerden nefret duyar, Yalan söyleyenleri yok edersin;

Ya RAB, sen eli kanlılardan, aldatıcılardan tiksiniyorsun. (4 ve 6.ayetler)

İNSANIN SEÇİMİ

Bütün bunların çok iyi olduğu söylenebilir, ancak Tanrı insanı ilk etapta günahkar olmaktan alıkoymalıydı ve sonra insanın düşüşünü izleyen sıkıntıları önleyebilirdi.

Sonuçta, Tanrı insanı yarattı ve potansiyelini biliyordu. Şüphesiz Tanrı, olumsuz bu olayları başka bir yönde düzeltebilirdi! Tanrının bu düşüşü engelleyebileceğini ve tüm bu sıkıntıları bertaraf edebileceğini hatta Tanrı tam da bunu yapmalıydı diye söyleyebiliriz.

Biraz dikkatlice düşünmek sorunu çözmemize yardımcı olacaktır. İnsanın karar verme yani seçim yapma yeteneği vardır! İyi mi yoksa kötü mü? Sanırım farklı bir seçenek olabileceğini söyleyen biriyle daha karşılaşmamışızdır.

Alternatif bir anlayış düşünürsek, insanoğlunu hayvanlarla aynı entelektüel düzeye koyacaktır yani tamamen içgüdülere bağlı olacaktır.

Tanrı insanı karar verme yeteneğiyle yarattı ve bu yetenek akıllıca ya da kötü şekilde kullanılabilirdi.

Bu nedenle Adem'in özgürlüğünün gerekli bir sonucu olarak yanlış bir karar verme olasılığının olmasıydı ve tam da yaptığı şey bu oldu. Tanrı'nın Adem'e böyle bir karar vermesine izin vermemesi gerektiğini söyleyenler, gerçekte Adem'e bu seçme özgürlüğünün hiç verilmemesi durumunda kendisi ve çocuklarının yani insanoğlunun kısaca Robot olması gerektiğini söylemiş oluyorlar!

Bu noktaya kadar savımızı kabul ederken, bazıları Tanrı'nın, insanın yanlış kararının sonuçlarına katlanmasını önlemek için günahıktan sonra müdahale etmesini de protesto edeceklerdi.

İnsanın Seçimi

Seçim yapmak, sonuçları hesaba katmayı ve sonra bu sonuçları kabul etmeyi içerir. Bir kişinin sonuçlarına bakılmaksızın karar vermesine izin verilirse, sorumsuzca davranmaya teşvik edilir. Böyle durumlarda karakter gelişimi oldukça zordur.

Tanrı'nın insanı yanlış seçimlerinin sonuçlarından kurtarması gerektiğinden şikayet edenler, Tanrı'nın müdahale etmesini ve insanın hikmetli kararlarının yararlarından faydalanmasının engellemesini ister miydi?

Tanrı'nın yolları adaletlidir! Kanunlarını tutarlı bir şekilde yönetir. Yine de O sevgi Tanrısıdır. Kutsal yazıların büyüleyici temalarından biri, ilahi sevgi ve adaletin karşılıklı etkileşimidir - Tanrı'nın iyiliği ve hassasiyeti! Tanrı, Adem ve Havva'ya ölümden önce bir müddet verdi ve böylece üreyebildiler ve bireyler ölüme maruz kalsa da insan ırkı nesline devam edebildi. Bugün yaşayan insanların olması, Tanrı sevgisinin bir kanıtıdır.

Dahası, Tanrı insanlara yalnızca yaşama şansı vermekle kalmadı, onlara sonsuza dek yaşama fırsatı da sundu. Kutsal Kitabın mesajı bize Tanrı'nın haksız ölümlülere gösterdiği iyiliğin örneklerini verir. Tanrı insana bir ölçüde acılar taşmasına izin vermesi insanın seçiminin sonucudur. Bu nedenle, bir anlamda insanın yaşam koşullarının nasıl olacağını belirlemesi kendisinin seçimlerine bağlı kalmaktadır. Tanrı'nın sevgisi, insanın yanlış kararlarının ve günahının bu karanlık arka planıyla aydınlatılmaktadır.

İnsani duygularımızın ve önyargılarımızın bizi Tanrı'nın ciddiyeti hakkında yanlış sonuçlara götürebileceği kabul edilmelidir. Tanrı'nın gazabının işlediğini gördüğümüzde dehşet içinde geri çekiliriz. Ama tam da bu noktada görmediğimiz yada farketmediğimiz şey, yargılamayı ortaya çıkaran insan günahının büyüklüğüdür.

Kötülerin ölümünden sevinç duymayan Tanrının, Tufan gibi yargılamaları gönülsüzce yerine getirmesini yadırgamamlıyız. çünkü insanı akla ve doğruluğa ikna etmeye yönelik tüm girişimler yine insanın kendisi tarafından reddedildiğinden dolayı yadırgamak adaletli olmayacaktır.

Petrus, Tufandan hemen önceki günleri anımsatarak Tanrı'nın sabırla beklediğini ifade ederken bizi olayları bu ışıktaki görmeye davet ediyor.

Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhlar söz dinlememişlerdi. O gemide birkaç kişi, daha doğrusu sekiz kişi suyla kurtuldu.

1.Petrus 3:20

TANRI'NIN HİZMETÇİLERİNİN ACISI

Kötülük her zaman bir ceza olarak tanımlanmamalıdır. Bazen asıl niyet kutsamak olsa da ceza olarak algılanabilir. Bunun güzel bir örneğini Kral Davut'un yaşamından anlayabiliriz.

Davut'un acıları ona o büyük günahını hatırlatmayı ve bunu sürdürmeyi amaçlıyordu. Yine de bunlar sıradan anlamda bir ceza değildi, çünkü Tanrı onu bağışlamıştı. Bu tür hatırlatmalarla Davut alçakgönüllü olması sağlandı ve alçakgönüllülüğüyle Tanrı'ya sonuna kadar güvenmeyi öğrendi. Bu tespitimizde, Kral Davut'un başına gelen kötülük kötü değil, kılık değiştirmiş bir nimetti dersek hiçte yanlış olmayacaktır.

Bazen Tanrı'nın bir elçisinin yahut hizmetçisinin cezalandırılmasının kişisel günahlarla doğrudan bir bağlantısı olmayabilir. Peygamber Yeremya ve Hezekiel'in acıları, gelecekte yaşanacakların sembolik ön bildirileri idi yani İsrail!

Mezmurlar kitabının yazarının sözleriyle;

İyi oldu acı çekmem;
Çünkü kurallarını öğreniyorum. Mezmur 119:71

Acılar neden yardımcı olur? Daha önceki bir konuya geri dönmek için, Tanrı'nın hizmetkârları iki karşılıklı düşman unsur, benlik ve ruh arasında kendi içlerinde bir mücadele yaşarlar.

Bu unsurlar birbirine tamamen zıt olduğu için, her biri diğerinin pahasına gelişir ve her biri diğerinin avantajına sahip olabilir. Benlik ve ruh arasında bir 'gel-git' mücadelesi vardır ve Tanrı'nın hizmetçilerinin amacı, ruhun yaşayabileceği benliği çarmıha germektir.

Pavlus bunu şöyle ifade ediyor:

Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedeninin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız. Romalılar 8:13

İlahi azap her zaman benliğe yöneliktir. Hastanın manevi değerleri takdir etmesine yardımcı olmak için tasarlanmıştır.

Nitekim, acıları veren İbraniler 12'de "ruhların Babası" olarak tanımlanır.

Acı çekme konusu zor bir konudur ve bu konudaki araştırmamız derinleşmemiz için değerlidir. Gördüğümüz şey, Tanrı'nın insana günah yolunu seçtiği için bir ölçüde acı çektiği gerçeğidir ve Yaratıcımız acıyı kullarının ruhsal gelişimini güçlendirmek için bir araç olarak kullanır.

Bu zorlu dönem sadece bir ara zamandır. Çünkü Nihai resmin tümü, "ne daha fazla ölüm, ne daha fazla üzüntü ne daha fazla ağlamanın olmayacağı ne de daha fazla acı olmayacağı zamanların olmaması içindir. Çünkü eski düzenin bitirildiği bir zamandır.

(Vahiy 21: 4 bkz)

Tanrı'nın lütfuyla oradaysak, acı çekme sorununu doğru bir perspektiften görebilir ve anlayabiliriz.